

Sớm Đã Có Cục Cưng

Contents

Sớm Đã Có Cục Cưng	1
1. Chương 1: Chương 1.1	2
2. Chương 2: Chương 1.2	5
3. Chương 3: Chương 2.1	9
4. Chương 4: Chương 2.2	13
5. Chương 5: Chương 3.1	16
6. Chương 5: Chương 3.2	20
7. Chương 7: Chương 4.1	22
8. Chương 8: Chương 4.2	26
9. Chương 9: Chương 5.1	31
10. Chương 10: Chương 5.2	33
11. Chương 11: Chương 6.1	37
12. Chương 12: Chương 6.2	40
13. Chương 13: Chương 7.1	43
14. Chương 14: Chương 7.2	46
15. Chương 15: Chương 8.1	49
16. Chương 16: Chương 8.2	53
17. Chương 17: Chương 9.1	57
18. Chương 18: Chương 9.2	63
19. Chương 19: Chương 10.1	65
20. Chương 20: Chương 10.2	68

Sớm Đã Có Cục Cưng

Giới thiệu

Năm đó vì muốn thoát ly khỏi mẹ kế và bố, cô muốn có một “gia đình mới”. Lúc đó cô vừa tròn 17 t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/som-da-co-cuc-cung>

1. Chương 1: Chương 1.1

Hai hàng may Ung Tuấn Triển nhường cao, một bên liên tay ký tên vào mấy tập văn bản một bên nhìn thời gian biểu.

Hôm nay là thứ 5, vào 5 giờ anh phải gặp người tới xin phỏng vấn làm giúp việc; 7 giờ anh phải tham gia một buổi trao giải thưởng kiến trúc lớn được tổ chức thường niên, anh là người trao giải và còn có bài phát biểu.

Dự kiến trong tiệc rượu đêm nay anh sẽ tiêu điểm bị nhiều người chú ý nhất.

Hôm qua, công ty anh đã thành công trong cuộc đấu thầu mảnh đất bên cạnh nhà ga ở Đài Bắc, ngay buổi sáng nay anh đã công bố kế hoạch cho xây dựng một khu nhà ở cho người già. Với hành động được cho là “không thông minh” này anh đã khiến cho các giới náo động.

Rất nhiều người muốn xây dựng trên mảnh đất kia một khách sạn du lịch, siêu thị, trung tâm thương mại, trung tâm spa chăm sóc sắc đẹp hiện đại hoặc là một bệnh viện; thậm chí có thương nhân Hồng Kông muốn biến nó thành trụ sở truyền hình, sản xuất phim ảnh lớn. Thế mà anh lại đề nghị xây một khu nhà ở dành cho người già, anh có biết là giờ mọi người đang gọi anh là một thằng điên không?!

Anh điên sao?

Nếu anh điên thì càng hay, nếu là một thằng điên thì không cần làm việc một cách bán mạng, thật ra anh còn hâm mộ người điên ấy chứ.

Người già, cao tuổi trong kế hoạch của anh tức là chỉ những người thuộc hàng giàu có.

Họ có đủ điều kiện để sống trong một căn hộ tốt nhất, họ không muốn trải qua tuổi già ở một cái biệt thự gọi là yên tĩnh, nhàm chán. Họ thích sự náo nhiệt, thích những nơi có thể để thoải mái tiêu xài và anh tin rằng đây chính là những khách hàng tiềm năng lớn.

Đêm qua anh đã thức trắng để xem xét mọi phương diện khác nhau cần thiết ột khu chung cư dành cho người già; sáng nay anh lập tức ở một cuộc họp báo, tự mình thuyết trình về giai đoạn đầu và giai đoạn hai của dự án xây dựng khu chung cư Evergreen.

Tin tức vừa được công bố thì nhiều người phải trợn tròn mắt.

Có khá nhiều các vị tiền bối trong ngành xây dựng gọi điện tới nói anh hãy từ bỏ ý định này; còn có một giáo sư nghiên cứu về nhân loại học nhờ thư ký Lương chuyển lời tới anh rằng “Người già không thích hợp sống ở những nơi đầy rẫy nhà cao tầng và máy móc” và ông ta muốn anh hãy cân nhắc lại cẩn thận, đừng nên vì một phút suy nghĩ bốc đồng mà phí sức xây nên một tòa nhà nuôi muỗi vô dụng trên mảnh đất hoàng kim kia.

Rốt cuộc thì tòa nhà Evergreen của anh sẽ là nơi nuôi muỗi hay là nơi hút tiền thì hãy chờ đó mà xem! Câu trả lời là chưa biết được, và chỉ có làm thì mới có được đáp án.

– Thư ký Lương, mời người tới phỏng vấn vào đi. – anh bấm điện thoại, nói.

Cái gì gọi là “ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ”? Bây giờ trường hợp của anh chính là như thế đó.

Tiệc rượu tối nay tầm 9 giờ mới kết thúc, có khi còn phải đi bar uống vài chén với mấy người bạn làm kiến trúc sư; 9 giờ sáng mai bay tới Thượng Hải, 12 giờ có buổi mời cơm và trong bữa cơm này anh phải tiếp một vị quan chức địa phương quan trọng.

Tất cả những công việc này đã trở thành thói quen, anh phải có sức trâu mới ứng phó nổi với chúng. Điều tệ nhất chính là tối qua, cô Lâm, một người giúp việc làm cho nhà anh suốt hai năm qua đột ngột bị tai nạn xe, hiện tại cô ấy vẫn hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện.

Anh có nói thư ký Lương cầm theo tiền mặt vào thăm, đồng thời thông qua mối quan hệ tìm những bác sĩ giỏi nhất trong bệnh viện làm phẫu thuật cho cô Lâm. Anh còn nhắn lời tới người nhà của cô Lâm rằng không cần lo lắng tới chi phí thuốc men, anh sẽ lo liệu hết mọi thứ.

Đó là những việc mà anh nên làm và bây giờ cũng chỉ có thể làm được như thế, âu cũng là nghĩa tình.

Nhưng anh không thể nào đợi tới khi cô Lâm tỉnh lại hay là bình phục xuất viện, nhà anh một ngày không thể không có giúp việc. Trách nhiệm lớn nhất của người giúp việc chính là thay anh chăm sóc Trọng Hàm, không có họ thì anh cứ như bị đứt chân đứt tay, muốn làm gì đi đâu đều không yên tâm, trong nhà nhất định sẽ loạn hết cả lên.

Buổi sáng anh gọi thư ký Lương tới công ty tuyển nhân lực tìm người; cô cũng lập tức đi ngay vì cô biết người giúp việc quan trọng như thế nào đối với anh. Và sớm có tin tức từ cô đưa về.

Trước kia, trung tâm nhân lực đã đề xuất cô Lâm làm người giúp việc khá có uy tín, hôm nay họ cũng đưa tới bốn người phỏng vấn nhưng đáng tiếc là không có ai phù hợp với yêu cầu của anh.

Kỳ thực yêu cầu của anh không cao, vì phải ở trong nhà anh 24/24 giờ nên tốt nhất là chưa kết hôn. Ngoại hình ít ra cũng thanh tú vì Trọng Hàm không thích phụ nữ xấu xí. Cũng không thể quá già, Trọng Hàm còn nhỏ, nó thích được trò chuyện, chất chít với những người bạn đồng trang lứa cho nên không thể là một người phụ nữ lớn tuổi được. Tuổi tác cách biệt dĩ nhiên sẽ có sự khác nhau trong suy nghĩ, vì thế người giúp việc phải dưới ba mươi tuổi.

Cô Lâm đạt được những yêu cầu đó, cách đây hai năm khi cô làm phỏng vấn mới 28 tuổi, chưa kết hôn, không có con nhỏ, có một người bạn trai công tác tại Dubai, hứng thú với công việc nhà cửa, bình tĩnh đứng mực, chưa bao giờ dùng ánh mắt ái mộ nhìn anh... Ừm, điểm này rất quan trọng.

Nghĩ lại thì anh thấy những điều kiện đó khá thoải mái, bình thường nhưng trên thực tế thì nó quá khắc nghiệt ấy chứ. Và hiện tại anh mới phát hiện ra vấn đề mấu chốt.

Nhưng dù điều kiện có khó khăn thì tiền lương anh trả rất cao. Hàng năm anh thường đưa Trọng Hàm ra nước ngoài 2 lần, mỗi lần ít nhất 10 ngày, 20 ngày còn lại chính là ngày nghỉ của người giúp việc. Anh không chỉ trả tiền lương cứng còn thêm cả tiền thưởng những ngày nghỉ.

Thế nên anh tin nếu biết cách khen thưởng hậu hĩnh, phóng khoáng tất sẽ có người phù hợp với yêu cầu của mình.

Cốc

Cốc

~Chắc là người xin phỏng vấn tới.

Ung Tuấn Triển ngẩng đầu lên nhìn:

– Mời vào!

Thích hợp hay không chỉ cần nhìn lần đầu sẽ biết được ngay.

Cảm giác là một thứ rất tuyệt vời, nếu cảm giác đúng thì bất cứ điều gì cũng đúng. Anh và Trọng Hàm dường như tâm linh tương thông, anh nhìn vừa mắt người phụ nữ nào thì nhất định Trọng Hàm cũng sẽ thấy hài lòng với người đó.

Anh nhìn chăm chú vào cánh cửa đang mở ra, một người phụ nữ trẻ tuổi với chiếc khăn choàng bằng lông bước vào.

Phong cách ăn mặc của cô khá đơn giản, chiếc áo sơ mi trắng tay dài được cắt may khéo léo, quần jean màu xanh đứng đắn, ống quần hơi bo lại kết hợp với đôi giày cao gót màu trắng. Chiếc khăn choàng màu táo xanh quấn hờ quanh cổ hai vòng, trang sức giản dị rất dễ nhìn. Cách ăn mặc của cô tạo cho người ta có cảm giác thoải mái mỗi khi vào xuân.

– Xin chào, tôi là Vạn Tử Tầm.

Cô đi tới trước mặt anh, chủ động chào hỏi. Anh đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy một người phụ nữ ngọt ngào như thế này, gương mặt cô hoàn hảo, đôi môi đỏ căng mọng, hàng lông mi dài mà cong vút. Thậm chí anh còn cảm thấy rất quen thuộc với đôi mắt sáng long lanh kia.

– Tôi là Ung Tuấn Triển. – anh làm một hành động tay. – Mời ngồi.

Vì đây là cuộc phỏng vấn tìm người giúp việc nên anh nói thư ký Lương đặt một chiếc ghế dựa ngay trước bàn làm việc của mình, thường thì nơi ấy là một khoảng không.

– Cảm ơn! – cô kéo ghế rồi ngồi xuống.

Anh nhận thấy rằng cô hình như đang lo lắng, ánh mắt cũng rất phức tạp.

Anh nhìn vào màn hình máy tính, trên đó hiển thị sơ yếu lý lịch của cô.

27 tuổi, tốt nghiệp khoa văn học Anh – Mỹ, có bằng cấp nấu ăn, đã trải qua cuộc thi tuyển của trung tâm nhân lực và còn được theo học khóa huấn luyện tại bệnh viện. Cả sức khỏe lẫn tư tưởng, tinh thần đều bình thường, khỏe mạnh, bên cạnh đó đã có kinh nghiệm một năm làm giúp việc và quan trọng là cô sẵn sàng làm việc lâu dài tại nhà chủ.

Trực giác nói với anh rằng – chính là cô!

Nhưng anh vẫn còn vài câu hỏi cơ bản muốn hỏi cô.

Ung Tuấn Triển nhìn liếc qua đồng hồ, bộ dáng trở nên cấp bách:

– 7 giờ tôi phải tham gia một tiệc rượu, không còn nhiều thời gian nữa. Có mấy vấn đề tôi muốn hỏi trực tiếp cô, nếu khiến cô cảm thấy không thoải mái hay là không muốn trả lời thì cô có thể nói thẳng.

Vạn Tử Tầm mím môi, nuốt khan:

– Được!

– Tôi làm cô lo lắng sao? Đừng lo gì cả, chỉ là một số câu hỏi bình thường thôi. – anh cười, hỏi. – Cô có bằng cấp loại ưu, vì sao lại muốn làm công việc của một người giúp việc nhà?

Cô lấy lại bình tĩnh, hắng cổ họng và trả lời một cách ngắn gọn nhất:

– Tôi rất thích làm công việc nhà, và tôi có thể tìm thấy cảm giác thành. Có thể tận mắt nhìn thấy cuộc sống của chủ nhà trở nên ngăn nắp, gọn gàng thì tôi rất vui vẻ. Thực ra tôi cũng từng đi làm ở công ty nhưng phát hiện nó không thích hợp với tôi. Tôi vẫn thích trở thành một người giúp việc nhà hơn!

Câu trả lời này rất hợp lý, thuyết phục không có chỗ nào làm anh phải nghi ngờ. Anh lại tiếp tục đưa ra câu hỏi thứ hai.

– Người chủ trước đây của cô sống tại Cao Hùng, vì họ di cư sang Mỹ nên đã không thể chấm dứt hợp đồng với cô. Cô không có ý nghĩ muốn ở lại Cao Hùng làm việc à?

Cô im lặng vài giây rồi đáp:

– Thực ra .. Tôi vừa kết thúc một mối quan hệ, đối phương lại sống tại Cao Hùng, tháng trước đã kết hôn.. Tôi không muốn ở lại một nơi khiến mình đau buồn thế nên mới đề nghị công ty chuyển tôi tới Đài Bắc.

Anh gật đầu, cơ bản anh không muốn tìm hiểu nhiều về vấn đề tình cảm cá nhân của cô nên chỉ hỏi thêm một chút:

– Cô biết người mà cô cần chăm sóc là một đứa nhỏ 9 tuổi? Cô còn muốn ở lại nhà của tôi nữa không?

Cổ họng Vạn Tử Tầm khô đắng, âm giọng hạ xuống:

– Vâng, tôi biết. Đối với tôi chuyện đó không có vấn đề gì. Trước kia khi làm việc trong nhà chủ cũ, họ cũng có 2 đứa con nhỏ, một lên bảy và một lên năm. Tôi đã sống với mọi người rất thoải mái, vui vẻ.

Ung Tuấn Triển giả vờ đóng sập tài liệu lại, thực ra trong đó không hề có hồ sơ về cô. Anh có thói quen dùng động tác này để ngụ ý muốn kết thúc cuộc trò chuyện:

– Tôi không còn câu hỏi, cô có chuyện gì muốn hỏi tôi không?

Cô nín thở nhìn anh:

– Ý của ngài là.. tôi được chọn?

Anh gật đầu:

– Đúng vậy! Nếu cô không có thêm thắc mắc gì thì từ giờ trở đi cô là người giúp việc cho gia đình tôi. Về vấn đề tiền lương, ngày nghỉ, tiền thưởng, bảo hiểm thì cô hãy trao đổi lại với công ty của mình.

– Vâng, nếu vậy... – cô cắn cắn môi, bộ dáng vẫn có vẻ khấn trương như trước.

– Cô sợ tôi sao? – anh cười nhẹ một tiếng. – Tôi chỉ là bận rộn nhiều việc nhưng tuyệt đối không đáng sợ đâu. Chỉ cần cô làm tốt phần việc và trách nhiệm của mình thì cô sẽ nhận ra tôi không phải là một ông chủ hà khắc, ác ma đâu.

Vạn Tử Tầm hít hít mũi, nắm chặt tay lại, đáy mắt ánh lên chút kích động:

– Không, ngài hiểu lầm rồi, tôi không sợ ngài...

– Vậy thì tốt rồi! – anh theo thói quen ngắt ngang lời cô. Vì anh phát hiện cô luôn đột ngột dừng lại và thường bất chợt ý thức ra được có thứ gì đó ức chế bản thân cô không được nói ra hết những gì trong đầu.

– Hành lý của cô hiện giờ đang ở đâu? – anh nhìn quanh, hàng mày giờ lên. – Chắc công ty của cô đã nói qua, nếu vượt qua cuộc phỏng vấn thì công việc sẽ bắt đầu ngay đêm nay.

Cô đón nhận cái nhìn chăm chú của anh, nuốt nước miếng:

– Vâng, tôi biết. Thật ra hành lý của tôi đang để bên ngoài...

Ung Tuấn Triển đột nhiên đứng bật lên, nở một nụ cười cực kỳ quyến rũ.

– Vậy thì tốt quá! – môi anh hơi hơi cong lên. – Trước hết cô cứ theo tôi về nhà, tôi muốn đổi một bộ âu phục. Chúng ta có thể nói chuyện thêm ở trên xe, cô cứ hỏi bất cứ điều gì nếu chúng giúp cho cô. Mai tôi phải tới Thượng Hải, trong thời gian ngắn cô cần phải biết được một số điều cơ bản, càng nhiều càng tốt.

– Ừm... con trai của ngài... – Vạn Tử Tầm nhìn anh, môi mấp máy. – Ý tôi là .. quý công tử, hiện giờ cậu ấy đang ở nhà sao?

Anh lại cười, thoải mái nói:

– Nó tên là Trọng Hàm, cô có thể gọi thẳng nó như vậy. Còn ba chữ “quý công tử” thì nó rất phản cảm với cách gọi này thế nên cô cũng đừng cố gắng đối xử với nó nhưng một quý công tử, chỉ cần xem nó như một đứa nhỏ 9 tuổi bình thường là được rồi.

Cô kinh ngạc nhìn anh khi nghe được câu nói giỡn kia. Người đàn ông này ... sao vẫn hấp dẫn khiến người khác chết mê chết mệt thế nhỉ?

2. Chương 2: Chương 1.2

Vạn Tử Tầm kéo chiếc vali đi theo sau Ung Tuấn Triển. Dáng người anh cao lớn, sức vóc khỏe mạnh làm cô phải bước hụt hơi mới bắt kịp tốc độ đi của anh.

Dù tiếng gót giày của cô gõ gõ đằng sau càng ngày càng vội thì anh cũng không có ý đi chậm lại. Còn thư ký Lương thì hình như đã được huấn luyện bài bản nên ngay cả khi đi giày cao gót mà cô ấy vẫn đi song song với anh, đúng là lợi hại thật!

Bước vào thang máy, hai mắt thư ký Lương nhìn không rời tệp giấy tờ trên tay, luôn miệng báo cáo công việc; anh chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng đưa ra những câu hỏi.

Cô cảm thấy các bó thần kinh của thư ký Lương dường như lúc nào cũng được lên cốt, cả người thường trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu để tránh bị chậm trễ với những câu hỏi bất ngờ từ ông chủ.

– Cô có nghe chúng tôi nói chuyện không? Vạn tiểu thư?! – bỗng nhiên Ung Tuấn Triển ngoái đầu lại nhìn cô, vẻ mặt khá thoải mái nhưng ánh mắt lại có ý muốn nghiên cứu, xem xét kỹ lưỡng người đối diện.

– À!? – một tầng bất an hiện lên, đuôi lông mày cô hơi nhăn lại. Có khi nào vừa rồi cô đã nghe chuyện không nên nghe?

Anh mỉm cười nhìn cô:

– Cô có thể nghe những gì chúng tôi đang nói, điều đó sẽ giúp cô hiểu hơn về tôi đó.

Vạn Tử Tâm cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn:

–Ồ, vâng .. được .. có lẽ là như vậy.

Thì ra anh có ý này, anh muốn cô làm quen với hoàn cảnh trong thời gian ngắn nhất có thể, sau đó anh sẽ tin tưởng đem nhà cửa và con trai mình giao cho cô.

Trước cuộc phỏng vấn thư lý Lương có nói cho cô biết, nếu cô trúng tuyển thì ngay ngày mai sẽ bắt đầu làm việc. Cô sẽ phải ở cùng con trai của tổng giám đốc trong mười ngày vì anh có lịch công tác tại Thượng Hải.

Anh thường để đứa nhỏ ở nhà một mình đi công tác sao? Cô là một “người xa lạ” đó nha, sao anh có thể tin tưởng một người lạ hoặc như cô chứ?

Nếu hôm nay người trúng tuyển không phải là cô mà là một người khác thì anh cũng sẽ giao đứa nhỏ cho họ chăm sóc hả? Nếu đó là một kẻ biến thái, ngược đãi trẻ em thì làm sao?

Tất nhiên cô biết thông qua công ty nhân lực và sự đề cử của trung tâm của cô thì có thể đảm bảo nhưng trẻ em vẫn chỉ là trẻ em, nếu chẳng may gặp phải kẻ xấu thì...

– Mấy cái này cô viết thành văn bản báo cáo đơn giản rồi gửi lên. – anh tiếp tục dặn dò công việc với thư ký Lương. – Còn nữa, mai tôi muốn xem qua vài tài liệu, có một số chỗ không hợp lý lắm. Tôi đã gửi mail cho cô, cô vất vả một chút chỉnh sửa lại tất cả rồi đêm nay gửi mail lại cho tôi, đừng để trễ quá.

Thư lý Lương nhìn ông chủ, da đầu run lên.. Ý của ông chủ chính là muốn cô tăng ca.

Dù muốn hay không muốn cũng phải làm, từ sau khi cô vào làm việc thì tốc độ phát triển của công ty cực nhanh, đồng nghĩa với chuyện cô làm công việc của hai người , bận rộn tới mức gần như bỏ mặc cả bạn trai của mình.

Tuy nhiên câu khẩu hiệu của tập đoàn nhà họ Ung này là “Không có nhân viên thừa”; tất cả mọi nhân viên và người quản lý ở từng bộ phận đều phải gắng sức điều chỉnh công việc của mình cho hợp lý. Nhưng cũng không có người nào oán giận, dù sao thì tổng giám đốc của họ không hề keo kiệt trong các khoản tiền thưởng cho cấp dưới.

– Vạn tiểu thư, những lúc tôi không có ở đây, nếu có vấn đề gì thì cô có thể tìm thư ký Lương. – anh nhìn cô, nhắc nhở.

– Vâng! – cô muốn được ở một mình để bình tĩnh lại quá. Mỗi lần bị anh nhìn thì tim cô liền đập loạn cả lên, còn phải đi cùng một đoạn đường dài nữa sao? Sớm muộn gì cũng sẽ cảm nhận ra điều gì đó bất thường ở cô.

Sắc trời dần tối, những chiếc đèn neon liên tiếp được thắp sáng. Cô nhìn thấy một chiếc xe SUV nhập khẩu màu đen bóng loáng tuyệt đẹp từ từ dừng lại trước mặt. Lái xe nhanh nhẹn xuống xe đem hành lý của cô bỏ vào trong cốp sau rồi lịch sự giúp bọn họ mở cửa xe ra.

Ung Tuấn Triển bước lên xe trước, sau đó là cô.

Vừa mới ngồi vào xe thì cô ngạc nhiên vô cùng.

Trong xe còn có người, hơn nữa ghế ngồi không hề giống với những chiếc xe hơi khác. Tuy nói là không giống nhưng cô đã từng thấy qua chúng trong những bộ phim trên ti vi.

Xe của những người giàu có thường được trang trí như thế này, có thể ngồi đối diện với nhau, thậm chí còn bắt chéo chân được. Vì không gian xe rất rộng rãi, ở giữa có một chiếc bàn dài, trên bàn có laptop và một vài tập giấy tờ.

Cô ngồi cùng bên với Ung Tuấn Triển, đối diện là người đàn ông lạ mặt kia.

– Để tôi giới thiệu. – Ung Tuấn Triển cười nói. – Vạn tiểu thư, vị này là Thành Hạo, phó tổng giám đốc của Tập đoàn chúng ta.

Vạn Tử Tắm hơi gật đầu với Thành Hạo, trong mắt đối phương không hề che dấu sự tò mò và hứng thú về cô:

– Vậy người đẹp đây là...

– Vạn tiểu thư là người giúp việc mới của tôi và Trọng Hàm. Tối qua cô Lâm bị thương nặng trong một vụ tai nạn, tới bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh.

Ánh mắt của Thành Hạo cứ như bị bắt dính vào người cô:

– Thì ra là như vậy...

Cô vội vàng cup mí mắt, nhìn xuống né tránh.

Đã biết cô chỉ là một người giúp việc nho nhỏ mà anh ta vẫn nhìn cô không chuyển mắt; cô bị nhìn tới mức khó chịu. Trực giác báo cho cô biết vị phó tổng giám đốc có vẻ là một người lãng mạn, phong lưu còn cô thì không thể nào chấp nhận kiểu người này.

– Vạn tiểu thư, cô xem cái này đi.

Ung Tuấn Triển đột nhiên đưa di động của mình cho cô, cô ngậy người một lát rồi mới đưa tay nhận lấy.

Anh giải thích đơn giản:

– Trong đó có những đoạn video ghi lại toàn cảnh gia đình tôi, cô có thể làm quen trước.

– Vâng!

Thường thì di động có khá nhiều bí mật, nhất là với một nhân vật quan trọng như anh nhưng sao anh lại yên tâm giao nó cho cô nhỉ?

Tuy nhiên cũng may mắn là nhờ có chiếc điện thoại của anh giúp giải vây, cuối cùng thì cô đã không cần phải đối mặt với ánh nhìn háo hức của vị phó chủ tịch kia.

Cô tập trung xem đoạn video, bên tai là tiếng nói chuyện công việc của hai người họ. Là Ung Tuấn Triển nói.

-Mọi người thường có tính có mới nới cũ, nhất là những người có điều kiện chi tiêu. Họ sẵn sàng vứt bỏ những đồ nội thất, gia dụng trong nhà vì chúng đã trở nên lỗi thời. Chính lối tư tưởng này sẽ khiến họ không thể không thay đổi đồ nội thất và những mặt hàng mới vào mỗi mùa của chúng ta sẽ luôn có khách hàng chờ đặt mua.

– Vì vậy tới lúc đó sẽ có rất nhiều đồ nội thất được thu về cần tái chế. – Thành Hạo lên tiếng.

Ung Tuấn Triển gật đầu:

– Tôi đã xem qua một khu đất rộng hàng ngàn mét vuông có thể dùng để xây dựng thành một nhà kho chứa đồ cũ. Chúng ta sẽ phục vụ những người khách hiện có, thu về những gia cụ mà chúng ta sản xuất và việc này sẽ được làm miễn phí. Ai cũng thích được phục vụ miễn phí, đây chính là điểm mấu chốt để gây dựng nền móng cho hình ảnh của công ty.

– Anh cho rằng tất cả mọi người đồng ý chuyện chạy một quãng đường xa xôi chỉ để mua đồ nội thất cũ trong kho hàng của anh sao? – Thành Hạo hoài nghi.

– Không! – anh tự tin nói. – Tôi không bán trực tiếp tại cửa hàng mà sẽ thuê một nhóm người thành lập một địa chỉ mua bán trực tuyến. Với sức mạnh lan truyền kinh khủng của internet thì chúng ta không thể bỏ qua một cơ hội làm ăn đầy tiềm năng này.

Thành Hạo nhíu mày hỏi:

– Anh định cạnh tranh với tập đoàn đồ nội thất Bắc Âu hả?

Ung Tuấn Triển cười nhẹ:

– Tôi công nhận họ chính là đối thủ đáng gờm nhưng họ chỉ tập trung vào đồ nội thất. Còn đối với tập đoàn của chúng ta thì đó chỉ là một bộ phận mà thôi.

Thành Hạo trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bọn họ dùng hình thức để khách hàng chủ động lắp ráp sản phẩm ình, anh...
- Có bao nhiêu người thực sự tận hưởng niềm vui của việc ấy chứ? – Ung Tuấn Triển nở một nụ cười. – Họ không cần tự mình lắp ráp mà vẫn có được những sản phẩm hoàn hảo với đầy đủ những tính năng đặc trưng của công ty ta. Mỗi khi giới thiệu mẫu những căn hộ chúng ta sẽ đề nghị khách hàng đặt hàng những sản phẩm nội thất của chính công ty mình sản xuất để đảm bảo hơn.

Thành Hạo tiếp lời:

- Bằng cách này dù người tới xem phòng có mua hay không mua đều trở thành những khách hàng tiềm năng của chúng ta. Đúng là ình!
- Thế nên chúng ta cần phải thay máu mới. – anh lại mỉm cười. – Không cần phải lo chuyện thiếu người thiết kế có kinh nghiệm, chúng ta có thể tới những trường đại học kiến trúc tìm nhân tài. Trong nước hay ngoài nước cũng không thành vấn đề, lúc này chúng ta cần một số lượng lớn những kiến trúc sư, cần phải phát triển ít nhất hai mươi thương hiệu, mỗi cấp độ phải phân rõ tầng lớp khách hàng và giá cả hợp lý.
- Có cần phải rắc rối như thế không? – Thành Hạo tỏ vẻ không tán thành. – Anh lúc nào cũng biến một chấm nhỏ phát triển rộng như tia phóng xạ vậy, làm chúng tôi mệt mỏi muốn chết.

Anh cười thoải mái:

- Anh có thích cái cảm giác khi mở cửa nhà một người bạn của mình thì nhìn thấy đồ nội thất bên trong giống y hệt nhà mình không?

Thành Hạo nhướn mày:

- Tôi rất muốn nói là tôi thích!

Ung Tuấn Triển cười lớn, sau đó tiếp lời:

- Chờ đi, sớm muộn gì tập đoàn của chúng ta cũng sẽ có một chi nhánh lớn tại Bắc Âu.

Thành Hạo chăm chú nhìn người bạn thân kiêm ông chủ:

- Khẩu khí thật lớn!

Sau khi Ung Tuấn Triển tiếp nhận vị trí tổng giám đốc tập đoàn Ung thị liền kéo anh về làm phó tổng. Lúc đó anh còn nghi ngờ một người mới chân ướt chân ráo như Ung Tuấn Triển khó chống đỡ được bao lâu thì không ngờ anh ta đề ra những ý tưởng vô cùng táo bạo, mới mẻ. Chính những ý tưởng đó đã kéo tập đoàn Ung Thị phát triển không ngừng, chẳng những trung thành với công việc thiết kế nội thất mà còn lấn sang cả công trình xây dựng khách sạn, thậm chí còn sở hữu đầu nguồn vật liệu xây dựng.

- Như vậy mà cũng tính là khẩu khí lớn sao? – Ung Tuấn Triển vẫn tự tin, thoải mái như cũ. – Người ta đã chạy tới Đông Nam Á giao tiền cho chúng ta giữ thì sao chúng ta không tiếp đón cho được?

Thành Hạo không có ý kiến thêm, bỗng anh ta nghĩ tới chuyện gì đó liền oán giận nói:

- Anh đúng là thiên tài giữ bí mật, cái kế hoạch xây dựng khu chung cư cho người già không hề được tiết lộ thông tin, ngay cả tôi cũng chẳng hay biết gì. Vài người bạn còn gọi điện tới trách tôi tại sao không ngăn cản anh.

Anh thoải mái bắt chéo chân, miễn cưỡng nói:

- Anh tin hay không cũng được, đó cũng chỉ là một ý nghĩ nhất thời của tôi thôi, không phải được lên kế hoạch từ trước.

Thành Hạo trừng tròn mắt nhìn anh:

- Anh nghĩ những người nhắm nhe vào mảnh đất kia không có kế hoạch hả? Anh có thể lôi một số tiền khổng lồ như vậy ra để chơi đùa sao?

Một ý cười nhạt xuất hiện bên khóe miệng Ung Tuấn Triển:

– Đúng là có nhiều công ty trước đó không thắng thầu đã đưa ra khá nhiều kế hoạch ấn tượng nhưng thật ra ý tưởng của tôi không có gì là đặc biệt cả. Tôi nghĩ nó có giá trị xác thực, và nếu tiến hành sẽ rất được đón nhận. Ý tưởng về một khu chung cư Evergreen bất chợt hiện lên trong đầu tôi, cái này xem như là một công tác xã hội cũng được. Làm một cái gì đó cho người già cũng là trách nhiệm xã hội của chúng ta mà.

Dù sao thì dựa theo kế hoạch, nếu tiến hành hẳn có người gây rắc rối, điều đó không tránh khỏi. Bắt đầu từ ngày sống với thân phận một người con thừa kế thì anh cũng tự chuẩn bị ỳnh. Anh đã nghĩ gì thì đều đều muốn thực hiện cho bằng được và không ngờ sự tùy hứng này đã biến công ty mà cha anh giao lại trở thành một tập đoàn đa năng, rộng lớn tới mức này.

Hiện tại, cha anh trên danh nghĩa chủ tịch đã hoàn toàn lui về hậu trường và cái gọi là hậu trường chính là ở nhà hưởng thụ hạnh phúc.

– Khụ khụ khụ .. Trách nhiệm xã hội? – Thành Hạo dường như bị sặc bởi chính nước miếng của mình. – Từ khi nào anh biến thành một nhà từ thiện vậy?

Ung Tuấn Triển cười lớn tiếng, Vạn Tử Tầm trộm nhìn anh thì phát hiện trong mắt anh thoáng xẹt qua một tia phức tạp.

Đó là cái gì? Cô không biết và cũng không thể nào nắm bắt được .. giống như lúc đó.

Cho dù là mười năm trước thì cô cũng không thể hiểu nổi anh chứ đừng nói hiện tại. Cô chỉ biết rằng sự nghiệp của anh thành công, chưa kết hôn và có một đứa con trai bên cạnh.

Sau này cô sẽ sống trong nhà của anh, sẽ được ở chung với anh và đứa nhỏ...

Vạn Tử Tầm hít sâu một hơi lấy lại tinh thần. Cô sẽ cố gắng, cố gắng hết mình để khiến hai người họ sẽ yêu thương cô!

3. Chương 3: Chương 2.1

Chiếc xe dừng trước một tòa nhà xây dựng theo phong cách châu Âu có cái tên rất ấn tượng “Gia Bảo đế”. Ung Tuấn Triển đưa Vạn Tử Tầm lên lầu, cô lách cách kéo hành lý đi theo sau anh. Nhà của anh nằm trên lầu 8, đây chính là khu chung cư cao cấp do tập đoàn Ung thị xây dựng. Trên tầng cao nhất có kiến trúc như một vườn treo hiện đại, có bể bơi và cũng vì nơi này trên danh nghĩa của anh nên các hộ khác không thể tùy tiện sử dụng, thậm chí họ có muốn cũng không có cửa để vào. Thang máy lên lầu cần phải có thẻ từ mới hoạt động được, cho thẻ của căn hộ nào thì thang máy chỉ dừng lại ở duy nhất ở căn hộ đó.

– Các hộ gia đình sống ở đây rất đơn giản, mỗi tầng một hộ cho nên chỉ có 18 hộ thôi. Mỗi căn hộ có diện tích đạt tiêu chuẩn là 160m², có vườn hoa nhỏ và bể bơi thiết kế ngay trong nhà. An ninh ở đây rất nghiêm túc, an toàn của các hộ gia đình được đảm bảo nên cô cũng không cần lo lắng về vấn đề trật tự an ninh.

Cánh cửa lớn mở ra, một không gian màu trắng ập vào mắt Vạn Tử Tầm. Ung Tuấn Triển không ngần ngại đọc mật khẩu cửa vào nhà cho cô sau đó một bên cởi giày bỏ ở lối vào một bên giải thích:

– Không còn nhiều thời gian nữa, tôi phải đi thay quần áo trước, cô cứ thoải mái đi xem qua nhà cửa. – anh đi lướt qua cô vào phòng thay quần áo. Cô bất tri bất giác nhìn theo bóng lưng anh, mãi tới khi cửa phòng đóng lại thì ánh mắt của cô mới chuyển qua phòng khách rộng rãi.

Mặt tường được sơn màu be sáng, trần rèm cửa màu xanh đậm, chiếc cửa sổ làm bằng kính trong suốt có thể ngắm được cảnh bên ngoài, trên bệ cửa được trang trí bằng những chậu hoa nhỏ. Nội thất bên trong được thiết kế, bày biện rất có phong cách riêng biệt, giống như nơi ở của một người có tiền, thoạt nhìn thì đồ đạc rất đơn giản song lại có giá trị lớn.

Và .. cô đã được sống ở nơi này, mọi thứ đã thuận lợi biến thành sự thật, chỉ cần cô không chế được cảm xúc của chính mình thật tốt thì sẽ không có vấn đề gì hết. Nếu cô bất cẩn để lộ dấu vết thì đó chỉ vì bản thân cô đã kích động quá mức biểu hiện ra tình cảm riêng của mình, tới lúc đó thì... Thế nên cô cần phải che dấu thật tốt, che dấu cho gọn gẽ...

– Cô Vạn!

Ung Tuấn Triển đi ra, anh thay một bộ đồ tây màu đen rất phong cách, so với bộ khi nãy có phần nghiêm chỉnh hơn và nó càng làm nổi bật vẻ bề ngoài hút hồn, khí chất hiên ngang cùng bề vai rộng lớn của anh.

Vạn Tử Tầm nhìn anh, bụng lại quặn thắt một trận.

Mắt anh đăm đăm nhìn đồng hồ rồi vội vã nói vài tiếng với cô:

– Bây giờ tôi phải đi rồi, chắc phải 12 giờ mới về được. Trọng Hàm biết cô sẽ ở đây, tôi đã nói thư ký báo cho nó biết, tầm 7 giờ 30 phút nó sẽ về, cô có thể ở nhà một mình chứ? Có vấn đề gì không?

Cô háng giọng, đáp:

– Không sao!

– Xem ra tôi đã tìm được một người trợ giúp tốt rồi. – anh cười hài lòng. – Mặt sau bên trái có hai gian phòng trống, cô tự chọn một gian để sử dụng nhé. Tủ lạnh trong bếp có để rất nhiều đồ ăn, đều là do cô Lâm mua, nếu có thể thì tôi hy vọng cô sẽ chuẩn bị bữa tối cho Trọng Hàm. Nó không ăn đồ ăn ngoài hay đồ để lại, nhất là thức ăn nhanh. Nó chưa bao giờ ăn những thứ đó.

– Được! – cô có thể cảm thấy hô hấp chính mình ngày càng loạn và liều mạng cố gắng trấn áp nó bình ổn lại.

– Giờ tôi thật sự phải ra ngoài rồi. – anh nở một nụ cười xin lỗi. – Nơi này xin nhờ cô vậy.

Anh đi rồi nhưng trong không khí vẫn lưu lại hơi thở của anh. Sự tồn tại của anh luôn mạnh mẽ như thế, người đàn ông này có thể nào dừng quỵr như vậy, được không nhỉ?

Vạn Tử Tầm hít sâu một hơi, hồi lâu sau mới hồi phục lại tinh thần.

Cô dọn căn phòng bên trái làm phòng ngủ rồi nhanh nhẹ mở hành lý ra sắp xếp vào tủ; sau đó cô thay một chiếc quần tây dài, mặc chiếc áo phông ngắn tay thoải mái và bắt đầu xem xét các căn phòng còn lại.

Vạn Tử Tầm một lần nữa thấy ngạc nhiên và vui vui, đúng là anh rất tin tưởng vào một người xa lạ như cô. Ngay cả phòng mình cũng không có khóa, dù là phòng làm việc hay phòng ngủ.

Cô còn muốn xem nhiều hơn nhưng không có thời gian. Cô còn phải chuẩn bị bữa tối cho Trọng Hàm nữa. Không biết nó thích ăn gì, tốt nhất cô nên nấu tất cả các món.

Oa! Phòng bếp trông thật tuyệt, mái kính, cửa sổ kính dài sát đất có thể nhìn cảnh vật bên ngoài, còn có thêm một quầy bar rộng lớn. Đồ bếp hình như toàn là đồ nhập khẩu, mọi thứ được lau chùi sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi. Cô mở tủ lạnh, đúng là có rất nhiều nguyên liệu. Cô Lâm đã phân loại từng thứ ra cẩn thận, mỗi thứ đều đã được rửa sạch sẽ và giữ tươi nguyên. Nhờ vậy mà cô sẽ bắt tay vào việc nấu nướng dễ dàng hơn nhiều.

Vì để được vào ngôi nhà này cô đã học qua rất nhiều chỗ dạy nấu ăn, dù đồ ăn Trung hay Tây cũng không làm khó được cô. Không ai biết là cô đã học hỏi cực khổ như thế nào, học nấu ăn, học lái xe, còn tranh thủ thời gian tự mình đúc kết kinh nghiệm ở trung tâm giới thiệu nhân lực về công việc nhà. Thấy cô có thành ý như vậy nên ông trời hình như cũng đứng về phía cô, nhất định là như vậy rồi!

Đeo chiếc tạp dề vào, cô bắt đầu tập trung vào việc nấu ăn, mãi tới khi chuông cửa vang lên.

Nhất định là Trọng Hàm đã quay về!

Vạn Tử Tầm rút vội chiếc khăn lau tay trong bếp ra lau khô tay rồi nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Cô nghe tim mình đang đập thình thịch liên hồi, chớp mắt một cái như đất trời xoay chuyển nhưng cô nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh rồi mới mở cửa ra.

Một bé trai mặt mũi thanh tú, lưng đeo một chiếc balo nhỏ đứng trước cửa nhìn cô:

– Là cô Vạn sao ạ? Xin chào, cháu là Ung Trọng Hàm.

Cô nhìn bé trai không chớp mắt, một làn sóng nhiệt thình lình vọt vào hốc mắt cô, trái tim không thể nào không chế được những cơn co thắt dâng trào như sóng biển.

Thì ra đứa con trai bé bỏng của cô đã lớn như thế này rồi, thật tuyệt, trông rất đẹp trai, giống y hệt ba ba nó... Không được, không thể khóc, không được khóc! Cô bối rối ép nước mắt vào trong, nở một nụ cười thân thiện, ấm áp với con trai.

– Xin chào, Trọng Hàm! Cô rất vui vì biết con, chào đón con về nhà!

...

Buổi lễ trao giải diễn ra khá lâu mà không có mấy thú vị, Ung Tuấn Triển liên tục nhìn thời gian. Chắc bây giờ Trọng Hàm đã về nhà, nó có thích Vạn Tử Tầm không nhỉ?

Trọng Hàm là một đứa nhỏ cực kỳ nhạy cảm lại trưởng thành từ sớm. Trước khi cô Lâm tới, thông qua một người bạn làm ăn anh được giới thiệu ột cô gái họ Cao với kinh nghiệm và có giáo dục để phỏng vấn. Tuy nhiên sau vài ngày anh đi công tác thì Trọng Hàm bắt đầu thể hiện những hiện tượng bài xích đối với cô ta, cuối cùng anh cũng đã phải sa thải đối phương.

Còn với cô Lâm thì tình hình hoàn toàn khác cô Cao, Trọng Hàm nhanh chóng chấp thuận cô ấy.

Sau này anh mới biết được, cô Lâm với chồng cũ của mình từng có một đứa nhỏ nhưng lại phải phá bỏ, nếu thuận lợi sinh đẻ thì đứa nhỏ kia chắc cũng tầm tuổi như Trọng Hàm. Thế nên cô ấy xem Trọng Hàm như thể thân của con mình, tình cảm đối đãi rất chân thành, ngay cả con trai anh cũng cảm nhận được điều này. Đối với sự nhiệt tình quan tâm là chân thật hay giả dối của người khác thì Trọng Hàm đặc biệt nhạy cảm, cũng có thể nói là nó rất miễn cảm với những người phụ nữ bên cạnh ba mình. Nó thường lo lắng anh sẽ kết hôn và chính anh là người đã không khiến cho con trai mình có đủ cảm giác an toàn. Đó là lỗi của anh, vì anh đã không cho nó một người mẹ.

– Tổng giám đốc Ung, nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy? Chi bằng tối nay chúng ta đi uống với nhau mấy ly rượu vang rồi đem tâm sự của anh nói cho tôi nghe, có được không?

Anh phục hồi lại tinh thần, chuyển tầm mắt nhìn Ông Thi Trúc ngồi xuống bên cạnh mình. Cô là một kiến trúc sư có tiếng, xinh đẹp, độc thân, rất hấp dẫn. Đây đúng là một lời mời gọi tình một đêm nhưng hứng thú của anh đã sớm bị đánh tan rã rồi.

Mặc dù phong lưu, thích tình một đêm là bản chất của đàn ông, cũng như thuốc lá vậy nhưng từ khi đứa nhỏ Trọng Hàm xuất hiện thì anh bắt đầu quan tâm tới những kiến thức tránh thai, bảo hộ. Cái này để phòng tránh một lần nữa có món quà nào đó bất ngờ từ trên trời rơi xuống tay anh.

– Thật cảm ơn ý tốt của quý cô nhưng hôm nay không được rồi. – Ung Tuấn Triển mỉm cười lịch sự. – Ngài mai tôi phải bay tới Thượng Hải, buổi tối cần phải xem qua một số tài liệu; hơn nữa tôi vừa mới thay đổi người giúp việc, e là việc trong nhà đã loạn hết cả lên rồi.

– Thật là đáng tiếc nhưng cũng không còn cách nào khác. – về mặt cô nàng đầy tiếc nuối.

Ung Tuấn Triển là một người đàn ông rất quyến rũ, từng du học bên Mỹ, có một gia thế danh giá, là người được chọn nối nghiệp tập đoàn Ung thị, hiện tại đang là tổng giám đốc của tập đoàn và có một đứa con đầy bí ẩn vì không biết người mẹ là ai... Tất cả các điều kiện đều hội tụ trên người anh, đó chính là những tiêu chuẩn sát thủ đối với một người phụ nữ.

– Quả là đáng tiếc. – anh trả lời dứt khoát. Anh biết cô nàng sẽ đi tìm mục tiêu khác, không phải anh thì cũng là một người đàn ông nào đó bóng nhoáng với thứ ánh sáng thành công. Những người đàn ông có sự nghiệp thành công không thể kháng cự trước sức quyến rũ của cô nhưng cô lại không muốn kết hôn, trong giới xem cô là một người phụ nữ đặc biệt.

– Nghe nói. – Ông Thi Trúc ngồi sát vào người anh, hỏi. – Anh và Trương Cảnh Viện có kết giao?

Anh kinh ngạc bật cười:

– Tin tức của cô thật là nhanh nhạy.

Mới nói cô nàng đặc biệt, không ngờ cô nàng cũng có hứng thú và nhạy bén với những tin đồn bát quái kia. Sao lại quan tâm tới chuyện anh kết giao với ai nhỉ?

– Không chỉ như thế. – cô nàng nhẹ hừ một tiếng. – Tôi còn biết sức khỏe cô ta có vấn đề, anh không ngại sao?

Cô nàng điều tra anh hả? Ung Tuấn Triển thầm kinh ngạc trong lòng nhưng vẻ mặt vẫn không biểu lộ gì:

– Tôi không nghĩ bất kỳ một người phụ nữ nào muốn sức khỏe mình có vấn đề cả, tôi thông cảm với cô ấy.

– Không ngờ một người đàn ông tuyệt vời như anh lại vĩ đại như vậy, bao dung cả một người phụ nữ kiêu ngạo nhưng lại không thể sinh con. Tôi thật ghen tỵ với cô ta! – giọng cô nàng chua lét.

Anh chính là người duy nhất khiến cô có suy nghĩ muốn có một người đàn ông nhưng anh cự tuyệt cô rất rõ ràng, khéo léo. Ngoại trừ lần tình một đêm đó anh thậm chí còn không cho cô thêm cơ hội thứ hai.

– Tôi cũng không ngờ một người phụ nữ hiện đại, hào phóng, xinh đẹp như cô lại nói tới vấn đề nhiệm vụ thiêng liêng của phụ nữ là sinh con đẻ cái đó. – anh bình thản đối đáp lại.

Hàng lông mày của Ông Thi Trúc nhướng lên cao:

– Thậm chí cô ta từng ly hôn!

Ung Tuấn Triển lập tức ngắt ngang lời cô nàng:

– Tôi thật sự không quan tâm!

– Rốt cuộc thì anh nhìn trúng điểm gì tốt đẹp ở cô ta nhỉ? – cô nàng hỏi với cái giọng giận dỗi, hoàn toàn đánh mất hình tượng vốn có.

Anh bình tĩnh, chậm rãi nói:

– Linh hồn của cô ấy, nội tâm của cô ấy, sự tao nhã của cô ấy... Ồ, chắc cô không thể nào hiểu hết được đâu vì cô dường như không có những thứ đó.

Ông Thi Trúc tức giận đứng bật lên, quay ngoắt bỏ đi mặc kệ trên sân khấu vẫn đang diễn ra lễ trao giải.

Ung Tuấn Triển cảm thấy buồn cười, khóe miệng cong lên. Thực ra Trương Cảnh Viện hoàn toàn trái ngược với những gì mà anh miêu tả, cô ta là một người lạnh lùng mà kiêu ngạo, lúc nào cũng khư khư sống trong cái thế giới riêng của mình.

Vì sao anh đồng ý kết giao với cô ta?

Ông bà anh, cha mẹ anh đều hy vọng nhìn thấy anh hết hôn, họ lo lắng anh chỉ quan tâm tới Trọng Hàm, không kết bạn bên ngoài sẽ rất cô đơn.

Anh không muốn làm mọi người thất vọng, nhất là bà nội đã cao tuổi, bệnh tim mạch không ổn định dẫn tới nguy cơ đột quỵ khá cao; hơn nữa bà còn bị bệnh tim.. Anh không thể để bà vì mình mà đau buồn, vì mình mà lo lắng tới bệnh tật, xấu nhất là chết.

Trương Cảnh Viện là một người phụ nữ lạnh lùng nhưng rất sắc xảo, cô không thể sinh con; còn anh thì chỉ cần duy nhất mình Trọng Hàm, hai người rất hợp nhau. Tuy người nhà hy vọng anh kết hôn với một người phụ nữ khác, lý do là muốn anh “sinh nhiều thêm cháu” nhưng anh lại không định có thêm một đứa con nào nữa.

Anh đã nợ Trọng Hàm quá nhiều, vô tình sinh ra nó, thậm chí không thể nói cho nó biết mẹ đẻ của nó là ai. Anh không thể nào có thêm một đứa nhỏ cùng cha khác mẹ khiến cho Trọng Hàm cảm giác mình bị đoạt mất tình thương yêu.

Một lý do khác làm anh muốn kết hôn đó chính là – một người đàn ông độc thân có một đứa con sẽ là tâm điểm chú ý cho người ngoài. Trước mắt, anh đang cố gắng phát triển tập đoàn Ung thị, một người đàn ông đã kết hôn sẽ có ích cho hình tượng của công ty.

Vì lý do này mà anh mới đi gặp mặt Trương Cảnh Viện nói chuyện, sau 50 lần hẹn hò, nếu không chán ghét đối phương thì sẽ tiến một bước, bàn tới chuyện kết hôn. Còn nếu một bên đổi ý hay không đồng ý thì sẽ kết thúc mối quan hệ này lại.

Ngược lại, nếu tiến tới hôn nhân thì bọn cũng vẫn bàn bạc chi tiết về các vấn đề quyền lợi, nghĩa vụ, trách nhiệm của hai bên và tất cả sẽ được pháp luật chứng thực.

Nói cách khác, đây chính là một hợp đồng hôn nhân.

Cho tới lúc này hai người đã hẹn hò sáu lần. Cô ấy biết anh có con trai nhưng anh chưa từng sắp xếp để Trọng Hàm và cô gặp mặt nhau. Nếu Trọng Hàm không thích cô ấy thì dĩ nhiên hợp đồng kia không còn giá trị. Anh tin chắc Trọng Hàm sẽ không thích cô ấy nhưng anh sẽ thuyết phục nó. Cô ấy tuy không thể trở thành một người mẹ kế hiền dịu, ấm áp nhưng cô lại là một người phụ nữ đáng thương. Cha con anh sẽ là những kỵ sĩ hào hiệp tới để giúp đỡ về tinh thần và làm cô trở thành một thành viên của gia đình anh...

Nghĩ tới đây ngay chính anh cũng chỉ biết lắc đầu cười xòa.

Trọng Hàm là một đứa nhỏ trưởng thành sớm, hy vọng cái lý do sẽ thuyết phục được nó.

4. Chương 4: Chương 2.2

Vạn Tử Tầm đứng ngoài cửa, hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng gõ cửa:

– Mời vào!

Đầu tiên cô nở một nụ cười, đẩy cửa đi vào; quả nhiên nhìn thấy Trọng Hàm mặc quần áo ngủ ngồi bên cạnh chiếc máy tính đang trò chuyện với các bạn.

Đây là một căn phòng rộng hàng trăm mét vuông sang trọng, xa hoa. Tuy nó có phòng piano riêng, phòng vẽ riêng nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ, dĩ nhiên là nó thích cái thể giới mạng đầy mê lực kia hơn nhiều.

– Đã mười giờ rồi, con nên đi ngủ thôi! – nhìn nó mà lòng cô mềm nhũn ra.

Đứa bé trông rất tốt, cô thật sự thấy cảm kích người đã chăm sóc và nuôi dưỡng nó.

– Cô, cô đặc biệt tới để nhắc cháu đi ngủ sao? – nó có vẻ kinh ngạc nhìn cô. Trước kia cô Lâm đối với nó rất tốt, nó rất thích cô Lâm nhưng chưa bao giờ cô tới phòng nhắc nó đi ngủ. Buổi tối, sau khi thu dọn phòng, cô Lâm sẽ đi thẳng về phòng mình. Cô Lâm từng kể với nó rằng, cô ấy về phòng là để nói chuyện với vị hôn phu ở Dubai.

Còn cô Vạn này ... Trọng Hàm nhìn sâu vào mắt cô. Ánh mắt của cô rất dịu dàng, rất cương chiều, nhìn giống với ánh mắt của bà nội mỗi khi nhìn nó. Đó không phải là một ánh nhìn giả dối hay vì cố ý muốn lấy lòng nó.

– Đúng thế, ngủ muộn đối với con không tốt. Ngày mai sẽ không có tinh thần để đi học đó! – cô dịu giọng nói.

Trong mắt đứa bé trở nên phức tạp, mơ màng:

– Cô, là ba con gọi cô tới sao?

Vì mỗi sáng khi cô Lâm nhắc nó uống sữa đều nói là ba nó hy vọng nó uống; nếu nấu những món nó không thích ăn như trứng và cá thì nói là ba nó mong nó sẽ ăn; mùa đông, cô Lâm bắt nó mặc thật nhiều quần áo dày cộp và nói đó là ba nó muốn nó mặc nhiều cho ấm.

– Không phải. – Vạn Tử Tầm cười nhẹ nói. – Ba con chưa có trở về đâu. – không xong, không xong, liệu con trai cô có cảm thấy cô là một người xa lạ lại đi quản quá nhiều chuyện rồi sau đó nổi giận bắt cô tới bãi biển ngủ không?

– Không phải ba gọi cô đến... – ngực nó nhảy lên một cái.

Nếu vậy... là tự cô ấy đến sao? Cô thật lòng quan tâm nó?

Nhìn vẻ mặt bối rối của nó, cô không biết trong cái đầu nhỏ nhỏ kia đang suy nghĩ những gì đành vội lên tiếng:

– Tuy không phải ba con gọi cô tới nhưng nếu ông ấy biết con đi ngủ lúc 10 giờ thì nhất định sẽ rất vui. – ánh nhìn cực kỳ ám áp của cô dừng lại trên gương mặt trẻ thơ của Trọng Hàm khiến nó vô thức gật đầu.

– Vâng, đợi một chút nữa cháu sẽ đi ngủ.

– Được! – cô cũng không nói thêm gì, vừa bước qua thêm cửa thì chợt quay lại nhắc nhở. – Đúng rồi, Trọng Hàm, con có biết nếu qua mười giờ đêm, những đứa trẻ vẫn còn ngồi trên mạng sẽ bị cảnh sát theo dõi không? Nói cách khác, cảnh sát biết nhất cử nhất động của con ở trên mạng đó.

Nó hình như bị dọa, nâng mắt nhìn cô:

– Thật... thật vậy sao ạ?

– Đương nhiên là thật rồi. – mặt cô không đỏ, khí không suyễn, trả lời một cách khẳng định đầy thuyết phục. – Đây là vì bảo vệ những đứa trẻ nhưng mà... Nếu trước 10 giờ con thoát khỏi mạng thì bọn họ sẽ không bị theo dõi.

Vạn Tử Tầm nghẹn cười, đóng cửa phòng lại trước cái bộ dáng ngạc nhiên sững sờ của Trọng Hàm.

Thật là đáng yêu, sau này nó có đi ngủ đúng 10 giờ không nhỉ? Tuy nó trưởng thành sớm nhưng vẫn là một đứa bé; mà một đứa bé mới lớn không thể nào thoát khỏi mê lực của thế giới internet, tốt nhất nên có một có người lớn bên cạnh quản lý và hạn chế.

Cô trở về phòng sắp xếp lại những thứ mình đưa theo rồi ngồi liệt kê ra vài vật dụng hàng ngày cần mua. Quan trọng là cô đang chờ Ung Tuấn Triển trở về. Ngày mai anh phải xuất ngoại những mười ngày nhưng anh vẫn còn chưa sửa soạn hành lý. Không biết trước kia là do người giúp việc hay tự anh chuẩn bị đồ đạc? Vấn đề này chỉ có chờ anh về mới hỏi được.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô mở máy tính gửi email cho dì để kể lại tình hình mình hiện nay, tránh làm dì lo lắng.

Qua 12 giờ, cô mặc một chiếc áo khoác thể thao vào rồi đi xuống lầu. Phòng khách vắng lặng, chỉ có chiếc đèn tường còn chiếu sáng nhưng cô phát hiện một đôi giày đen ngay tại cửa ra vào.

Anh đã về.

Vạn Tử Tầm bắt giác mỉm cười, tim cũng đập nhanh hơn.

Cô vội đi vào phòng bếp pha cho anh một tách cà phê, còn nướng thêm một phần bánh bơ xốp, tay luôn chân cứ như đang nhảy múa.

Anh nói buổi tối còn phải xem tài liệu do thư ký Lương đưa tới, không biết anh đã ăn gì trong buổi tiệc xã giao kia chưa? Những nơi ấy chắc chắn uống rượu là chủ yếu còn ăn chỉ là việc phụ?

Đem bánh và cà phê đặt vào khay, cô đi tới gõ cửa phòng, hít sâu một hơi. Ông trời phù hộ, anh sẽ thích những gì cô làm!

Hôm qua cô có xem qua, phòng anh rất lớn, màu anh đào làm chủ đạo kết hợp với nền xanh dịu của phòng ngủ; phòng thay đồ, phòng khách nhỏ và phòng đọc sách liền với nhau. Ngay cả phòng tắm cũng rộng một cách kỳ lạ, một bồn tắm, một vòi hoa sen dạng lớn, ống dẫn nước mỗi phòng đều độc lập nên các nhà khác đều có thể cùng sử dụng.

Cô chờ anh lên tiếng nhưng anh lại trực tiếp đi ra mở cửa.

– Chàng trai trẻ, đã muộn thế này sao còn chưa ngủ?

Miệng anh gợi lên nụ cười, trên người choàng chiếc khăn tắm bông trắng lớn để lộ làn da màu đồng cổ vì phơi nắng nhiều. Mái tóc cắt ngắn gọn gàng ướt nhẹ, lớp bọt nước như đang phát sáng trên đôi vai rộng lớn của anh. Cả người anh như tỏa ra hơi nước cùng mùi hương dịu của sữa tắm.. Đây là bộ dáng của một người vừa tắm xong!

Vạn Tử Tầm trợn mắt há mồm nhìn anh, suy nghĩ đứt đoạn. Hai má cô bắt giác đỏ ửng lên, cộng thêm một dòng điện xẹt nhanh rồi chạy tán loạn trong người, cô không biết phải chuyển ánh mắt của mình tới đâu cho đúng.

Điều này... Á, mặc dù cô chưa có hóa sói hóa hổ nhưng anh chính là người đàn ông duy nhất mà cô từng có quan hệ thân mật da thịt, nếu nhìn thì đương nhiên sẽ có cảm giác rồi. Trời ơi, tìm cô nhưng đang đánh trống phất cờ trong ngực vậy.

– Ô, là cô.. tôi tưởng Trọng Hàm... Cô chờ một chút nhé! – anh không có ý định tiếp tục khoe khoang cái cơ thể đàn ông đầy nam tính của mình nên vội xoay người lấy chiếc áo ngủ màu trắng mặc vào rồi thắt tạm một nút phần eo.

Khi anh quay lại đứng trước mặt cô thì vẫn chưa thể bình ổn lại nhịp tim mình. Bộ dáng này của anh khiến cô nhớ tới một đêm kích tình lúc đó...

– Tôi nghĩ là do ngày mai mình xuất ngoại nên Trọng Hàm lưu luyến muốn chờ tôi về... Tôi sớm nên hiểu đứa bé đó sẽ không làm ra loại chuyện này. – anh áy náy nhìn cô. – Vừa rồi thật xin lỗi, chắc đã làm cô sợ rồi!?

Mặt Vạn Tử Tầm lại đỏ au lên:

– Không .. không có gì!

Cô không bị dọa sợ đâu, chỉ là .. bị một trận hoa mắt choáng váng thôi.

Một cơ thể nam tính mê người như vậy nếu thường xuyên để cho cô nhìn thì đó tuyệt đối là một khoản thưởng đãi hậu hĩnh rồi! Nhưng nếu người giúp việc không phải cô mà là người khác thì không cần đâu, không cần xếp nó vào hạng thưởng cấp.

Đúng rồi, thật ra rất đơn giản, có thể lập một bảng “Điều khoản Vạn Tử Tầm”, yêu cầu nó chỉ để cho cô nhìn ngắm. Haa!

– Đây là cho tôi sao? – Ung Tuấn Triển vui vẻ nhìn chiếc khay đựng cà phê và bánh bơ rồi đưa tay nhận. – Cảm ơn cô, tôi đang cần chúng đây. Vừa rồi định đi pha tách cà phê uống cho có tinh thần, hơn nữa ở tiệm rượu cũng chưa có nếm cái gì, bây giờ bụng rất đói.

– Tôi... tôi cũng nghĩ như vậy. – cô không ngờ anh lại chủ động nhận khay đồ, lại còn thể hiện ý anh cần. Hiện giờ cô cảm thấy rất rất vui, cả người cứ như đang bay bổng vậy.

Cô mỉm cười nhìn anh, cảm giác bối rối, chật vật khi nãy biến mất tăm không dấu vết.

– Đúng rồi, thư ký Lương nói tôi nhắc anh, giờ bay là 9 giờ, khoảng 7 giờ 30 sẽ có người tới đón anh.

Anh nghe rồi gật đầu:

– Ngày mai chắc làm phiền cô gọi tôi rời giường, bình thường tôi không tài nào nghe thấy tiếng chuông đồng hồ báo thức.

– Không có gì. – cô vui vẻ nhận nhiệm vụ này. Cô thích làm gì đó cho anh. – Nếu vậy.. có muốn tôi giúp anh chuẩn bị hành lý không?

– Đương nhiên rồi, tốt quá! – sự ngạc nhiên và phần khởi viết ngay trên mặt anh. – Nói thật, cuộc sống của tôi và Trọng Hàm cứ như của những thằng ngốc vậy. Nếu nhà có chuyện gì đều có cô Lâm đứng ra lo liệu, đối với chuyện nhà thì tôi thật sự không biết gì cả. Thật là phiền khi nhờ cô giúp tôi chuẩn bị hành lý; dù sao cũng đã muộn thế này rồi.. Đây là ngày đầu tiên đi làm của cô, không ngờ cô còn chưa ngủ.

– Tôi nghĩ có lẽ anh sẽ cần tôi sắp xếp hành lý nên mới không đi ngủ sớm. – cô cười tự nhiên. – Vậy anh làm việc tiếp đi, tôi sẽ đi chuẩn bị đồ.

– Khoan đã. – anh gọi cô lại rồi lấy ra một chiếc thẻ tín dụng. – Đây là thẻ tín dụng đã có chữ ký của tôi, miễn là chi tiêu trong nhà thì cô đều có thể sử dụng nó để thanh toán.

Ung Tuấn Triển đi vào kéo ngăn kéo, nói:

– Ở đây có tiền mặt, cô có thể sử dụng tự do. Tiền học thêm và một số thứ vật dụng cần mua để học tập của Trọng Hàm thì để nó nói với cô, nếu cô lo lắng thì có thể tham khảo, kiểm tra. Trong phòng cô Lâm có máy tính chắc là đã ghi lại số liệu, cô tìm trong đó xem.

Vạn Tử Tầm mỉm cười nhận lấy chiếc thẻ tín dụng từ anh.

– Vâng! – trong lòng cô kích động không thôi.

Đây là lần đầu tiên cô có được gì đó của anh...Ồ, không, cô đã sớm có được một thứ của anh, là một bảo bối, một tiểu bảo bối thuộc về riêng hai người. Hiện giờ cô rất muốn cảm tạ ông trời đã chiếu cố đưa cô đến bên cạnh anh và đứa nhỏ. Chỉ cần mở mắt ra là cô được nhìn thấy bọn họ, chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào và sẽ không bao giờ phải cảm thấy tiếc nuối nữa...

– Còn có chút chuyện muốn nói với cô nhưng bây giờ tôi không có nhiều thời gian. Ngày mai cô đi cùng tôi tới sân bay, trên xe chúng ta tiếp tục vậy.

Cô chớp mắt cố xóa đi lớp hơi nước đọng lại vì hạnh phúc, gật đầu:

– Vâng!

Khi đi vào phòng thay đồ, khoe mắt cô quét nhìn anh đang uống cà phê, nụ cười bên khoe môi không ngừng khoét rộng thành hình cung.

Người đàn ông này, sao ngay cả tư thế uống cà phê cũng đẹp mắt như vậy nhỉ? Hy vọng anh hài lòng với hương vị của tách cà phê, cô đã nghiên cứu và theo học cực khổ từ một chuyên gia trong thời gian dài mới pha được đó.

Khoe môi Vạn Tử Tầm khẽ nhướn lên, tâm tình cực kỳ hạnh phúc đứng trong phòng thay đồ giúp anh sửa soạn hành lý.

Công việc này dĩ nhiên là cô đã từng được đào tạo qua nên có thể nhanh chóng sắp xếp quần áo thật gọn mắt nhưng là cô cố ý làm chậm. Cô muốn ở cảm thụ, muốn kéo dài từng khoảnh khắc ở bên cạnh anh.

Cô không kìm lòng nổi nên đưa mắt trộm nhìn anh một cái.

Ồ, anh đã ngồi trước máy tính xem tài liệu, ánh mắt vô cùng tập trung, trong tay là một chiếc cốc màu trắng. Thỉnh thoảng anh đưa cốc nhấp một ngụm cà phê do cô pha rồi bỏ miếng bánh xốp bơ thật lớn do cô nướng vào miệng nhai nhóp nhép.

Cô im lặng giúp anh sửa sang lại hành lý đi công tác, cứ coi như chồng đi công tác nên vợ chắn bị đồ. Ấy là lẽ đương nhiên, rồi cô lảng lảng khi nghĩ mình và anh cứ như một cặp vợ chồng vậy. Cầu trời hãy để cho hai người nên duyên vợ chồng! Bất ngờ xông vào cuộc sống của anh, mục tiêu của cô chính là trở thành vợ anh, mặc kệ đây có phải là một điều viển vông hay quá trình sẽ có nhiều khó khăn nhưng cô nhất định phải làm vợ anh, làm mẹ của Trọng Hàm.

Cô đã phải bỏ rơi cha con họ suốt chín năm trời, cô phải bồi thường cho hai người, tuyệt đối sẽ không rời xa!

5. Chương 5: Chương 3.1

Chiếc xe lao nhanh trên đường cao tốc, hướng phía sân bay. Vạn Tử Tầm im lặng ngồi trong xe, Ung Tuấn Triển luông tay tiếp điện thoại; tận lúc gần tới sân bay mà vẫn có người gọi cho anh.

– Thật xin lỗi. – anh tắt di động, nhìn biển báo đã sắp đến sân bay, hàng mày nhướn lên.

– Xem ra chúng ta phải tốc chiến tốc thắng rồi.

Cô buồn cười, nhìn anh:

– Đúng thế, mời nói.

Anh ảo não, khó chịu nói:

– Tôi lại phải nói lời xin lỗi với cô nữa rồi. Kéo cô tới tận đây, tưởng có thể giải thích với cô chút gì đó nhưng lại để cô ngồi nghe tôi tiếp điện thoại mãi.

Vạn Tử Tầm gọi một nụ cười nhẹ, duyên dáng bên môi:

– Tôi không sao, thật sự là.. lâu rồi không đi trên đường cao tốc, phong cảnh vẫn như vậy.

Anh không biết là cô có bao nhiêu vui vẻ, được ngồi chung xe với anh thế này, được đưa anh tới sân bay, được thừa dịp trước khi anh ra nước ngoài có thể nhìn anh nhiều thêm chút.

– Tôi rất vui vì cô đã nghĩ như vậy. – anh cười, thả lỏng người.

Cô nhìn đôi mắt đen sâu của anh, quay lại vấn đề chính:

– Có phải có chuyện đặc biệt quan trọng muốn căn dặn tôi không?

– Đúng vậy, là một tin buồn. – vẻ mặt Ung Tuấn Triển chợt xụ xuống. – 3 giờ rạng sáng ngày hôm qua cô Lâm đã qua đời.

– Ôi, sao có thể như vậy được? – tận tâm khảm Vạn Tử Tầm cảm thấy sốc vì cái tin này. Đúng là chuyện khó tin, một cuộc đời còn quá trẻ, nghe nói cô ấy còn có vị hôn phu tuyệt vời bên Dubai...

– Thế sự vô thường, mọi thứ đều có thể xảy ra. – anh hạ giọng nói. – Tôi không thể tới nhìn cô ấy lần cuối, hy vọng cô có thu xếp thời gian đưa Trọng Hàm tới chia buồn cùng gia đình cô Lâm. Chắc Trọng Hàm sẽ rất buồn, cô giúp tôi bên cạnh chăm sóc, an ủi nó.

Cô vô thức nắm chặt tay thành, đáp:

– Vâng, tôi hiểu.

Anh nói đúng, thế sự vô thường, tiếp theo đây sẽ có những chuyện gì phát sinh, không một ai có thể biết được.

Nếu biết cuộc sống của mình ngắn ngủi như vậy thì cô Lâm đã chẳng lãng phí thời gian ở đây làm một người giúp việc nhà. Cô ấy sẽ chọn tới Dubai ở bên cạnh vị hôn phu của mình, có phải không?

May mắn cô đã tới đây, cũng may mắn vì dì đã đem sự thật nói ra để cô có thể gần gũi với con trai, chăm sóc và nhìn nó trưởng thành. Cô đã bỏ lỡ quá nhiều, những năm qua không lúc nào mà lòng cô không đau đớn, nước mắt của những nỗi đau thầm kín không tính là cái gì. Và bây giờ, cô đã có cơ hội bồi thường cho cha con anh, chỉ có thể nói là tốt quá, thật sự là quá tốt rồi...

– Cô làm sao vậy? – Ung Tuấn Triển phát hiện khóe mắt cô phấp phồng, vẻ mặt đầy kích động thì không khỏi kinh ngạc hỏi. Cô và cô Lâm không có quen biết, sao lại vì cô ấy mà đau lòng?

– Không có gì. – cô hít hít mũi. Nếu dì đợi tới lúc cô trút hơi thở cuối cùng của cuộc đời mới nói ra sự thật thì chắc cô sẽ hận chết đi. Thật sự là cô sẽ hận dì tới chết và sau đó sẽ không bao giờ nhận bà là dì của mình nữa.

– Cô cũng đừng nên đau buồn quá. – anh nhẹ giọng an ủi. – Cuộc đời là như thế, mọi thứ không thể nào đoán trước được. Nếu có gặp phải thì cũng chỉ biết đón nhận, bởi vì dù cô có muốn phản kháng cũng không được, có muốn thay đổi cũng không xong. Đôi khi chỉ vì một hành động vô tình hữu ý nào đó của người ta lại khiến cho cuộc sống của cô hoàn toàn thay đổi! Cái người đâm xe trúng cô Lâm kia chắc cũng không ngờ tới chuyện mình tùy hứng uống hai ly rượu mà hại chết một người.

Sao cô có cảm giác anh đang ám chỉ chính mình.

– Theo cách nói của anh, hình như là... anh từng trải qua...? – cô dò hỏi.

Ung Tuấn Triển cười khổ một tiếng:

– Đúng vậy, một kinh nghiệm vừa cay đắng vừa ngọt ngào. Bỗng nhiên một ngày có một đứa bé bay vào tay tôi, như một quả bom, thổi tung cuộc sống của tôi thành một đồng hồ hỗn loạn, cái gì cũng biến dạng, thay đổi.

Vạn Tử Tầm ngạc nhiên:

– Bom? Đứa bé?

Đứa bé? Ngụ ý của anh là...

– Hôm nào đó có cơ hội sẽ nói chuyện với cô sau, trước tiên chúng ta nói vào chuyện chính nhé. – anh nghiêm chỉnh hẳn lên. – Trọng Hàm từ nhỏ đã quán đấm lấy tôi, chúng tôi chưa lần nào tách biệt cả, trừ phi tôi đi công tác. Vấn đề là ở chỗ này, chỉ cần tôi không ở trong nước thì khẩu vị của nó sẽ kém đi nhiều, thậm chí nó còn không chịu ăn cơm nữa. Điểm ấy mong cô quan tâm nhiều.

– Vâng! – suy nghĩ của cô dường như đang vất vưởng đâu đó. Cô dường như xem hàm ý của những lời anh nói khi này là gì. Là giận cô để anh phải một mình chăm sóc đứa nhỏ sao?

Nếu đúng là anh đang trách cô thì oan cho cô quá. Cô.. bắt đắ dĩ cũng chỉ là một nạn nhân thôi...

– Ngoài ra, tôi nghĩ là cô cần dùng tới xe nên đã đánh một bộ chìa khóa xe ô tô riêng, nó ở trong hộp đựng chìa khóa. Chỗ để xe cũng dễ tìm thấy, chỉ cần vào thang máy nhấn phím 1 thì sẽ đi thẳng xuống chỗ để xe. Ở đó chỉ có một chiếc xe trắng duy nhất của chúng ta thôi.

– Vâng. – tinh thần của cô căng lên.

Chỗ đậu xe của chúng ta! Sáu chữ này thật hay, nghe cứ như bọn họ là vợ chồng thật sự; là một nhà ba người; là người chồng chuẩn bị xa nhà đang lo lắng dặn dò này nọ cho cô vợ.

– Tôi đã nói thư ký Lương đi mua một chiếc điện thoại di động mới cho cô, chắc bây giờ đã giao tới phòng bảo vệ rồi. Trong di động có cài sẵn những số điện thoại có thể sẽ cần tới, ví dụ như của gia đình ba mẹ tôi, thư ký Lương, thầy giáo ở trường học, thầy giáo ở lớp học thêm; có cả số của lái xe, điện thoại nhà bác sĩ riêng. Nếu cô gặp phải vấn đề không thể giải quyết thì cứ gọi cho thư ký Lương, cô ấy luôn sẵn sàng giúp đỡ. – anh có còn bỏ lỡ cái gì không nhỉ? Mà dù anh có quên chưa nói thì cũng đành chịu, đã tới sân bay. Anh nhìn thấy thư ký Lương cùng ba người trợ lý đi cùng trong chuyến bay đứng ngồi không yên phía hành lang chờ, rõ ràng là đang chờ anh.

Lái xe cho xe dừng lại trước nhóm người thư ký Lương rồi đi xuống giúp anh lấy hành lý ra.

– Đại khái có bấy nhiêu chuyện, cô có thể gọi cho tôi nhưng hơn phân nửa thời gian tôi bận họp nên chắc không nghe máy được. Nhưng tôi sẽ tìm thời gian thích hợp gọi lại cho cô.

Anh mở cửa xe rồi giơ tay ý bảo cô không cần phải xuống theo:

– Cô không cần phải xuống xe đâu, lái xe sẽ đưa cô về nhà.

– Vậy thì tôi không thể tiễn chân anh rồi. – cô định nói muốn đưa anh vào trong nhưng cuối cùng đành ngồi lại, lưu luyến nói lời từ biệt. – Trên đường phải cẩn thận. Chúc anh thuận buồm xuôi gió!

Ung Tuấn Triển nở một nụ cười tươi, đáp:

– Ừm, cảm ơn cô!

Anh bước xuống khỏi xe, đóng cửa lại rồi đột nhiên gõ gõ vào tấm kính.

Vạn Tử Tầm vội vàng hạ kính xuống:

– Sao vậy? Còn có chuyện gì cần dặn dò sao?

Anh cười nhẹ:

– Chỉ là muốn nói với cô là cà phê tối qua pha ngon lắm và bánh bơ xốp cũng rất tuyệt.

Tim cô như nhảy lô-tô trong ngực.

– Đợi khi anh trở về, tôi lại làm cho anh ăn.

Chúa ơi! Giọng điệu này của cô có tính là quá ngọt ngào rồi hay không? Trông cứ như cảnh vợ chồng son đang tiễn chân nhau vậy. Nhưng mà anh không có vẻ khó chịu, ngược lại còn gật đầu cười.

– Tôi rất mong chờ! – Ung Tuấn Triển đáp một câu rồi bước đi. Thư ký Lương cùng ba người đàn ông kia đi sát theo anh, năm gương mặt nghiêm túc không ngừng thảo luận gì đó.

Cô ngồi trong xe nhìn anh và nhóm người khuất hẳn vào trong phòng lớn của sân bay, mãi tới khi lái xe đề ga thì mới phục hồi lại tinh thần.

Oa, người còn chưa đi xa mà sao cô đã bắt đầu thấy nhớ anh rồi?!

Vạn Tử Tầm dành một nguyên một ngày để quét dọn nhà cửa sạch sẽ, sau đó ra ngoài mua sắm. Cô cần mua một vài thứ bản thân cần dùng và mấy bộ quần áo ngủ, tất, đồ trong cho Trọng Hàm nữa.

Cô kiểm tra trong tủ quần áo mới phát hiện đứa nhỏ này ngoài quần áo đồng phục thì không ít, thậm chí có cả đồ tây nhưng đồ mặc nhà lại không có mấy. Áo ngủ để thay chỉ có hai bộ, đồ lót, tất, vài thứ cá nhân đơn giản đều quá ít.

Có lẽ là cô Lâm đã không chú ý nhiều tới chuyện này mà nó cũng không nói gì.

Cô phát hiện đồ dùng và đồ chơi cá nhân của Trọng Hàm hầu như là màu lam vậy nên cô cũng chú trọng chọn đồ màu lam để mua. Người ta nói màu lam đại diện cho tính cách u buồn, trầm cảm, là như thế này sao? Trọng Hàm là một đứa nhỏ trầm cảm ư? Ai, một đứa nhỏ không có mẹ bên cạnh yêu thương, chăm sóc sẽ có bao nhiêu buồn tủi? Khi nó nhớ mẹ, nó biết biểu đạt tâm tình với ai, như thế nào?...

Nghĩ tới đây lòng cô đau thắt, hận mình không thể ngay lập tức nói cho nó biết cô chính là mẹ nó. Nói rằng cô rất yêu thương nó, rất nhớ nó, nó không cần phải đau buồn nhớ mẹ nữa!

Nhưng cô làm không được, làm như vậy sẽ phá hủy tất cả mọi thứ. Cô còn chưa biết suy nghĩ của Ung Tuấn Triển về mình, nếu anh không muốn Trọng Hàm nhận cô thì sao?

Thế nên cô không thể vì một phút xúc động mà hành động lỗ mãng, ít nhất phải bồi dưỡng tình cảm với hai người từ từ, từng chút từng chút đã.

Mua sắm, dọn dẹp xong, cô tính toán thời gian không còn nhiều nên đi tới lớp học phụ khóa đón Trọng Hàm. Cô đã báo với lái xe, từ hôm nay cô sẽ đi đón Trọng Hàm, anh có thể về nghỉ ngơi sớm.

Không tận mắt nhìn thấy đúng là không thể tin được, có rất nhiều những đứa nhỏ tầm tuổi với Trọng Hàm phải học phụ khóa muộn tới vậy. Hơn hẳn giờ học sinh mới lục tục tan lớp.

Vạn Tử Tầm thoải mái ngồi chờ trong khu vực dành cho phụ huynh học sinh. Mỗi một bãi đỗ xe đều được đánh tên cẩn thận, có vẻ như đây là một khóa học phụ dành cho những gia đình giàu có. Khó trách, ngay cả khu chờ cũng được bố trí rất hoành tráng, cao cấp... Oa, cô đã thấy con trai bảo bối của mình rồi.

– Trọng Hàm! – cô mỉm cười, vẫy tay với nó.

Người bạn nhỏ đi bên cạnh nó sáng rực mắt lên, giọng nói không che dấu kinh ngạc:

– Ung Trọng Hàm, đó là mẹ cậu hả? Trông cậu với mẹ rất giống nhau nha, thật xinh đẹp, sao tới tận bây giờ cậu không nói tới mẹ mình vậy?

Cô thấy Trọng Hàm trừng mắt nhìn người bạn một cái, sau đó không nói không rằng đi tới bên cạnh cô, vẻ mặt không được tự nhiên cho lắm.

Xem ra hành động tự phát nhất thời của cô đã khiến nó không thoải mái rồi!

Vạn Tử Tầm vội vàng đứng lên, tự nhiên dắt tay nó:

– Chúng ta về nhà nào! Về nhà trước rồi nói sau nhé!

Trọng Hàm im lặng đi theo cô, cũng không giãy tay cô, mãi tới khi lên xe ngồi mới buông ra.

– Cô, sao lại là cô tới đón con? Chú lái xe đâu ạ?

Cô đặt tay vào cần điều khiển phanh, thấy nó không tức giận nên có vẻ yên tâm:

– Vì cô muốn biết con đi học phụ thêm ở nơi nào, nếu vậy thì những lúc chú lái xe bận việc cô có thể thay chú ấy tới đón con.

Trọng Hàm lại trầm mặc một hồi:

– Lúc này... Lúc này con và người bạn nói chuyện, cô không cần quan tâm tới những gì cậu ấy nói đâu.

– Ý con là cái cậu bạn nói cô là mẹ con hả? – cô thận trọng hỏi. – Trọng Hàm, cô tuyệt đối không có ý giả vờ làm mẹ của con. Đã khiến con không vui là, bây giờ cô muốn nói xin lỗi con nhiều lắm. Sau này cô sẽ hỏi ý kiến được con đồng ý rồi mới tới.

– Không phải là con không vui, chỉ là không biết.. cô sẽ tới... – nó trộm nhìn cô đang ngồi lái xe. Trương Hiền Khải nói trông hai người giống nhau, đúng vậy sao?

– Thật sao? Không phải là con không vui? Vậy thì cô yên tâm rồi! – cô cười tự nhiên. – Đúng rồi, hôm nay cô không nấu cơm, chúng ta đi ăn bên ngoài, có được không?

Nó rụt rè gật đầu.

Trong lòng Vạn Tử Tầm thầm hoan hô âm trời. Cô biết, không có một đứa trẻ nào lại không thích ăn bên ngoài. Nhất định là Trọng Hàm vì không có cơ hội chứ không phải không thích. Người đàn ông làm ba kia đúng là không hiểu con trai mình rồi.

– Ăn McDonald? KFC? Pizza? Hay Hamburger King? – cô vui vẻ nhìn nó, miệng nói ra những món ăn đã thuộc nằm lòng.

Cô phát hiện trong mắt Trọng Hàm chợt bắn ra một tia lửa, tuy chiếu ra rất nhanh nhưng cô chắc chắn là mình đã nhìn thấy. Đó là tia lửa vui sướng, tuyệt đối không sai!

– Không sao, đừng vội, con có thể từ từ suy nghĩ.

Nó do dự một chút rồi đáp:

– McDonald... con thích khoai tây chiên McDonald.. và còn kem nữa.

Cô nhìn nó rồi bật cười lớn:

– Được! Chúng ta đi tới McDonald, tăng tốc nào!

Đây chính cuộc hẹn hò đầu tiên giữa cô và con trai, cô thật sự rất hạnh phúc!

6. Chương 5: Chương 3.2

Mười giờ tối, Ung Tuấn Triển trở lại khách sạn. Ngoài cửa sổ, ánh sáng hắt xuống dòng sông Hoàng Phố tạo nên những con sóng sáng loang loáng; các tấm kính lớn thủy tinh tạo thuận lợi để ngắm khinh cảnh tinh hoa của Thượng Hải. Đứng ở đây có thể nhìn thấy tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu. Ngày đầu tiên anh đã phải chiến đấu không ngừng với công việc trên xe, đứng ngắm dòng sông chừng 10 phút thì anh cởi quần áo đi vào phòng tắm.

Cả ngày hôm nay Vạn Tử Tầm không hề gọi điện xin giúp đỡ, còn thư ký Lương thì có gọi cho anh vài cuộc và cũng không nhắc tới người giúp việc mới của gia đình anh.

Xem ra cô làm việc rất có kinh nghiệm và thành thạo. Chắc anh không cần lo lắng về chuyện cô ở chung với Trọng Hàm nữa.

Trọng Hàm là một đứa nhỏ trưởng thành sớm, những kẻ ra cũng lạ, một đứa nhỏ xuất sắc về mọi mặt, đạt thành tích cao trong học tập lại thường cầu kinh mỗi khi anh đi công tác, thậm chí còn sinh bệnh.

Anh có từng hỏi qua một bác sĩ nghiên cứu tâm lý trẻ em, bác sĩ nói đó là trong ký ức của Trọng Hàm đã tồn tại cảm giác thiếu an toàn.

Anh có thể đoán được vài phần, chắc liên quan tới chuyện ngay từ lúc còn ở tã nó đã bị mẹ mình vứt bỏ nên đặc biệt nhạy cảm với người cha và thường không thể hiện cảm xúc ra bên ngoài. Nếu có được một người mẹ thực sự yêu thương nó thì chắc tình trạng này sẽ được cải thiện.

Trong thực tế, anh đã cố gắng tìm một người mẹ mới cho Trọng Hàm, nếu có một người phụ nữ nào thật tâm coi Trọng Hàm quan trọng như anh đối với nó thì anh sẽ kết hôn với người phụ nữ đó. Nhưng mà anh vẫn chưa gặp được người như ý, một người phụ nữ anh có tình cảm và Trọng Hàm cũng thích người ấy.

Hơn phân nửa phụ nữ tới với anh đều nhiệt tình như lửa nhưng đối với Trọng Hàm lại hờ hững giả ý. Cuối cùng anh cũng từ bỏ ý định kia, một gia đình chỉ có hai cha con cũng không tồi. Nhu cầu sinh lý thì có nhiều cách để giải quyết, anh cũng thật sự không cần một cô vợ tới quấy rầy cuộc sống thoải mái hiện tại của mình.

Sự xuất hiện của Trương Cảnh Viên là một điều ngoài ý muốn; đó là một người phụ nữ từng ly dị một lần. Mặc dù cổ đối với Trọng Hàm lãnh đạm thế nào thì cũng không có khả năng yêu cầu sinh một đứa con chung giữa hai người.

Đây chính là một người đạt yêu cầu để anh thỏa mãn những mong muốn của các bậc trưởng lão trong nhà; đồng thời là cách bảo vệ Trọng Hàm, không làm tâm hồn nhỏ bé của nó bị thương tổn.

Nếu đối tượng kết hôn của anh là mẹ đẻ của Trọng Hàm thì tất cả thật hoàn mỹ.

Người phụ nữ cam tâm tình nguyện trộm sinh đứa con của anh chắc là có thương anh, điểm ấy hẳn anh không cần hoài nghi? Nếu không thương anh thì sao lại chịu đựng một mình hạ sinh đứa nhỏ?

Nhưng có trời mới biết cô là ai? Ở đâu?

Đây là một câu hỏi bí ẩn không có lời đáp, cũng chính là thứ mà anh thiếu Trọng Hàm. Có lẽ cả đời này anh không thể nói cho Trọng Hàm biết mẹ đẻ nó là ai, thật sự là một sự hối tiếc quá lớn và nặng nề. Làm sao có thể nói với nó rằng lúc đó anh chỉ là một thằng oắt con lông bông không hiểu chuyện, chỉ vì không kiềm chế mà có một đêm mây mưa để rồi tạo ra nó?

Ring ~~ Tiếng chuông tin nhắn vang lên đánh gãy dòng suy tưởng của anh. Anh mở di động ra, nhìn tên người gửi là Vạn Tử Tầm. Ai, xem ra anh đã kết luận quá sớm rồi, dù sao thì cô vẫn cần tới giúp đỡ. Chắc là Trọng Hàm lại tự nhốt mình trong phòng, khuyên bảo thế nào cũng không chịu ăn cơm...

Anh mở tin nhắn ra, hình ảnh Trọng Hàm hôn hờ ăn khoai tây chiên choán hết cả màn hình điện thoại. Phía dưới còn có mấy dòng chữ chú thích: Hôm nay đi ăn ngoài, ăn món McDonald!

Cô đưa Trọng Hàm đi ăn thức ăn nhanh sao?

Đây không phải trọng tâm, đáng nói là Trọng Hàm có vẻ thích và con ăn rất vui vẻ.

Tuy trong ảnh chụp Trọng Hàm không cười nhưng anh biết mỗi khi Trọng Hàm nâng mày lên như vậy chứng tỏ nó đang rất vui. Đứa nhỏ này ngay từ bé đã học cách chôn giấu tình cảm trong lòng, mọi cảm xúc đều thể hiện qua hàng lông mày.

Anh bật cười nhìn tấm ảnh chụp, khoe miệng cong lên càng ngày càng rộng.

Anh quyết định, trở về phải tăng lương cho cô mới được!

...

Màn đêm yên tĩnh, trên giường bên cạnh chiếc máy tính xách tay màu trắng là một người phụ nữ nhỏ bé trong bộ đồ ngủ màu trắng đang hứng thú gửi các tin nhắn hình ảnh đi. Mỗi một tin nhắn đính kèm bức ảnh chụp một cậu bé dễ thương, tên của nó là Ung Trọng Hàm. Ông trời, Trọng Hàm, Trọng Hàm, ngay cả cái tên cũng đáng yêu như vậy, cái tên này rất hợp với tính cách lễ phép và nhu thuận của nó. Không phải vì cô là mẹ của nó là khen quá, thực sự là nó rất đáng yêu, diện mạo mi thanh mục tú, đáng người đang phát triển vừa phải, không mập không gầy. Sao trên thế giới này lại có một đứa bé đáng yêu tới nhường này chứ?!

Mà bảo bối này chính là do cô sinh nha, từ trong bụng cô sinh ra đó... Trời ơi! Sinh ra một đứa bé đáng yêu thế này thì cô đúng là thiên tài, đáng được vỗ tay khen ngợi!

Cô còn nhớ rõ khi mang thai, tâm tình lúc chua lúc ngọt; được nhìn nó mỗi ngày lớn lên trong bụng mình khiến cô thấy vui sướng không nói nên lời, lắm lúc còn thấy không kiên nhẫn để chờ đợi.

Dì nói dì nhất định sẽ tìm được ba của đứa nhỏ, nhất định sẽ để cho gia đình họ ba người được ở bên nhau nhưng cuối cùng thì mọi thứ đều thay đổi...

Ai, không biết Trọng Hàm nghĩ thế nào về người mẹ đẻ của mình, còn Ung Tuấn Triễn nữa, không biết anh có cảm nhận gì về người phụ nữ đã vụng trộm sinh ra đứa trai này cho anh?

Cô không biết. Nếu anh ghét cô thì sao bây giờ? Nếu Trọng Hàm hận người mẹ đã sinh ra nó thì làm thế nào đây?

Ring ~ Tin nhắn tới, chắc là Ung Tuấn Triễn trả lời thư. Tuy cô đã sớm chuẩn bị tư tưởng bị anh trách mắng rồi nhưng tim cô vẫn đập nhanh không kiềm chế lại được. Anh nói Trọng Hàm không thích đi ăn ngoài, thế mà cô cố tình dẫn nó đi ăn đồ ăn nhanh, bị mắng cũng đáng lắm.

Cô vội vàng mở tin nhắn, không nhìn thấy những câu chữ như trong tưởng tượng, ngược lại có hai câu ánh vào tầm mắt: Cảm ơn cô đã làm cho Trọng Hàm vui vẻ như vậy, tôi ở đây cũng yên tâm rồi!

Trời ạ, anh nói cảm ơn với cô, không mắng trách, không có vẻ khó chịu.. mà là cảm ơn?!

Tuy chỉ có hai câu ngắn ngủn nhưng lại khiến cô đọc đi đọc lại tận mười lần mới chịu gấp điện thoại lại; trong lòng cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Đã mười giờ, cô muốn đi xem Trọng Hàm đã ngủ chưa. Hy vọng là nó đã ngủ, điều đó chứng tỏ nó nghe những lời cô nói.

Cô rón rén đi tới trước cửa phòng Trọng Hàm, nhẹ nhàng mở cửa phòng thì thấy bên trong chỉ có duy nhất ngọn đèn mờ nhạt còn Trọng Hàm thì đang nằm trên giường say giấc.

Đúng là nó đã lên giường đúng giờ, gương mặt như thiên sứ khi ngủ kia thực sự đã câu dẫn được cô. Nó khiến cô nhin không được cẩn thận đi tới bên giường, cúi người khẽ hôn lên hai bầu má đáng yêu của bảo bối.

– Ngủ ngon, tiểu bảo bối. Chúc con có một giấc mơ đẹp!

Rồi cô lại rón rén đóng cửa lại đi ra ngoài.

7. Chương 7: Chương 4.1

Trên radio vang lên tiếng cơ trưởng thông báo chỉ còn 15 phút nữa máy bay sẽ hạ cánh. Ung Tuấn Triễn liếc nhìn đồng hồ, tuy biết giờ đã gần 12 giờ khuya nhưng anh vẫn nóng ruột xác nhận giờ giấc, dường như anh đang rất mong ngóng được trở về nhà.

Đúng vậy, đúng là anh rất mong được về nhà, đây chính là thứ cảm giác kỳ lạ mà trong những chuyến đi công tác trước kia không hề có. Chắc vì 10 ngày qua, Vạn Tử Tầm đều gửi tin nhắn ảnh cho anh xem, mỗi một bức ảnh đều ghi lại khoảnh khắc vui vẻ của Trọng Hàm. Bất giác anh có hảo cảm và sinh ra sự ỷ lại đối với cô.

Một người giúp việc hết lòng chăm sóc Trọng Hàm như vậy cần được giữ lại. Vì Trọng Hàm, cô đã sớm vượt qua cái ranh giới của một người giúp việc nhà, cô không giống với cô Lâm. Cô Lâm hiền lành nhưng làm gì cũng có chừng mực, còn cô thì lại có cách khiến cho Trọng Hàm vui vẻ.

Thế nên, trước khi lên máy bay, anh đã làm một việc ngoại lệ đó là mua một lọ nước hoa “Baby Bear” để tặng cho cô, nó có mùi hương thoang thoảng, dịu dịu. Anh không có đó là mùi hương gì, chỉ biết là hàng hiệu và cảm thấy tên hãng không có gì mờ ám nên mới quyết định mua.

Máy bay từ từ hạ cánh, đêm đã khuya. Những người khác vẫn còn ở lại Thượng Hải, chỉ mình anh về trước nên anh dặn thư ký Lương không cần đưa xe tới đón mình. Anh có thể gọi taxi về nhà, miễn làm phiền tới người khác.

Khi anh về nhà thì chắc hai người họ đã đi ngủ? Mặc dù hôm nay không phải cuối tuần nhưng thời gian Trọng Hàm lên giường thường là 10 giờ.

Thực tế thì anh có chút hy vọng là hai người chưa ngủ. Anh muốn trò chuyện với bọn họ một chút, bản thân anh cảm thấy khó chịu vì đã bỏ lỡ quá nhiều thứ trong 10 ngày đi công tác. Anh rất muốn được “hòa mình” vào cái thế giới của họ.

Nói cũng lạ, mới 10 ngày mà thôi, sao anh lại cho rằng Trọng Hàm và cô đã trở thành một “thế giới”? Còn anh – người đàn ông chủ nhà lại bị gạt phắt ra bên ngoài?

Mười ngày qua, cô không hề có một cuộc điện thoại nào nhờ giúp đỡ, ngược lại mỗi ngày đều gửi những bức ảnh chụp Trọng Hàm cho anh với hàm ý: Trọng Hàm rất tốt, anh không cần lo lắng.

Anh dường như cũng có định ước với cô, lần nào cũng đúng 11 giờ đêm là cô gửi tin nhắn tới. Cô thực sự rất thông minh, thời điểm đó không quá bận rộn công việc của anh. Và hai ngày sau, anh bắt đầu biết chờ đợi những tin nhắn của cô, đó như một thứ bản năng.

Thậm chí có hôm cô và Trọng Hàm cùng nhau chụp ảnh, anh bắt tri bắt giác phóng lớn hình ảnh của cô, xem đi xem lại từng chút một. Anh ý thức được rằng cô là một người phụ nữ quá xinh đẹp, và anh có cảm giác quen thuộc với ánh nhìn của cô. Nếu hỏi anh, có đúng là làm quen chưa đầy một ngày mà anh đã có cảm tình với cô rồi hay không? Câu trả lời là YES!

Cảm tình này xuất phát từ sự chân thành, chu đáo của cô đối với Trọng Hàm, mặt khác còn vì những dòng tin nhắn ảnh báo “bình an” kia. Điều này chứng tỏ cô là một người phụ nữ rất hiểu tâm lý và khá tinh tế.

Anh đã yêu cô sao?

Anh bật cười vì ý nghĩ này. Có quá nhiều những cảm giác và suy nghĩ về cô, chẳng lẽ anh không tự giác được đã “vượt biên” yêu cô?

Nếu anh thật sự yêu cô thì thứ tình cảm này bắt đầu từ “viễn thông”, nếu không có sự phát triển của ngành công nghiệp viễn thông thì cô sẽ không thể gửi những tin tức về Trọng Hàm tới anh. Mà không có những cái tin này, anh sẽ không sinh ra quá nhiều tưởng tượng với cô. Thế nên tất cả đều là món quà do công nghệ viễn thông ban tặng...

Ôi trời, anh đang nghĩ cái gì vậy?

Lâu lắm rồi không nói tới chuyện yêu đương sao? Một người giúp việc tận tâm lại khiến anh bị phân tâm ư... Được rồi, cô đúng là một người phụ nữ xinh đẹp, một người giúp việc tận tâm; nhưng cô không đơn thuần chỉ là một người giúp việc nhà.

Cẩn thận suy nghĩ lại thì từ sau khi Liễu Doanh Bối biết tới sự tồn tại của Trọng Hàm rồi giận dữ quyết định chia tay thì anh dồn hết tâm trí và sự quan tâm cho Trọng Hàm. Kể từ đó, anh không còn nhắc tới thứ tình yêu chân chính nữa. Nếu có thì đó chỉ là tình một đêm, không có người phụ nữ nào có thể làm cho anh vướng bận

Thế mà anh đối với Vạn Tử Tầm dường như có một sự kết nối khó hiểu nào đó.

Mỗi ngày anh đều đợi tin nhắn của cô, mỗi khi xem xong tin nhắn cô gửi tới lại mỉm cười và không muốn xóa chúng đi. Lúc đầu anh nghĩ đó là vì mình nhớ Trọng Hàm nhưng sau này mới phát hiện, thì ra cô cũng chiếm một nửa trọng lượng trong đó.

Anh không muốn xóa tin nhắn của cô, thậm chí còn tranh thủ những lúc không hợp mở ra xem; xem vui vẻ tới mức bất giác mỉm cười. Anh có cảm giác giữa cô và anh hình như có một sợi dây liên hệ nào đó.

Nghĩ tới đoạn sau khi về nhà, sáng ngày mai vừa tỉnh dậy là được nhìn thấy cô thì anh cảm thấy kích thích, phấn chấn vô cùng.

Ung Tuấn Triển lại bật cười một lần nữa.

Ồ, anh làm sao vậy nhỉ? Cứ như một cậu bé đắm chìm trong mối tình đầu. Không ngờ anh lại có nhiều cảm giác và chờ mong đối với một người phụ nữ như vậy.

Anh nhắc nhở chính mình, đừng quên là cô chỉ vừa mới kết thúc một mối quan hệ. Hướng chỉ trong mắt cô, anh chỉ là một người cha độc thân. Anh có gì hấp dẫn được cô sao?

– Thưa quý khách, chúng ta đã hạ cánh an toàn xuống sân bay quốc tế Đào Viên Đài Loan. Khi rời khỏi máy bay mong quý khách không quên mang theo hành lý... Cảm ơn quý khách đã lên chuyến bay của chúng tôi và hy vọng sẽ lại được phục vụ quý khách sớm nhất!

Làm xong thủ tục nhập cảnh, Ung Tuấn Triển kéo hành lý đi qua phòng chờ lớn của sân bay tới cánh cửa tự động phía tiền sảnh. Gió đêm se se lạnh phả vào mặt anh, đúng lúc anh đang chuẩn bị đón taxi thì một giọng nói quen thuộc truyền tới:

– Ba ba!

Anh nhìn thấy Trọng Hàm ngồi ở ghế sau của chiếc xe màu trắng, không ngừng vẫy tay về phía mình. Cửa xe mở rộng, anh còn nhìn thấy trong lòng con trai ôm một... con chó lớn?! Hừm, đó chẳng phải là một chú họ Labrador [chó nghiệp vụ chuyên dùng cho người mù] sao?

Anh vốn nghĩ rằng Trọng Hàm không thích thú cưng, đúng là anh đã nghĩ như vậy.

Vì sao? Vì con trai anh chưa bao giờ mở miệng nói muốn nuôi vật cưng, và cũng chưa từng biểu hiện là nó thích thú cưng.. Thế nên anh mới cho rằng...

Thật sự nằm ngoài hiểu biết của anh.

Anh nghĩ, không nhất thiết phải chính xác, sự thật xảy ra trước mắt mới là đáp án. Rõ ràng là con trai anh thích thú cưng, vì nó ôm chú chó vào lòng và hàng lông mày đang nhướng lên cao.

– Ba ba, thùng xe phía sau đã mở rồi, ba mau bỏ hành lý vào đi. Ba ngồi bên cạnh cô nè! – Trọng Hàm vui vẻ “chỉ đạo”.

Ung Tuấn Triển phục hồi lại tinh thần, khoe miệng kiên nghị hơi hơi gờ lên lộ ra một nụ cười tươi rồi đi tới gần chiếc xe. Tốt nhất là anh mau mau nghe theo lời chỉ huy của con trai mình, bỏ hành lý vào thùng xe đã. Đây là chiếc xe anh chuẩn bị cho cô, không ngờ cô lại dùng nó đưa Trọng Hàm tới đón anh. Thật sự là không nghĩ tới...

Xếp hành lý xong, anh mở cửa, ngồi vào vị trí bên cạnh người lái xe.

Vừa nhìn thấy cô, trong ngực anh như có thứ gì đó tan chảy. Một thứ cảm giác kỳ lạ, mãnh liệt bất ngờ tấn công vào trái tim anh không một lời cảnh báo.

Vạn Tử Tầm ngồi sau vị trí lái, mỉm cười với anh:

– Hoan nghênh anh trở về!

Anh nở nụ cười đáp lại:

– Cảm ơn cô đã lái xe tới đón tôi. – trong xe có mùi hương nhẹ nhẹ, rất dễ chịu. Là hương thơm trên người cô sao?

– Đã trễ thế này chắc là anh đói bụng rồi?! – cô khẽ nhướn mày. – Trọng Hàm!?

– Ba ba, cô làm cơm cho ba ba này! – Trọng Hàm vươn tay từ sau tới trước, trong đôi bàn tay nhỏ bé ử một phần cơm nắm lớn. – Cô đã dùng đồ ăn còn lại của bữa tối để làm đó. Ăn rất ngon, ba ba mau ăn đi.

Ung Tuấn Triển nhận phần cơm nắm, trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Hai người cứ như một cặp mẹ con rất ăn ý, so với sự tưởng tượng của anh còn hòa hợp gấp trăm lần. Đây là chuyện chưa từng xảy ra, dù Trọng Hàm rất thích cô Lâm nhưng nó không có thân mật như vậy với cô ấy.

– Là làm từ thức ăn còn lại, hy vọng anh không để ý. – Vạn Tử Tầm cười nói. – Nghĩ chắc anh sẽ đói nên mới làm cơm nắm, tiện lợi ăn ở trên xe luôn.

– Ba ba, ba mau ăn đi! – Trọng Hàm thúc giục. – Bên trong có rất nhiều thịt, có trứng ốp-la, còn có dưa chuột nữa. Cô làm món dưa chuột trộn ngon lắm.

Sự ngạc nhiên lại xẹt qua trong mắt anh.

Dưa chuột? Anh không nghe lầm chứ? Không phải Trọng Hàm rất ghét ăn dưa chuột sao? Thế mà bây giờ lại khen nó cứ như một thức ăn ngon tuyệt vậy.

Ung Tuấn Triển nhìn cô. Rốt cuộc thì cô đã làm cách nào thế? Chỉ có mười ngày ngắn ngủi mà cô đã thu xếp được việc ăn uống của Trọng Hàm.

Vạn Tử Tầm thuận thực điều khiển xe chạy trên đường cao tốc. Biết anh đang nhìn mình, cô cười, tìm đề tài nói chuyện:

– Đúng rồi, quên chưa nói cho anh biết. Chúng ta nuôi thêm một chú chó, Trọng Hàm gọi nó là LuAsa. Đáng yêu không?

Gương mặt điển trai của anh khẽ rung động.

Cái tên thật kỳ quái, nó là do con trai anh đặt sao?

Nhưng mà.. cô nói là “chúng ta”?

– Ba ba, cô thật lợi hại, cô làm cho LuAsa một cái nhà. Con và cô đã tới B & Q để mua gỗ và các dụng cụ đó. – Trọng Hàm vui vẻ kể lại.

Làm một cái nhà cho chó? Càng nghĩ thì hàng lông mày của anh càng nhướng thêm cao.

Vạn Tử Tầm cười với anh:

– Chỉ là một chiếc ổ đơn giản thôi. Dem mấy tấm ván gỗ đóng đinh lại là được rồi.

Anh nhìn cô đầy hứng thú, gương mặt trầm định:

– Cô làm cho tôi phải nhìn cô với anh mắt khác xưa rồi.

Cô nói đơn giản nhưng nhất định không đơn giản như vậy. Trong trí nhớ, từng có người con gái nào tự mình làm ổ cho chó nhỉ? Ấn tượng rất mơ hồ, anh không tài nào nhớ nổi.

...

10 giờ 30 phút sáng, Vạn Tử Tầm mang tập giấy tờ quan trọng bước vào khu nhà tập đoàn Ung thị.

Đây là lần thứ hai cô quang minh chính đại bước vào nơi này, những lần khác là bí mật tới rình mò như một tên tội phạm. Trước khi cô chưa trở thành người giúp việc của Ung Tuấn Triển thì số lần cô tới đây tầm năm, sáu mươi lần gì đó, có lẽ còn nhiều hơn nữa.

Thư ký Lương nói nhờ cô đem tập giấy tờ tới phòng tổng giám đốc giúp. Cô ấy nói đây là tài liệu rất quan trọng, trong cuộc họp ký kết lúc mười một giờ phải dùng tới.

Thư lý Lương nói tới qua cô cảm thấy không được khỏe cho nên quên nhắc Ung Tuấn Triển hôm nay mang theo tập tài liệu này. Nếu cô có thể giúp đưa chúng tới công ty thì cô ấy vô cùng cảm kích.

Cô đương nhiên là vui vẻ nhận lời rồi, chỉ cần là chuyện của anh thì muốn cô nhảy vào lửa, vượt qua sông cũng được...

Cửa thang máy mở ra, cô đi vào. Có một người đàn ông mặc đồ tây nhìn quen mặt đang đứng chờ trong thang máy, thấy cô, trong mắt người này dấu không nổi sự ngạc nhiên, vui vẻ.

– Cô Vạn! – Thành Hạo tươi cười đầy mặt sau đó nhìn tới tập giấy tờ trên tay cô. – Để tôi đoán nhé! Là cô thư ký Lương khó có sai lầm kia nhờ cô tới đưa tập tài liệu này cho chúng tôi, đúng không?

Vạn Tử Tầm cười, gật đầu:

– Đúng vậy!

Ý cười trên môi anh càng sâu:

– Thật là vất vả cho cô rồi. Hiện tại vẫn còn khá bận rộn công việc, tới trưa tôi có thể mời cô ăn cơm chứ? Coi như là cảm ơn cô đã vất vả tới đây một chuyến. Cô hãy tới văn phòng chờ tôi một chút, sau khi ký xong hợp đồng tôi sẽ lập tức đi...

– Không cần!

Đây không phải là câu trả lời của Vạn Tử Tầm. Cô không biết là Ung Tuấn Triển tới từ khi nào, anh ngang nhiên kéo cô đi trước mặt Thành Hạo. Cô kịp phát hiện trong mắt anh lóe lên tia nguy hiểm.

– Ô? Sao lại thế? Như vậy rất không công bằng. Chỉ là một bữa cơm thôi mà, anh cũng đừng có nhỏ nhen vậy chứ. Nếu không thì ba người chúng ta cùng ăn chung đi...

Thành Hạo ở phía sau nói với theo nhưng Ung Tuấn Triển không hề để ý tới anh ta, nhất nhất kéo cô vào phòng tổng giám đốc. Đường như anh có suy nghĩ không muốn Thành Hạo nhúng chàm cô.

Từ sau khi xác định bản thân có tình cảm với cô, anh luôn luôn đè nén cảm giác của mình với cô. Anh nhắc nhở chính mình phải lý trí, vì Trọng Hàm, Trương Cảnh Viện mới là đối tượng của anh.

Nhưng càng ngày anh càng cảm thấy phiền nhiễu bởi cái ước định với Trương Cảnh Viện, và cuối cùng hôm nay anh cũng nhìn thẳng vào một bộ mặt ích kỷ của mình. Anh đã có đối tượng nhưng lại không muốn người đàn ông khác chạm vào cô, nhất là cái tên phong lưu, đào hoa Thành Hạo kia. Thành Hạo có duyên đối với phụ nữ, anh ta có thể câu dẫn bất kỳ người phụ nữ nào nhưng tuyệt đối không được đụng tới ... người giúp việc của anh.

Chết tiệt! Vì cái lý do ngớ ngẩn này đã khiến cho lập trường của anh suy yếu, dựa vào cái gì mà anh không cho Thành Hạo chạm vào cô? Cô chỉ là người giúp việc nhà cho anh mà thôi!

– Vừa rồi làm vậy với phó tổng hình như không được lịch sự cho lắm. – thực ra cô cũng không để tâm tới những gì mà vị phó tổng kia cảm nhận được. Cô chỉ thấy rằng Ung Tuấn Triển đang thể hiện khát vọng chiếm hữu một cách rõ ràng trước mặt cô. Điều này làm cô rất vui.

– Cô muốn đi ăn cơm cùng với anh ta? – anh khó chịu hỏi.

Vạn Tử Tầm cười cười, đáp:

– Cũng không phải, chỉ là thấy không nên bỏ đi như vậy...

– Anh ta chỉ thuận miệng nói thôi, cô không cần để ý. – anh vội vàng giải thích thêm. – Cô ở đây chờ tôi, hôm nay thư ký Lương thấy không khỏe nên không thể đi làm. Giờ coi như cô đảm đương trách nhiệm thư ký cho tôi, cần phải theo tôi ra ngoài một chuyến. Chờ lát nữa tôi sẽ gọi cho thư ký Lương nói cô ấy chỉ qua cho cô cách ghi chép, sau khi ký hợp đồng xong chúng ta liền xuất phát.

Cô mở tròn hai mắt:

– Nhưng mà tôi không biết làm thế nào để là một thư ký!

Quyết định này quá bất ngờ, cô chỉ là một người giúp việc nhà, sao anh lại muốn cô thay thế thư ký Lương chứ? Tuy cô sẵn sàng vì anh mà vượt sông hay nhảy vào lửa nhưng cô cũng không muốn vì những biểu hiện kém cỏi của mình khiến anh xem cô như một con ngốc. Thực sự thì cô không có khái niệm về thư ký đâu.

– Rất đơn giản, cô sẽ làm được thôi. – anh nở một nụ cười, mặt trời như chiếu sáng trong đôi mắt anh.

8. Chương 8: Chương 4.2

Vạn Tử Tầm nghĩ là Ung Tuấn Triển chỉ nói vậy thôi, anh xem cô chỉ là một thư ký trên danh nghĩa đứng cạnh anh chứ không cho cô là một thư ký rất có ích, thậm chí còn rất tuyệt vời.

Cô cầm tập giấy tờ do thư ký Lương giao cho, đầu đội chiếc nón bảo hộ trên công trường và cẩn thận đi theo anh. Theo chỉ thị của anh, cô chỉnh sửa lại những bộ phận có vấn đề lên bản vẽ của thư ký Lương chuẩn bị sẵn. Khi anh cần những giấy tờ liên quan, cô lập tức được gọi ra và nhanh chóng ghi chép lại các chú ý vào sổ sách.

Tóm lại, một thư ký như cô chỉ là một người ngoài, việc cô làm được chỉ là cầm cặp táp đi theo, anh nói cái gì thì cô nhớ cái đó. Mấy chuyện công trường gì gì đó thì cô không dám có bất cứ ý kiến gì.

Lúc người giám sát công trường vì đau bụng mà chạy vào nhà vệ sinh thì cô thấy một người đàn ông nhỏ gầy, trên lưng đeo một chiếc ba lô màu vàng thoạt nhìn rất nặng. Trong chiếc ba lô thò ra thứ kỳ lạ mà cô chưa từng thấy. Dưới cái nắng oi ả, anh ta đứng đó một mình một người quan sát toàn công trường; tay trái cầm khư khư một chiếc PDA màu bạc [1 thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân, giống như 1 cuốn sổ tay và tích hợp khá nhiều tính năng hiện đại], tay phải đang ghi chép cái gì đó trông thật chặt vật.

– Anh có biết anh ta đang làm gì không? – Vạn Tử Tầm nhin không được lên tiếng hỏi.

Ung Tuấn Triển dõi mắt theo tầm nhìn của cô, mỉm cười đáp:

– Anh ta đang định vị.

– Định vị? – cô quay sang nhìn anh, ánh mắt anh thật “dịu dàng”?

Anh từ từ giải thích:

– Trên lưng anh ta là một chiếc GPS [máy định vị toàn cầu], giá bán là hơn ba mươi vạn. Lúc đầu không cảm thấy nặng nhưng sau 23 giờ bả vai sẽ đau nhức. GPS sử dụng kết hợp với PDA, nếu thời tiết không tốt thì tọa độ định vị sẽ liên tục thay đổi, cho dù có xác định được cũng không thể nào hoạt động bình thường. Đôi khi mỗi buổi sáng chỉ có thể xác định được một điểm tọa độ rất nhỏ duy nhất. Đây là một công việc cơ bản trong công trường, lần nào cũng phải làm và thường được phân công cho những tân binh.

Cô lú lỏi, lắc đầu:

– Nghe thôi đã thấy mệt mỏi rồi, thật vất vả!

– Đúng vậy, rất vất vả. – ánh mắt anh dừng trên người đàn ông kia, ý cười trong mắt trở nên sâu sắc. – Tôi cũng từng như anh ta, giữa mùa hè nóng bức, suốt bốn tháng trời khoác cái thứ đó trên lưng và đứng trên công trường định vị. Mắt tôi gần như hoa hết cả lên.

Vạn Tử Tầm ngạc nhiên nhìn anh:

– Thật vậy sao?

Anh nha, người thừa kế tập đoàn Ung thị, đại thiếu gia nhà họ Ung, sao lại làm một công việc như cu li thế nhỉ? Cô còn nhớ rõ người đàn ông này kiêu ngạo, tự tin tới nhường nào và chẳng bao giờ anh ta chịu nói chuyện với người khác.

– Sau khi vào công ty, công việc đầu tiên mà ba tôi phân cho chính là định vị. Tôi từng tự hỏi vì sao ông ấy lại muốn chỉnh tôi như vậy nhưng sau này mới hiểu! – anh lại nở một nụ cười tươi. – Tôi thật sự phải cảm ơn ông, nếu không có những tháng ngày đứng định vị như tra tấn đó thì làm sao tôi có thể hiểu được những vất vả, những nỗi đau của người dưới mình?!

Ung Tuấn Triển nhìn cô, hai mắt sáng ngời, ầm ập.

– Cho tới hôm nay, tôi vẫn chưa từng phá vỡ nguyên tắc đó, nhất quyết muốn tăng tiền thưởng cho tất cả mọi người. Vì tôi biết mọi người đã vất vả như thế nào, đôi khi tôi còn cho người mang tới vài hộp Abby thưởng cho họ. Nếu tôi ở công trường thì cũng hay ngồi uống vài chén với mọi người.

Cô nhìn anh khó hiểu:

– Abby?

Không phải là búp bê Barbie ư? Tặng mấy bộ búp bê Barbie cho công nhân, cái này... có điểm quái lạ!

– Đừng hiểu nhầm, đó là loại nước uống mà mọi người rất thích để nâng cao tinh thần làm việc thôi. – anh cười, giải thích.

Đúng như thư ký Lương nói, anh thích được thực hành mọi thứ, và tuyệt đối không có chuyện ngồi trong văn phòng rồi tưởng tượng công việc tại công trường. Anh nhất định phải dùng chính đôi mắt của mình xác nhận thì mới yên tâm và hài lòng.

Thế nên, bắt đầu từ lúc rời khỏi tập đoàn Ung thị, anh đưa cô đi tận mắt nhìn vài tòa nhà và khu đất của các dự án. Cô còn được chiêm ngưỡng khu chung cư EverGreen được đăng trên báo. Bản thân cô cũng cảm

thấy rất đáng tiếc vì đã xây một khu chung cư trên mảnh đất vàng này, chẳng trách giới xây dựng và đầu tư đang ngóng cổ chờ xem kịch vui. Tối ba giờ chiều bọn họ mới có thời gian dùng cơm, bụng cô sôi lên vì đói, cộng thêm cơn chóng mặt khó chịu. Đúng là ánh mắt trời mùa hè rất độc hại.

– Sao không ăn? – anh thấy xuất cơm hải sản của cô còn thừa lại hai phần ba nhưng cô đã buông thìa xuống.

Vạn Tử Tầm dựa lưng vào ghế, yếu ớt nói:

– Tôi no rồi!

Đây là một nhà hàng cơm Tây gần công trường, bàn của họ ở cạnh cửa sổ. Bên ngoài nhà hàng được bao quanh bởi những chậu cây xanh tươi, bên trong được bố trí toàn bằng gỗ thô sắc; nhìn toàn thể mà nói thì nó khá lịch sự. Thức ăn ở đây cũng rất ngon miệng, đáng tiếc là cô vì đói quá nên ăn không còn cảm giác gì. Rõ ràng là đói rệu bụng nhưng lại ăn không nhiều lắm.

Ung Tuấn Triển trông sắc mặt cô tái nhợt liền gọi người phục vụ tới:

– Làm phiền đưa tới vài món hoa quả và thêm ly nước trái cây. Nếu có món tráng miệng hay bánh ngọt thì cũng đưa tới mỗi loại một phần.

– Vâng!

Người phục vụ đi vào, cô thầm bội phục anh. Anh chẳng những ăn hết một đĩa mỳ ý mà giờ còn gọi thêm hoa quả và món tráng miệng ngọt. Khẩu vị của anh thật sự rất tốt.

– Tối qua cô về rất khuya. – anh bỏ chiếc khăn lau miệng xuống, cầm ly nước lạnh uống vài ngụm.

Tám giờ tối qua cô đột ngột xin phép anh ra ngoài, mãi tới gần 12 giờ đêm mới trở về. Anh không phủ nhận bản thân luôn ngóng chờ cô, và rất muốn biết vì chuyện gì mà cô lại đi ra ngoài. Đối với anh mà nói, cô không đơn giản là một người giúp việc nhà. Hơn hai tháng qua, cô đã dọn dẹp nhà cửa rất cẩn thận, sạch sẽ, và Trọng Hàm đã ỷ lại vào cô quá nhiều. Còn với anh.. cô đã trở thành một linh hồn không thể thiếu trong gia đình anh, như một nữ chủ nhân vậy.

– Tôi đã không để ý tới thời gian. Về muộn như vậy có phải là đã khiến anh cảm thấy phiền phức?

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc rồi mới nói:

– Không tới mức phiền phức. Tôi lo lắng cho an toàn của cô thôi, dù gì cô cũng là phụ nữ.

Vạn Tử Tầm vội vàng ngồi thẳng dậy:

– Là lỗi do tôi không nói rõ ràng với anh. Thực ra là dì tôi kết hôn, bà ấy đưa đương tới gặp mặt nên chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm trong quán bar. Vì nói chuyện say sưa quá nên quên luôn thời gian. Đáng nhẽ tôi nên gọi một cuộc về nói với anh một tiếng.

Cuối cùng thì dì cũng tìm được người bạn đời, cô cảm thấy mừng thay cho dì. Nhưng cô có cảm giác đương là lạ, ông ấy có gì đó trong u u tối tối; chẳng những nhỏ hơn dì 8 tuổi lại còn cả lơ phất phơ. Nghe nói ông ấy cũng là họa sĩ, một người họa sĩ vẽ cơ thể người. Cô thật sự rất lo một người tự ti về bề ngoài như dì liệu có kiểm soát nổi đương không?

Ung Tuấn Triển dùng ánh mắt đánh giá sâu xa nhìn cô:

– Tôi chưa từng nghe cô đề cập tới người nhà mình, người dì đó là người thân duy nhất của cô sao?

– Đương nhiên không phải. – cô đón nhận ánh mắt của anh. – Mẹ tôi qua đời khi tôi còn nhỏ nên tôi rất thân thiết với dì. Ba tôi là một người đàn ông quá nghiêm khắc, tôi không thể nói chuyện với ông ấy được. Lúc tôi 17 tuổi thì ông ấy cưới người mẹ kế hiện tại và khoảng cách giữa hai cha con ngày càng xa hơn. – Cô không hợp với mẹ kế, còn cha thì lúc nào cũng bệnh vục bà ấy. Từ khi bà ấy mang thai – là một cậu em trai thì cha cô đã mừng như điên và cô hoàn toàn bị bỏ quên.

Lúc đó cô đang trong thời kỳ nổi loạn, cô đã giận dữ, bỏ nhà đi tới chỗ dì. Và tại khu kinh doanh của dì trên núi này cô đã gặp anh, mối tình đầu của cô. Thứ tình cảm ấy có cay đắng, có mê muội, có ngọt ngào...

Đó là một đoạn ký ức tuyệt đẹp, cho dù sau đó cô phát hiện mình có thai, dù cảm thấy mất mát, tủi thân kinh khủng nhưng cô không hối hận một đêm đó bên cạnh.

Nếu không có một đêm bốc đồng, lớn mật, bạo gan kia thì sao giờ có được một Trọng Hàm đáng yêu nhường này chứ! Thế nên cô không bao giờ thấy hối hận...

– Thật xin lỗi vì đã làm phiền, đây là những món mà ngài yêu cầu.

Người phục vụ đi tới, trong khay có ly nước trái cây và 5, 6 món tráng miệng ngọt.

Ung Tuấn Triển đẩy đồ tráng miệng mà phục vụ vừa mang lên tới trước mặt cô, cô ngạc nhiên nhìn anh không chớp mắt:

– Cho tôi sao? Không phải anh đã gọi chúng ư?

Anh thúc giục:

– Mau uống đi, nước trái cây có thể làm mát và bổ sung nhiệt lượng đó. Còn những món tráng miệng ngọt này nữa, cô phải ăn nhiều một chút nếu không sẽ té xỉu thật đó.

– Cảm ơn! – trong bụng cô thầm thở dài. Đúng là một sự săn sóc khiến người ta quyến luyến không nỡ từ bỏ mà! Anh có đối xử thế này với Trương tiểu thư không? Anh thật lòng yêu thương cô ấy chứ? Ước mơ của cô chính là trở thành vợ anh, làm mẹ của Trọng Hàm, danh chính ngôn thuận ở bên cạnh chăm sóc hai người nhưng sau này mới biết được anh đã có đối tượng để kết hôn.

Đó là con gái yêu quý của viện trưởng một bệnh viện, điều kiện gia thế cô không thể nào đuổi kịp. Hai người họ cách mười ngày lại hẹn hò một lần, và những ngày hẹn đó anh thường báo với cô là không về nhà ăn bữa tối được.

Lúc biết được chuyện này cô đã bị sốc nặng! Vốn tưởng cảnh đoàn viên gần ngay trước mắt thế mà nháy mắt cái đã bị cắt ngang. Hai chữ “về nhà” dường như biến thành một giấc mộng xa xôi không với tới được! Cho tới lúc này cô vẫn không nghĩ là anh sẽ kết hôn, tất cả chỉ là cô tự mình mơ tưởng!

Cô nghĩ, chỉ cần cố gắng hết sức mình bước tới bên cạnh anh, dù chỉ thành một nửa thì cũng có thể tiến thêm từng bước một.

Kế hoạch của cô trước tiên là làm anh không chán ghét cô, tiếp đó là thích cô, sau đó là yêu thương cô và cuối cùng cô sẽ nói cho anh biết thực ra cô chính là người đã sinh ra Trọng Hàm. Rồi bọn họ sẽ kết hôn, gia đình hạnh phúc bên nhau...

Suy nghĩ của cô đúng là quá ngây thơ! Cái đầu của cô so với mười năm trước hình như không có gì thay đổi, chẳng có lấy một chút tiến bộ nào!

Khi đó cô suy nghĩ rất ngây thơ, cho rằng anh rời đi cũng không sao, chỉ cần cô sinh đứa nhỏ ra rồi đi tìm anh cũng được. Nhưng cô không ngờ, người dĩ thân thiết nhất của mình lại trở thành vật cản lớn nhất...

Giờ hạnh phúc đang quay trở lại với cô, còn có thể nói gì đây? Hiện tại, anh đã có đối tượng phù hợp để kết hôn, tuy tim cô đau lắm nhưng cô nên chúc phúc cho anh. Dù sao anh đã một mình nuôi dưỡng Trọng Hàm trưởng thành, lúc này anh có quyền theo đuổi hạnh phúc của riêng mình. Anh là một người đàn ông tốt, đó là những gì mà anh đáng được hưởng.

Từ giờ trở đi, cô cần phải thu hồi lại những tình cảm của mình đối với anh, từng chút một. Chỉ có như vậy thì tới ngày anh kết hôn cô sẽ không cảm thấy khó khăn và đau buồn...

– Cơ thể có tốt lên chút nào không? – Ung Tuấn Triển nhìn cô không chớp mắt. – Là tôi đã không xem xét cho đáo, không nên đưa cô đi theo tới công trường.

Vạn Tử Tầm cố tỉnh táo lại, nhìn anh, nặn ra một nụ cười:

– Tôi không sao, chắc là ngủ không đủ giấc nên mới như vậy. Anh không cần cảm thấy áy náy trong lòng đâu.

Anh cười nhẹ:

– Cô đúng là một con cú đêm, tối khuya mà vẫn còn để đèn sáng. Tôi có thể biết cô làm gì trong phòng không?

Cô nâng mắt nhìn anh, trong mắt đọng đầy kinh ngạc:

– Sao anh biết?

Chẳng lẽ ... anh cũng quan tâm tới cô?

– Đừng quên là tôi cũng là một con cú đêm chứ! – anh bật cười. – Tôi thường thức xem tài liệu, mỗi khi thấy mệt mỏi thì đi pha một tách cà phê hoặc là đi đi lại lại cho thư giãn. Vì thế mới vô tình thấy trong phòng cô luôn thấp đèn sáng, tôi rất tò mò không biết cô đang làm gì trong đó.

Hai má Vạn Tử Tầm nóng phừng lên, cổ họng khô nóng:

– Thực ra cũng không có gì. Tôi thường thức đọc sách hoặc lên blog để xem cuộc sống thú vị của mọi người.

– Thì ra là như vậy. – anh lại hỏi cô. – Cô có biết là Trọng Hàm rất thích cô và thường ỷ lại vào cô không?

Trọng Hàm nói với anh rằng mỗi đêm cô đều vào phòng hôn chúc nó ngủ ngon; có khi còn ngồi bên giường vuốt ve tóc nó, hát những bài hát thiếu nhi, như thể đang ru ngủ một em bé vậy.

Cô nghĩ là Trọng Hàm đang ngủ nên không biết nhưng thực ra Trọng Hàm biết hết, thậm chí nó còn rất thích nụ hôn chúc ngủ ngon của cô và mỗi đêm đều mong chờ.

Nhưng anh sẽ không nói những điều này với cô, nếu cô biết chỉ sợ cô sẽ cảm thấy ngượng ngùng mỗi khi hôn chúc ngủ ngon Trọng Hàm. Dù sao Trọng Hàm cũng không còn là một đứa bé, nó đã là một anh chàng mới lớn.

– Thật sao? – thần kinh cô căng lên. – Trọng Hàm nói vậy với anh sao?

Ung Tuấn Triển cười thông thả:

– Đúng vậy!

– Tôi cũng rất thích Trọng Hàm. – cô hưng phấn nói. – Nó là một đứa nhỏ rất lễ phép, ngoan ngoãn, đáng yêu. Anh đã dạy nó rất tuyệt! Một người đàn ông lại phải chăm sóc một đứa nhỏ hẳn anh phải vất vả và chắc chắn đã suy nghĩ khá nhiều để nuôi dạy nó... – Csám ơn anh! Ba chữ này thiếu chút nữa đã thốt ra, may mắn là cô kịp thời đóng miệng lại.

– Tử Tầm! – đột nhiên anh gọi cô.

– A? – cô sững sốt, không hiểu sao tim đập loạn cả lên.

Chẳng biết từ khi nào anh đã không còn gọi cô là cô Vạn mà trực tiếp gọi tên cô.

Cho tới tận bây giờ, mỗi lần nghe anh gọi tên mình, cô vẫn không kiềm chế được khiến trái tim nhảy nhót. Cứ như giấy tiếp theo đây anh sẽ nói với cô một câu từ yêu đương nào đấy.

Trên thực tế thì điều đó không có khả năng, và chắc rằng nó sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

– Hình như cô rất thích trẻ em? – trong mắt anh hiện lên hai chữ “suy tư”.

Nếu đúng là cô thích thì có lẽ cô sẽ coi Trọng Hàm như một bảo bối của riêng mình, mà có không coi là của riêng mình thì cũng sẽ yêu thương Trọng Hàm sao?

Anh muốn mạo hiểm?

Không, anh không thể mạo hiểm được. Trọng Hàm là một đứa nhỏ nhạy cảm, nếu sau khi kết hôn cô không còn yêu thương Trọng Hàm nữa mà quay sang yêu cầu anh có thêm đứa con chung thì Trọng Hàm sẽ bị tổn thương nặng hơn, vì nó đã rất thích cô.

– Đúng vậy, tôi rất thích trẻ em, nhất là Trọng Hàm, vì... – cô hạ mắt xuống, giọng nói cũng thấp đi. – Bởi vì Trọng Hàm rất đáng yêu! – thực ra cô muốn nói là: Trọng Hàm là con của cô, là bảo bối cô mang thai chín tháng mười ngày. Cô đương nhiên thích, hơn nữa không chỉ thích mà còn yêu thương nó vô cùng.

– Đúng rồi, chừng nào thì anh định kết hôn với Trương tiểu thư? Trọng Hàm.. nó.. nó có biết không? – đột nhiên cô buột miệng hỏi, hỏi xong mới ý thức được là mình đã hỏi anh một điều khủng khiếp.

– Chuyện kết hôn vẫn chưa quyết định và Trọng Hàm cũng không biết gì. Tôi sẽ tìm một cơ hội thích hợp để nói với nó. – ánh mắt trong suốt của anh nhìn cô chăm chú. – Còn cô? Vẫn chưa quên được mối quan hệ trước kia sao?

Nếu đã hỏi tới chuyện Trương Cảnh Viện, chẳng lẽ cô hy vọng anh kết hôn sao?

Đối với cô mà nói thì anh chỉ là một người cha độc thân không có gì hấp dẫn?

Nếu nói như vậy thì đúng là anh mơ tưởng rồi, anh đã phải chịu đủ đau đớn để khống chế tình cảm của mình, khống chế nhu cầu cháy bỏng của bản thân. Thế mà người phụ nữ làm trái tim anh điên đảo này dường như không để anh trong lòng.

– Vâng, tôi vẫn chưa quên được người ấy, không dễ dàng để quên một người!

Cô cắn cắn môi, tim đập loạn, lòng bất an không biết có phải anh đã phát hiện ra được điều gì không? Bằng không thì vì sao vẻ mặt anh lại kỳ quái như thế? Nếu đã không thể trở thành người vợ danh chính ngôn thuận của anh, không thể quang minh chính đại làm mẹ của Trọng Hàm thì cô nên làm gì đây? Aiii... Anh có đối tượng kết hôn, đó chính là một rắc rối phá hỏng kế hoạch của cô.

Vậy thì, cô cứ vĩnh viễn ở lại nhà anh dưới vị trí của một người giúp việc sao?

9. Chương 9: Chương 5.1

Cô nói cô vẫn chưa quên được mối quan hệ tình cảm trước kia. Bắt đầu từ hôm đó, anh cố tình giữ khoảng cách với cô, và không còn để ý tới căn phòng luôn sáng đèn về khuya của cô. Anh cũng không tham gia chạy bộ buổi sáng cùng cô và Trọng Hàm, cố ý rút ngắn thời gian hẹn hò với Trương cảnh Viện. Anh muốn nhanh chóng giải quyết mọi chuyện để cô không làm nhiều loạn lòng mình nữa.

Cô là một người giúp việc, chỉ là một người giúp việc mà thôi....

Dù thế nhưng anh vẫn chú ý tới cô, quan tâm cô, cảm nhận được sự hiện diện của cô trong căn nhà này, ở đó có hơi thở, tiếng nói của cô. Tận tâm tận tâm anh biết cô không đơn giản là người giúp việc mà còn là người phụ nữ mà anh yêu thương!

Tổng giám đốc, ngài có điện thoại. Là cô Vạn gọi tới.

Giọng của thư ký Lương truyền tới qua điện thoại nội tuyến, tim Ung Tuấn Triển đột nhiên nhảy dựng lên.

Mới nghĩ tới cô mà điện thoại của cô đã tới rồi. Anh im lặng vài giây rồi nhấn vào nút đỏ đang nhấp nháy, nhận điện thoại.

Tôi nghe!

- Anh đang bận sao? - Đầu dây bên kia vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Vạn Tử Tầm. - Có quấy rầy anh hay không? Thư ký Lương nói anh mới họp xong nên có thời gian nhận điện thoại của tôi. Ung Tuấn Triển nhắm chặt mắt lại. Chết tiệt! Cách hỏi của cô cứ như một người vợ hiền thực, xinh đẹp vậy!

Trước mắt anh hiện lên rõ ràng gương mặt nhỏ nhắn, ngọt ngào của cô; cô mặc một tạp dề, thoải mái đứng trong nhà bếp nấu ăn. Trước kia anh không nên chọn lựa cô mà nên chọn một bà mẹ độc thân với hai đứa con mới phải. Anh thấy mình đang “dẫn sói vào nhà”....

- Hiện tại tôi rảnh, có việc gì không? - giọng anh nghiêm túc hẳn lên. Cô vĩnh viễn không ngờ được rằng một nửa thời gian ở công ty anh đã lơ đãng nhớ tới cô.

- Thư ký Lương nói cho tôi biết là buổi tối anh muốn ăn cơm với tiểu thư Trương, không thể về nhà ăn tối?

Trong mắt anh không hề có ý cười:

- Đúng vậy!

Tôi có một đề nghị thế này, hay là anh mời tiểu thư Trương về nhà ăn cơm đi? Ý tôi là muốn Trọng Hàm được gần gũi và tiếp xúc nhiều với tiểu thư Trương, làm vậy sẽ tốt hơn với nó.

Đôi mắt đen thẫm của Ung Tuấn Triển nheo chặt lại.

Cô đang gợi ý anh đưa Trương Cảnh Viện về nhà?

Cô - không quan tâm chút gì ư? Một ngọn lửa giận dữ không biết từ đâu góc đầu dậy trong lòng anh, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng:

- Cô nói cũng có lý, tôi sẽ đưa tiểu thư Trương về dùng bữa tối. Làm phiền cô chuẩn bị chu đáo một chút. - Không đợi cô đáp lại, anh dập điện thoại xuống, hai mắt vì tức giận mà sáng lấp lánh. Anh biết trong cơ thể anh có một góc nào đó đang tan chảy, mặc kệ là vô tình hay cố ý, cô đã thành công khi chọc giận anh; còn anh thì lại càng ngày càng để ý cô nhiều hơn. Chết tiệt!

...

- Thế nên con phải cư xử thật lễ phép với cô Trương, có biết không? Sau này cô ấy sẽ kết hôn với ba ba của con, sẽ trở thành một người mẹ yêu thương con. Cô tin tưởng Trọng Hàm của chúng ta nhất định sẽ làm được, có đúng không?

Im lặng.

- Cô Trương thực lòng yêu ba ba con, ba ba con cũng rất yêu cô ấy, chờ sau khi hai người kết hôn thì họ sẽ cùng nhau yêu thương con. Trên thế giới này sẽ có thêm một người yêu con cho nên con phải để cho cô Trương biết con rất hoan nghênh cô ấy gia nhập vào gia đình mình, biết không?

Không trả lời vẫn là không trả lời.

- Này, Trọng Hàm, con nghe thấy những gì cô nói chứ? Trẻ em không thể không trả lời người lớn, đồng ý với cô, con sẽ lễ phép với cô Trương. Nếu cô Trương hỏi thì con cũng phải vui vẻ trả lời, được không? - Cô cố gắng dặn dò Trọng Hàm vài thứ giao tiếp cơ bản, cô muốn nó tỏ ra lịch sự và là một đứa bé dễ tính, đáng yêu. Nhưng mặc kệ cô tận tình khuyên bảo thế nào thì nó vẫn không mím chặt môi không mở miệng, cuối cùng là quay đi bỏ chạy về phòng.

Vạn Tử Tầm bất đắc dĩ nhìn cánh cửa phòng đóng kín mít. Xem ra muốn Trọng Hàm chấp nhận cái tin ba ba mình kết hôn là chuyện không dễ dàng gì.

Nhất định là nó nghĩ rằng đã bị cướp đi ba ba và ba ba không còn thương yêu nó nữa.

Aizzz, đứa nhỏ này! Đứa nhỏ đáng thương làm cho tim cô đau đớn, nó trở thành một người lúc nào cũng bất an thế này đều là do cô gây nên. Là cô không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ tốt khiến nó không có cảm giác an toàn.

Đừng nói Trọng Hàm, ngày cả cô cũng không thể chấp nhận chuyện anh sẽ kết hôn nhưng ngày này rồi cũng sẽ tới, không thể trốn tránh được. Chi bằng trước đó giúp Trọng Hàm vạch ra một con đường nhẹ nhàng hơn.

Kế hoạch trước mắt của cô là giúp Trọng Hàm chấp nhận tiểu thư Trương trở thành mẹ của nó. Nếu tiểu thư Trương cần tới sự giúp đỡ của cô thì cô cũng rất vui vẻ truyền lại những kinh nghiệm trong việc làmột đứa bé đón nhận mình. Chỉ cần tiểu thư Trương yêu thương Trọng Hàm như con ruột của mình là tốt rồi.

Đây chính là điều mà khó khăn lắm cô mới quyết định được. Cô không thể mãi mãi ở bên cạnh Trọng Hàm, một khi ngôi nhà này không cần tới người giúp việc nữa thì cô sẽ phải rời đi, đến lúc đó Trọng Hàm phải tự mình bước tới. Vì vậy nó phải nhanh chóng làm quen với người mẹ mới này, có như vậy thì tháng ngày mới hạnh phúc được. Mà trách nhiệm này dĩ nhiên rơi vào tay cô thế nên hôm nay cô mới đánh bạo gọi điện đề nghị anh đưa tiểu thư Trương về nhà. Cô cũng muốn biết tiểu thư Trương kia là một người như thế nào, coi như là một cách để đảm bảo, yên tâm.

Cô đã dành nguyên một buổi chiều chuẩn bị mâm cơm theo ý của anh.

Cô có cảm giác anh đang giận, tự nhiên cúp điện thoại trong khi cô chưa kịp hỏi tiểu thư Trương thích ăn cái gì. Cô có gọi lại một lần nữa nhưng thư ký Lương nói anh đã vào phòng họp rồi.

Bởi vậy cô đành phải chuẩn bị mỗi món một phần. Kim chi cay xào thịt bò, sò điệp, cá hồi nấu nhiều loại và một vài thứ rau ăn chay.

Thời tiết nóng nực nên cô không nấu súp nóng mà làm một món súp lạnh và bỏ thêm một vài lát hoa quả thái mỏng để tránh tiểu thư Trương kia thích ăn cơm Tây. Để đảm bảo không có sơ sót, cô còn nướng thịt bò thăn, dùng khoai tây tươi chiên giòn rồi trộn khoai tây thành món salad.

Hy vọng Ung Tuấn Triễn thấy hài lòng với thực đơn hôm nay, vì trong điện thoại anh nói cô nên chuẩn bị phong phú một chút. Không biết thế này đã đủ với cái định nghĩa phong phú kia của anh chưa?

Nhưng đó không phải là chuyện quan trọng, trước mắt điểm qua trọng là Trọng Hàm. Mùa hè oi bức, lại học cả ngày trên trường; hơn nữa con trai thường hiếu động nên quần áo đều dơ, đầy mồ hôi, nó cần phải đi tắm rửa và thay một bộ quần áo sạch sẽ để đón khách. Có điều nó cứ nhốt mình trong phòng, phải làm sao mới được đây?

- Trọng Hàm! - Vạn Tử Tầm gõ nhẹ cửa phòng. - Là cô này!

- Có chuyện gì ạ?! - Một giọng nói rầu rĩ vọng ra từ trong phòng.

- Con đi tắm rửa có được không? Công việc của cô gồm cả việc giúp con sạch sẽ. Nếu khách đến mà con còn chưa tắm rửa, thay quần áo thì ba ba sẽ trách cô. Con muốn thấy cô bị đuổi việc sao?

Chiều này rất hữu hiệu, cuối cùng Trọng Hàm cũng chịu đi ra. Nhìn hai hốc mắt nó hồng hồng mà tim cô đau thắt lại.

- Làm sao vậy? Có phải con lo lắng nếu ba ba kết hôn sẽ không còn thương con nữa? Đừng lo lắng về điều đó, ba ba sẽ không như vậy đâu, vì trên đời này ba ba là người yêu thương Trọng Hàm nhất....

Còn có mẹ nữa! Trong lòng cô thầm bỏ thêm một câu. Trên thế gian này mẹ cũng là người thương yêu Trọng Hàm nhất!

- Cô! - Trọng Hàm nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt to tròn trong suốt nhìn cô không chớp.

- Cô kết hôn với ba ba con, có được không?

10. Chương 10: Chương 5.2

Thời khắc này tim cô như nhảy nhạc dance vậy. Trời ơi, con trai cô đang yêu cầu cô kết hôn với ba ba của nó. Cô cũng rất muốn nhưng... nhưng không thể được.

- Được không, cô? - nó kéo tay cô. - Con thích cô làm mẹ con, con không cần người khác làm mẹ con đâu.

Cô kích động nhìn Trọng Hàm. Trẻ em đúng là như những động vật nhỏ nhạy cảm vô cùng, chúng biết ai là người thực sự yêu thương mình. Vạn Tử Tầm thầm thở dài một tiếng rồi cúi xuống ôm Trọng Hàm vào lòng:

- Cô không thể kết hôn với ba ba con, vì người mà ba ba thích là cô Trương, không phải cô. Mỗi người đều muốn kết hôn với người mình yêu, con có hiểu không?

Hàng mày của Trọng Hàm nhăn lại:

- Nếu vậy thì... cô thích ba ba con sao?

Cô nở một nụ cười, dịu giọng nói:

- đương nhiên là cô thích ba ba con. Trên thế giới này người mà cô thích nhất ngoài con ra còn có ba ba con nữa.

- Vậy thì chỉ cần ba ba cũng thích cô thì hai người có thể kết hôn ư?

Trong lòng cô bất lực thở hắt ra. vấn đề chính là người phụ nữ anh yêu không phải cô!

- Trọng Hàm, cô biết con đang lo lắng cái gì. Cô cam đoan với con, cô Trương là một người rất tốt, cô ấy cũng sẽ đối với con rất tốt. Vậy nên con không cần phải lo lắng cái gì hết, chỉ cần con vui vẻ đi tắm rửa, vui vẻ chờ ba ba và cô Trương về, có được không?

Vất vả lắm Trọng Hàm mới chịu đi tắm, Vạn Tử Tầm thở phào nhẹ nhõm rồi nhanh chóng dọn bàn ăn. Trên bàn có nhiều thêm một bộ bát đĩa, bình thường chỉ có ba người nhưng hôm nay có bốn người. Lúc chuông cửa vang lên thì cô vừa cắm xong bình hoa pha lê tím trên bàn ăn. Thường ngày Ung Tuấn Triển tự mình nhập mật mã đi vào, chắc hôm nay có dẫn theo khách nên bấm chuông ý bảo cô ra mở cửa. Cô lại vội vàng chạy ra, cánh cửa hé mở, một trận hương thơm bay vào, hô hấp của cô cũng dồn dập hơn.

Nghe tiếng đã lâu, cuối cùng thì hôm nay cô cũng được nhìn thấy một Trương Cảnh Viện bằng xương bằng thịt. Chỉ mong Trương Cảnh Viện là người đúng như những gì cô đã nói với Trọng Hàm, là một người phụ nữ hiền lành, dễ gần.

Bên ngoài cửa lớn, một đôi nam thanh nữ tú rất xứng đôi đứng trước mặt cô. Nam thanh đương nhiên là Ung Tuấn Triển còn nữ tú đương nhiên là Trương Cảnh Viện.

Vạn Tử Tầm cẩn thận đánh giá đối phương. Không nói ngoa, cô ấy đúng là một người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ, cả người lộ ra thứ khí chất cao quý. Dĩ nhiên cô ấy ăn mặc rất thanh lịch, chiếc ví cầm tay kia ước chừng mấy chục vạn, không hổ là con gái cưng của viện trưởng một bệnh viện lớn.

Ung Tuấn Triển nhìn cô một cái rồi mới lên tiếng:

- Tôi xin giới thiệu, đây là tiểu thư Trương Cảnh Viện. Còn đây là người giúp việc nhà anh.

- Xin chào, hoan nghênh cô tới chơi!

Nụ cười rạng rỡ thường trực trên mặt cô nhưng Trương Cảnh Viện chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái rồi tháo đôi giày cao gót màu bạc để xuống bậc thềm ra vào. Chỉ hành động này đã khiến cô ý thức được thân phận khác biệt giữa mình và bọn họ. Thật tệ, cô thật xấu hổ! Chỉ vì cô nghĩ mình là mẹ đẻ của Trọng Hàm nên chưa từng có thái độ này nọ đối với người ngoài nhưng trong mắt người khác thì cô chỉ là một người đi ở làm công việc quét dọn, nấu nướng cho chủ nhà mà thôi. Khó trách một thiên kim tiểu thư của viện trưởng bệnh viện lại không muốn chào hỏi với cô.

- Cô Vạn, dép lê đâu?! - Giọng điệu của Trương Cảnh Viện thật lạnh nhạt, bộ dạng đang chờ đợi được hầu hạ.

Thoạt đầu cô rất ngạc nhiên nhưng ngay sau đó phát hiện một tia không kiên nhẫn trong mắt đối phương liền vội vàng mở tủ dép, khom người cầm một đôi dép lê ra rồi đặt gọn gàng trước mặt cô tiểu thư kia.

Đại tiểu thư mặc nhiên xỏ dép đi vào, không một tiếng cảm ơn.

Vạn Tử Tầm bối rối nhìn Ung Tuấn Triển đang đứng sau Trương Cảnh Viện, đúng lúc anh quay sang nhìn cô. Hàng lông mày của anh nhíu chặt lại, miệng hơi hơi giơ lên nhưng chưa nói một lời nào.

Trời ơi, là cô ấy sao? Là người phụ nữ lạnh lùng này sao? Anh chắc chắn là muốn kết hôn với người phụ nữ này ư?

Cô ấy tuyệt đối sẽ không đối xử tử tế với Trọng Hàm đâu, anh không nhìn ra hả?

Một bữa cơm mà cứ như đang ngồi ăn ở Bắc Cực, không khí lạnh tới run người. Trương Cảnh Viện tự mình là nữ chủ nhân, Vạn Tử Tầm căn bản không dám nghĩ mình có thể ngồi ăn cùng bàn với bọn họ nên khéo léo dọn đi một bộ đồ ăn rồi đứng bên cạnh phục vụ. Ung Tuấn Triển thấy tất cả nhưng anh không nói gì, điều này khiến cô có suy nghĩ anh đang chứng tỏ là mình cũng thấy cô không xứng ngồi cùng bàn ăn cơm với bọn họ?

Cô đã bị tổn thương.

Nhưng bị tổn thương thì sao chứ?

- Rốt cuộc thì hôm nay ăn cơm Trung hay cơm Tây vậy? Cô Vạn, không phải cô từng được đào tạo, huấn luyện rồi ư, sao ngay cả nghi thức chào đón khách cơ bản cũng không biết? Một bên là dao đĩa, một bên là thìa đĩa, cô muốn khách bắt đầu ăn thế nào đây?

- Cô cho rằng trên bàn cơm tiếp khách thích hợp để trưng hoa sao?

- Thịt bò xào kim chi? Món ăn này không thanh nhã chút nào. Cô Vạn, tôi hy vọng cô nên đọc thêm nhiều sách dạy nấu ăn một chút. Sau này không nên nấu những món này để dùng tiếp khách, như vậy thật bất lịch sự và thất lễ.

Từ đầu tới cuối, Trương Cảnh Viện lấy tư cách của một nữ chủ nhân luôn miệng phê bình cô, ngay cả một câu thân mật cũng chưa từng nói với Trọng Hàm. Thậm chí cô ta còn không thèm nhìn Trọng Hàm một cái, chỉ chào đúng một câu “Xin chào” và sau đó không nói thêm gì.

Vạn Tử Tầm im lặng lắng nghe sự giáo huấn của nữ chủ nhân, tim gần như chìm xuống.

Cô đã không nói là mình có ý tốt, vì không biết cô ta thích ăn cái gì nên mới chuẩn bị nấu cả đồ Trung và đồ Tây; cũng không nói bình hoa Campanulaceae kia [một loài thuộc họ hoa Chuông, rất đẹp] là món quà của một vị phụ huynh tốt bụng tặng khi cô đi đón Trọng Hàm; cô thấy chúng rất đẹp nên mới cắm vào bình. Cô không quan tâm tới những chuyện đó, cô chỉ lo lắng một người phụ nữ quá khe khắt và lạnh lùng như cô ta nếu trở thành mẹ kế của Trọng Hàm thì một đứa trẻ miễn cảm như nó sẽ cảm thấy như thế nào?

Nghĩ tới đây, lòng cô đau nhói. Cô hận chính mình không thể bảo vệ đứa con bảo bối của mình, đồng thời giận cả Ung Tuấn Triển thật ích kỷ. Anh chỉ lo cho tình yêu của mình, còn Trọng Hàm thì sao? Anh đặt Trọng Hàm ở vị trí nào vậy?

Đứa nhỏ nhất định là cảm giác được bạn gái của ba ba mình không thích gần gũi với mình nên ăn cơm xong nó không ăn hoa quả tráng miệng mà im lặng chạy thẳng về phòng.

Đêm đã khuya, Ung Tuấn Triển đưa Trương Cảnh Viện về tới tận lúc này vẫn chưa thấy trở về. Đoán chắc anh không hề quan tâm tới cảm thụ của cô và Trọng Hàm mà đưa người đẹp đi hưởng thụ niềm vui rồi.

Quan hệ giữa bọn họ đã thân mật như vậy thì một người giúp việc nhỏ nhoi như cô là cái gì chứ? Cô không thể ảo tưởng mình cần phải tham gia vào việc củng cố tình cảm của họ nữa rồi, có phải không?

So với việc đề nghị anh đặt vấn đề cảm giác của Trọng Hàm trước tình yêu của bản thân thì chi bằng cô tới an ủi Trọng Hàm. Coi như cô giúp nó xoa dịu tâm lý và xây dựng tình cảm giữa bọn họ thêm chút một.

Thế nên cô đứng trước cửa phòng Trọng Hàm một lúc lâu, đợi tới khi ngọn đèn trong phòng tắt đi thì cô mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, ngồi xuống bên giường, khẽ vuốt ve mái tóc nó.

- Trọng Hàm, chắc là con vẫn chưa ngủ đâu nhỉ? Cô nói cho con nghe, hôm nay vì cô Trương cảm thấy không khỏe nên mới không thể nói chuyện nhiều với con. Chúng ta thông cảm với cô ấy, được không? Lần sau nhất định cô ấy sẽ không như vậy nữa, con không phải buồn. Ngày mai là cuối tuần rồi, chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn cơm trưa rồi đi hiệu sách nhé? Cô muốn mua mấy cuốn sách tặng cho Trọng Hàm của chúng ta.

Tuy đôi mắt nó nhắm nghiền, không đáp lời nhưng nhất định là nó nghe được.

- Trọng Hàm, hẹn như vậy nha, chúc ngủ ngon! Cô cảm thấy an tâm hơn chút, không biết làm vậy có an ủi được nó chút nào không?

Vạn Tử Tầm đi ra khỏi phòng, vừa đóng cửa xong thì phát hoảng khi thấy Ung Tuấn Triển đã đứng cạnh cửa từ khi nào. Đôi mắt anh nhìn cô đầy ý tứ và sâu sắc.

- Cám ơn cô! - Anh nói mà tâm tình cực kỳ phức tạp.

Tuy anh biết Trương Cảnh Viện đã sớm tỏ ra không thích đứa nhỏ, biết sau hôn nhân đứa nhỏ cũng không trở thành thứ gì đó quan trọng với cô, cũng biết cô sẽ tiếp tục gửi gắm tình cảm của mình vào sở thích nhạc cổ điển nhưng anh không ngờ cô thậm chí còn không muốn làm quen với đứa nhỏ. Điều này khiến anh dao động dữ dội. Anh nghi ngờ, cho dù anh và Trương Cảnh Viện không có con chung thì một người mẹ kế không thèm quan tâm tới sự tồn tại của một đứa trẻ chẳng phải sẽ làm tổn thương Trọng Hàm ư?

- Tôi biết anh rất khó xử. - Cô mỉm cười nhằm giúp anh xua đi cảm giác tự trách. - Một bên là con trai, một bên là người phụ nữ mình yêu... Nhưng hôm nay hình như Trọng Hàm rất buồn, ngày mai nghỉ cuối

tuần, tôi và Trọng Hàm đã hẹn sẽ đi ăn cơm trưa bên ngoài rồi đi hiệu sách. Tôi hứa sẽ mua vài cuốn sách tặng nó, anh có thể đi cùng chúng tôi không?

Hàng lông mày Ung Tuấn Triển hơi nhíu lại.

Người phụ nữ mình yêu?

Ý cô đang nói tới Trương Cảnh Viện?

- Có phải là không tiện hay không? - Thấy anh không nói gì, Vạn Tử Tâm ướm lời. - Anh có hẹn chơi bóng với khách sao? Có lẽ chúng tôi sẽ đổi sang bữa ăn tối, buổi chiều sẽ đi hiệu sách trước....

Đôi mắt đen sâu của anh nhấp nháy, giọng điệu thông thả:

- Không cần đổi đâu, tôi có thời gian.

Vì sao anh lại muốn nói cho cô biết lý do vì sao mình chọn Trương Cảnh Viện? Anh muốn cô không cần phân biệt hay hiểu lầm sao? Anh chẳng qua chỉ là một ông chủ, một người cha độc thân; còn cô thì vẫn không thể quên được tình cảm với người bạn trai cũ của mình.

- Vậy thì tốt quá! Trọng Hàm nhất định sẽ rất vui. - Cô mỉm cười rạng rỡ. - Tôi đi ngủ trước đây, chúc ngủ ngon!

Cô không muốn phải đối diện với anh, tim cô đập rất nhanh, vì sao anh lại nhìn cô như vậy chứ? Anh đã có đối tượng kết hôn rồi kia mà, còn cô chẳng qua chỉ là một người giúp việc nhà.... Nếu anh biết cô chính là người phụ nữ đang vụng trộm hạ sinh đứa nhỏ thì anh có xem xét lại hôn sự với Trương Cảnh Viện không? Anh có thể vì Trọng Hàm mà suy nghĩ tới chuyện kết hôn với cô không?Ồ, cô đang nghĩ cái gì vậy? Sao cô có thể phá ngang hạnh phúc của anh và Trương Cảnh Viện, nhất định là cô điên rồi! Cô đang ghen tỵ với Trương Cảnh Viện, một người phụ nữ không hề đáng yêu lại có được anh....

- Khoan đã! - Ung Tuấn Triển đột nhiên gọi cô lại khi cô đang có ý định chạy trốn.

- Có việc gì nữa sao? - Vạn Tử Tâm cảm giác cả người mình bị buộc chặt cứng. Anh thông minh như vậy, cô thật sự lo lắng anh sẽ nhìn thấy suy nghĩ kia trong đầu cô. Suy nghĩ đó thật tồi tệ, cú như muốn phá hỏng cuộc đời của người khác vậy

- Chuyện về bữa cơm tối nay, tôi thật sự xin lỗi. Anh thấy giận dữ với thái độ ngạo mạn của Trương Cảnh Viện và càng tức giận chính mình hơn.

Trương Cảnh Viện đã rất quá quắt, anh từng thấy cô ta làm ra vẻ chủ nhân quá mức đối với người giúp việc; nhưng vì người đó chính là cô, người phụ nữ đã làm nhiều loạn tâm tư anh cho nên anh không thể chịu được.

- Vâng.... Thực ra cũng không có gì phải xin lỗi, thật sự là như vậy.... - Thì ra anh muốn nói về điều này, bất giác cô thở hắt ra một tiếng thật nhẹ rồi làm như thoải mái. - Những gì tiểu thư Trương nói cũng rất đúng, tôi là một người giúp việc thì hẳn phải chuẩn bị mọi việc thêm chu toàn. Là tôi làm cho anh mất mặt, lần sau tôi hứa sẽ rút kinh nghiệm.

Đáy mắt anh hắt ra một tia khó chịu:

- Cô thật sự là không quan tâm sao? Cứ như kẻ gây ra một trận cháy rừng rồi lại không dấn động về chuyện đã châm lửa như thế nào.

Lúc này tim Vạn Tử Tâm đập càng nhanh, cô khẽ cắn cắn môi, bối rối hỏi:

- Anh.... anh đang nói gì vậy? - Cô.... loạn hết cả rồi, những lời anh nói... cô phải hiểu như thế nào cho đúng đây?

- Không có gì. - Ung Tuấn Triển cười khổ, lắc đầu giống như đang giấu cợt chính mình. - Đi nghỉ sớm đi, cô giúp việc.

11. Chương 11: Chương 6.1

So với bữa ăn ở Bắc cực ngày hôm qua thì hôm nay là một bữa cơm mát mẻ, thoải mái như đang ở Hawaii vậy. Đây là một khu nhà hàng do một người Mỹ xây dựng, phía trước cửa hàng có những chiếc dù lớn màu đỏ dùng để che mỗi khi trời đổ mưa. Bên trong sàn nhà được làm bằng gỗ khiến khách đi vào cảm thấy rất thư giãn; những chiếc bàn được phủ bởi tấm khăn màu đỏ và trắng, trên tường được trang trí những món đồ cổ. Chiếc màn hình tinh thể lỏng dạng lớn phía quầy bar đang phát tin tức hàng ngày, trông toàn thể cửa hàng rất thoáng và năng động.

Trọng Hàm tò mò quan sát nét hoa văn được khắc bên trong những tấm kính màu lớn. Một người phục vụ là sinh viên, ăn mặc rất thời trang đi tới chờ phục vụ. Vạn Tử Tầm lật tấm menu đưa tới trước mặt Trọng Hàm:

– Nào, Trọng Hàm của chúng ta muốn ăn cái gì? Hôm nay con thay ba ba và cô chọn đồ ăn nhé. Đồ con chọn nhất định là rất ngon!

– Dạ! – Trọng Hàm vui vẻ nhận nhiệm vụ chọn món ăn trong menu và tập trung nhìn dò từng món một.

Vạn Tử Tầm mỉm cười nhìn nó đầy yêu thương. Cô hoàn toàn không chú ý cái người ngồi im nãy giờ ở kia còn Ung Tuấn Triển từ đầu tới đuôi đều chăm chú vào cô. Anh ngồi thả lỏng người, dựa lưng vào chiếc ghế gỗ, đôi mắt đen sâu có chút đắm chiêu. Một ánh nhìn lơ đãng, tình cờ tầm mắt anh và cô gặp nhau, tim cô nhảy dựng lên khiến cô phải luống cuống cầm lấy ly nước giả bộ như muốn uống nước.

– Con chọn xong rồi! – Trọng Hàm hào hứng thông báo. – Con muốn phần ăn của bốn người!

Nó cực kỳ thích thức ăn ở đây, thịt gà nướng hay sườn lợn chua ngọt đều rất tuyệt. Một bên ăn một bên uống nước ngọt, thảnh thơi nó nhướng mày nhìn ba ba rồi lại nhìn cô, trong mắt tràn đầy thoải mái và hạnh phúc.

Ung Tuấn Triển tuy tận mắt nhìn thấy con trai vui vẻ và láu lỉnh như vậy nhưng vẫn không dám tin đó là con trai mình.

Từ khi Tử Tầm bước chân vào cuộc sống của bọn họ thì Trọng Hàm đã thay đổi rất nhiều. Nó trở nên vui vẻ, thích cười, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn khó chịu, nghiêm túc như trước; thậm chí sau khi ăn cơm xong còn chủ động thu dọn bàn ăn.

Tất cả đều là công lao của Tử Tầm, là tình yêu thương của cô làm thay đổi, làm hòa tan Trọng Hàm; là sự chân thành của cô khiến Trọng Hàm cảm nhận được từng chút một rất chân thật. Ngay cả anh cũng không ngoại lệ.

Sao cô có thể yêu thương Trọng Hàm như vậy? Đúng như cô đã nói, cô vốn thích trẻ em sao?

Cho dù như vậy nhưng có thể thích tới mức độ này ư? Cô đối với Trọng Hàm dường như quan tâm và chăm sóc một cách cẩn thận, chu toàn!

Sau khi ăn xong, bọn họ đi tới một cửa hiệu sách gần đó. Hiệu sách này hoạt động 24/24 giờ, là một trong những địa điểm yêu thích của những con cú đêm. Bên trong cửa hàng có trưng bày trang vẽ, có phòng nghe nhìn, có hội trường tổ chức âm nhạc, có phòng sách thiếu nhi, phòng đọc. Ánh sáng vừa đủ, rất dịu, không gian yên tĩnh thoáng đãng khiến ba người vô thức đi chậm lại, đắm chìm trong biển sách, hoàn toàn không muốn rời đi.

– Ba ba, tập 8 của cuốn “Tiểu Triển tìm mẹ” đã ra rồi này! – Trọng Hàm vui vẻ khi tìm được cuốn sách mình yêu thích.

Vạn Tử Tầm ngây ngẩn cả người:

– Trọng Hàm, con ... con biết cuốn “Tiểu Triển tìm mẹ” sao?

Ung Tuấn Triển mỉm cười, nói:

– Từ nhỏ nó đã thích đọc các cuốn sách thiếu nhi rồi. Nó thường tưởng tượng mình là Tiểu Triển, luôn luôn đi tìm người mẹ chưa một lần gặp mặt. Cho dù đoạn đường có trải qua bao nhiêu khó khăn thì Tiểu Triển

vẫn không nản lòng, đứa bé đó nhất định phải gặp được người mẹ mà nó thương nhớ bấy lâu nay. Cũng vì thế mà nó đã giúp đỡ được rất nhiều người khác, còn nhận được rất nhiều phần thưởng nữa, có đúng không Trọng Hàm?

Đứa nhỏ nhướng cao hàng lông mày, hào hứng phụ họa:

– Ba ba, không phải ba cũng rất thích đọc nó sao? Ba còn thường xuyên mua tặng con nữa.

Cô kinh ngạc, khó tin nhìn Ung Tuấn Triển, lắp bắp hỏi:

– Anh cũng ... thích đọc nó sao?

Anh cười nhẹ:

– Phong cách viết của tác giả Annie mama rất trẻ trung và rung động lòng người. Giữa những câu chữ kia truyền tải một thứ tình cảm rất sâu sắc, chân thực. Lúc đầu là tôi cùng đọc với Trọng Hàm rồi sau đó cũng mê nó luôn.

– Thật... thật sự không ngờ được! – giọng cô càng ngày càng nhỏ, nội tâm càng ngày càng kích động.

Là cô! Cô chính là tác giả của cuốn “Tiểu Triển tìm mẹ”!

Lúc còn học đại học, vì quá nhớ đứa nhỏ, cô thường tưởng tượng thấy đứa nhỏ tuy đã không còn trên đời nhưng linh hồn nhỏ bé, cô đơn kia vẫn còn quẩn luyến vì không được ở bên cạnh mẹ mình; có lẽ nó luôn đi tìm cô.. Vì vậy cô mới sáng tác “Tiểu Triển tìm mẹ”, coi nó như là một cách để gửi gắm tâm tình nhớ thương đứa nhỏ của mình. Câu chuyện này có nhân vật chính lấy chữ Triển trong Ung Tuấn Triển làm tên, sau đó triển khai quá trình Tiểu Triển đi tìm mẹ. Nào gặp hải tặc trên biển, gặp xác ướp sống lại ở Ai Cập, đào kho báu ở Tây An, bị trở thành tế phẩm ở Châu Phi... Tóm lại là gồm đủ thứ tình huống, cái gì cũng có.

Câu chuyện vừa có tính chất mạo hiểm, phiêu lưu cộng thêm sức lay động về tình mẫu tử nên bán rất chạy, hầu như bọn trẻ đều thích nó. Cô vẫn tiếp tục sáng tác, sau này còn hợp tác với họa sĩ, xuất bản truyện tranh và phim hoạt hình.

Vì thế cô cũng có thể được xem là một phụ nữ giàu có, chưa từng phải làm việc trong các công ty, đương nhiên là không hề làm người giúp việc ở Cao Hùng. Cái này đều là nhờ di cô và những mối quan hệ dàn xếp, thỏa thuận, bởi vậy cô mới thuận lợi bước chân vào trung tâm nhân lực giới thiệu những người giúp việc toàn năng, đăng ký phỏng vấn vị trí giúp việc nhà họ Ung và cũng may mắn được vào ngôi nhà này.

Thật sự là cô không bao giờ nghĩ tới chuyện con trai bảo bối cũng yêu thích sách mình viết. Nếu Trọng Hàm biết cô là người viết thì không biết nó vui vẻ thế nào...

Cô hạnh phúc nhìn Trọng Hàm, hàng lông mày của nó giờ lên càng cao, vẻ mặt hào hứng nhanh tay lấy cuốn “Tiểu Triển tìm mẹ” mới nhất.

Trong tập này ruột cuộc mẹ của Tiểu Triển đã xuất hiện bên cạnh nó; cô ấy đã hết lòng chăm sóc, yêu thương Tiểu Triển, còn đưa nó tới nước Mỹ nhìn đại minh tinh mà nó hâm mộ, thế nhưng Tiểu Triển lại hồn nhiên không hay biết gì...

– Trọng Hàm nói, cô thích tôi!? – Ung Tuấn Triển đột nhiên nhìn cô, hỏi.

Nhất thời tai cô nóng bừng, mặt đỏ tím đập, ánh mắt không biết nên hướng về đâu. Ngay cả cuốn sách cầm trong tay cũng bị rớt xuống khiến cô luống cuống chân tay cúi xuống nhặt lên.

Oh My God! Sao Trọng Hàm lại biết, còn nói cho anh biết nữa! Trời ơi, cô chết mất!

Cô cúi đầu thật thấp, cố lấy lại bình tĩnh rồi mới ngẩng đầu lên nhìn anh, trấn định trả lời:

– Không phải như vậy, chắc Trọng Hàm hiểu nhầm ý của tôi rồi. Tôi nói với nó là tôi rất thích.. một ông chủ như anh. Anh đối với tôi rất thoải mái, tiền lương và phúc lợi cũng rất chu đáo.. ý tôi là như vậy đó.

– Phải không? – anh nhẹ nhàng mày, đôi mắt sắc bén chuyên chú quan sát từng biểu tình trên gương mặt cô. – Trọng Hàm nói, hôm qua cô thừa nhận với nó, cô thích tôi. Sở dĩ cô không thể kết hôn với tôi là vì tôi muốn kết hôn với người khác. Cô chắc là mình không có nói những lời này chứ?

Mặt Vạn Tử Tầm càng đỏ hơn:

– Có, nhưng đó là vì..

– Có là tốt rồi! – Ung Tuấn Triển ngắt ngang lời giải thích của cô.

Khi anh biết cô nói thích anh thì mọi thứ đã thay đổi, anh tin tưởng cô sẽ thật tâm coi trọng Trọng Hàm. Cô đáng giá để anh mạo hiểm một lần!

– Nếu tôi không kết hôn với người khác thì em đồng ý kết hôn với tôi chứ? – anh hỏi thẳng.

Trái tim trong lồng ngực cô đang kêu gào đòi nhảy tọt ra. Cô thật sự không hiểu vì sao lại hỏi một vấn đề có tính giả thiết thế này? Vì sao lại muốn tra tấn tình cảm của cô? Chẳng lẽ anh sẽ vì cô đồng ý kết hôn với anh mà bỏ qua một đối tượng tốt như Trương Cảnh Viên ư?

– Tôi không muốn trả lời câu hỏi này, nó không có ý nghĩa gì cả. – Vạn Tử Tầm lảng tránh, không muốn trả lời.

Trời ạ! Cô thật hy vọng hôm qua mình nên suy nghĩ cẩn trọng khi nói chuyện đó với Trọng Hàm. Nhưng ai mà biết nó lại tin đó là thật, còn nói với ba ba nó nữa chứ?!

– Lý do vì sao lại không có ý nghĩa? – ánh mắt Ung Tuấn Triển thật lợi hại. – Em vẫn nghĩ tới bạn trai cũ sao? Em vẫn còn chờ được nói lại tình xưa với anh ta?

Giọng điệu của anh thật bức người, hại cô thở cũng thấy khó khăn. Dù vậy cô không muốn nói dối anh.

Vô thức, cô nắm chặt tay lại.

– Thực ra.. không có người nào cả, đó là tôi nói dối anh thôi. Tôi có yêu một người nhưng đã là chuyện của mười năm trước. Hiện tại tôi không biết anh ấy đang suy nghĩ những gì. Thực ra, mười năm trước tôi cũng không thể nào biết được suy nghĩ của anh ấy. Duyên phận của chúng tôi... quá ngắn ngủi.

Chỉ có một đêm!

Ung Tuấn Triển nhìn cô không chớp mắt, lồng ngực Vạn Tử Tầm phập phồng kịch liệt, cả người nóng phừng phừng như có lửa đốt. Thông tin mà cô đưa ra liệu có khiến anh nhớ lại điều gì không? Anh có ấn tượng gì với cô nữ sinh mười năm trước? Nếu nói có thì cô cũng không tin, bọn họ không có thứ tình yêu mãnh liệt, nồng nàn; thậm chí buổi sáng thức dậy chỉ còn một mình cô nằm mơ màng trên giường. Anh biến mất, thanh toán chi phí dừng chân nghỉ trọ rồi đi thẳng.

Cô đã khóc như ruột gan đứt từng khúc, đau đớn vô cùng. Rõ ràng khi hai người kết hợp, anh nhiệt tình và dịu dàng như vậy, nhưng sao qua một đêm anh lại nhẫn tâm chạy lấy người, một câu cũng không để lại...

Thâm tâm cô cho rằng anh đang trốn tránh cô, trốn tránh khả năng phải đối mặt với trách nhiệm đạo nghĩa. Mãi tới khi đi nói thì cô mới biết, anh vội vã đi là vì mẹ anh nhập viện.

Điện thoại của anh tắt nguồn, người nhà anh đã phải nhờ tới truyền thông, vất vả lắm mới tìm được anh để thông báo tin mẹ anh phải vào viện.

Khi biết nguyên nhân không phải anh đang trốn tránh mình thì cô đã cảm thấy tốt hơn nhiều. Và cô cũng tin tưởng, chờ khi bệnh của mẹ anh tốt lên, anh sẽ trở về, sẽ quay trở lại ngọn núi này để tìm cô. Đêm đó thật ngọt ngào, thật ấm áp, thật đẹp, cô tin anh sẽ không dễ dàng quên nó!

Nhưng anh đã không quay lại, sau đó cô nhận được tin sét đánh ngang tai.. Cô phát hiện mình mang thai...

– Ba ba, cô! – Trọng Hàm cười toe, chạy hớn hở tới đưa cho hai người xem cuốn sách. – Mọi người xem, mẹ của Tiểu Triển đã đưa cậu ấy tới Mỹ, hai người họ còn được xem một trò chơi thú vị trong lịch sử. Thậm chí Tiểu Triển được chơi bóng với một cầu thủ nổi tiếng, đạt kỷ lục trong cuộc thi chạy bộ; cậu ấy còn được chơi những trò chơi mới nhất, gặp gỡ vợ chồng tổng thống... Oa!!!!

Sự vui vẻ của đứa nhỏ đã làm dịu đi bầu không khí cứng ngắc ba này. Vạn Tử Tầm bình tĩnh lại, ánh mắt trở nên dịu dàng:

– Trọng Hàm của chúng ta cũng muốn được tới Mỹ gặp minh tinh trong Major League sao? [tên một bộ phim hài nổi tiếng liên quan tới môn bóng chày]. – cậu bé nào cũng có giấc mơ về bóng chày, cô đã cố ý sắp xếp trong câu chuyện, quả nhiên Trọng Hàm thích tình tiết này.

Người làm ba ba kia cũng mỉm cười, đề nghị:

– Trọng Hàm, cũng sắp tới kỳ nghỉ hè rồi, hay là năm nay chúng ta tới Mỹ xem một trận đấu bóng chày nhé, thuận tiện sẽ tới chơi ở công viên Disneyland.

– Dạ! – ánh mắt Trọng Hàm như phát sáng, nó quay sang nhìn Vạn Tử Tầm. – Cô sẽ đi cùng chứ?!

Ung Tuấn Triển gật đầu, cười nói:

– Đương nhiên rồi!

Cô ngạc nhiên nhìn anh:

– A, không phải nói khi anh và Trọng Hàm đi nghỉ thì đó là thời gian nghỉ của tôi sao?

Tuy cô tha thiết ước mơ cái chuyện theo hai cha con họ đi du lịch nhưng sao cô có cảm giác bất an? Cứ như là sẽ xảy ra chuyện gì vậy.

– Được rồi, cô có thể nghỉ mà. – Ung Tuấn Triển nhún nhún vai với con trai. – Trọng Hàm, cô không muốn đi, cô muốn nghỉ ngơi, không muốn chăm sóc con...

Đứa nhỏ lập tức nắm lấy tay cô, giọng nài nỉ:

– Cô, con sẽ nghe lời mà, làm ơn đi cùng con nha, làm ơn mà!

Sự kiên định của cô cứ như là lớp băng mỏng bị hòa tan:

– Được rồi, đã biết, cô không ở lại mà đi cùng hai người tới đó, được chưa?!

Trọng Hàm nhảy cẫng lên hoan hô;

– Hoan hô! Hoan hô! Cô, cảm ơn cô!

Ung Tuấn Triển mãi mê ngắm nhìn một lớn một nhỏ phụ họa nhau cười đùa vui vẻ, rồi bất giác anh hoảng hốt vì có một thứ ảo giác.. Họ giống như một cặp mẹ con thân thiết vậy.

Rõ ràng là Tử Tầm có cảm giác với anh nhưng vì sao lại luôn trốn tránh? Cô e ngại chuyện gì? Chẳng lẽ e ngại Trương Cảnh Viện?

Đúng thế, với lập trường của cô thì dĩ nhiên sẽ e ngại Trương Cảnh Viện.

Cô không muốn làm kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của người khác. Hôm qua không phải cô đã nói Trương Cảnh Viện là người phụ nữ anh yêu ư? Nếu trong lòng cô có cái suy nghĩ này thì tất nhiên phải có đề phòng với anh rồi; cô tuyệt đối sẽ không nói ra tình cảm thật của mình.

Chỉ cần xác định trong lòng cô có anh thì anh sẽ lập tức kết thúc ước định với Trương Cảnh Viện và sẽ đem sự thực về mối quan hệ giữa anh và Trương Cảnh Viện nói cho cô biết.

Vậy nên trong chuyến du lịch này anh nhất định phải xác nhận tâm ý của cô! Nhất định!

12. Chương 12: Chương 6.2

Trọng Hàm bước vào kỳ nghỉ hè, kế hoạch kia lập tức được thực hiện. Bọn họ ở trong một khách sạn cao cấp nhất giữa trung tâm New York, gần cạnh sân vận động Yankee [1 sân vận động chuyên dành ôn chơi bóng chày nổi tiếng, hình như đã bị phá và xây dựng thành một SVĐ mới – tuổi đời chừng 85 năm]. Mãi tới khi kéo hành lý lên nhận phòng thì Vạn Tử Tầm mới biết Ung Tuấn Triển đặt phòng gia đình. Nói cách khác, trong kỳ nghỉ này ba người bọn họ cùng sinh hoạt và ở chung trong một phòng!

Tim cô đã đập liên hồi khi biết được sự an trí này; còn anh thì chỉ cười cười giải thích:

– Buổi tối chắc tôi sẽ thường đi gặp gỡ vài người bạn cũ, vậy rất tiện để em chăm sóc Trọng Hàm.

Anh nói đúng, có mấy lần anh gặp lại bạn bè cũ trong quán bar tại khách sạn và về khá muộn; nhưng phần lớn thời gian anh đều ở cùng cô và Trọng Hàm.

Một tuần trôi qua, họ đã xem một trận đấu bóng chày tại sân vận động Yankee và đi tham quan một số địa danh nổi tiếng.

Trọng Hàm vừa mới bước vào sân vận động Yankee, khi nhìn thấy biểu tượng hai con đại bàng hai bên, lòng mày nó giờ cao lên vì hứng thú. Nó còn nhận được một món quà làm kỷ niệm trong trận bóng hôm nay – là một cuốn lịch in hình sân vận động Yankee. Nó cất cuốn lịch vào ba lô, coi đó như một báu vật.

– Cuốn lịch này thật thú vị, nhất định con sẽ khoe với các bạn. – Trọng Hàm nhin không được bật mý ý tưởng trong lòng mình.

– Các bạn sẽ rất ghen tỵ với con! – cô lập tức phụ họa theo rồi tình cờ phát hiện Ung Tuấn Triển đang nhìn hai người đầy thú vị. Vạn Tử Tầm cười hở răng, nhăn mũi làm mặt quỷ. Đã lâu lắm rồi cô không làm một hành động ngây thơ, trẻ con tới vậy, có lẽ vì thời tiết rất tốt, không khí rất tuyệt nên tâm tình cô cũng không tồi chút nào.

Mặt quỷ lém lỉnh của cô khiến Ung Tuấn Triển bật cười. Cảm giác thật quen thuộc, là người con gái nào từng làm mặt quỷ như vậy với anh nhỉ? Anh nghĩ không ra, chỉ cảm thấy mình đã phát hiện ra được một vẻ mặt khác của Tử Tầm – một cô gái hoạt bát, nghịch ngợm.

Cùng ngày, bọn họ tới một cửa hàng Rome ăn những chiếc xúc xích cỡ lớn trong xưởng làm, sau khi ăn xong Vạn Tử Tầm chụp ảnh cho Trọng Hàm với những bức tượng cầu thủ bóng chày nổi tiếng. Trọng Hàm lúc nào cũng tươi cười, hai chữ hạnh phúc viết rõ trên khuôn mặt trẻ con của nó.

Cô và Ung Tuấn Triển đứng đó, tầm mắt hướng tới khuôn mặt háo hức của đứa nhỏ. Anh nhất định cũng có suy nghĩ giống cô, chuyến đi này thật sự rất đáng giá!

Sau vài ngày, họ không có kế hoạch cụ thể nào; mỗi ngày đều ngủ ở khách sạn, thức dậy lúc nào cũng được rồi suy nghĩ xem thích đi những đâu hay ăn những gì.

Một hôm, nghe phục vụ viên nói có một buổi biểu diễn ca kịch miễn phí ở Central Park nhưng lại phải tới tận trung tâm Lincoln lấy vé. Vậy là cả ba người hứng trí bùng bùng hướng mục tiêu xuất phát.

Lúc lấy được tấm vé miễn phí kia, Trọng Hàm nhảy lên reo hò, trông bộ dáng rất thỏa mãn, cứ như đã đạt được một thành công mỹ mãn nào đó. Đúng là một đứa trẻ! Bọn họ cùng nhau đi dạo phố, vào các trung tâm mua sắm để Trọng Hàm chọn quà cho ông nội, bà nội. Kết quả ba người không đi tới công viên Disney mà bất ngờ bay tới New Jersey để dạo chơi trong công viên “Six Flags Great Adventure” [một công viên nổi tiếng, nằm trong khu vực giữa thành phố New York và Philadelphia] theo đề cử từ một người bạn của Ung Tuấn Triển. Trọng Hàm có vẻ rất thích những chú hổ con trong vườn bách thú, một bên nhìn một bên luôn miệng nhấm nháp món khoai tây chiên và pho mát.

Cô chụp cho hai cha con họ một tấm hình và cũng ghi lại những khoảnh khắc vui vẻ của cả ba người làm kỷ niệm. Tất cả đều là báu vật của cô sau này.

Nếu có một ngày cô buộc phải rời khỏi họ thì ít nhất còn có những tấm ảnh kia bên cạnh.

Chơi đùa tới mức cạn sạch năng lượng nên mỗi khi trở về khách sạn cô đều mệt lả; nhưng cô cảm thấy rất vui, rất hạnh phúc, nhất là tối hôm qua.

Ba người họ đi tản bộ tới bến tàu, Trọng Hàm nhảy nhót đi phía trước, vui vẻ thối bong bóng còn cô và Ung Tuấn Triển sóng vai cùng nhau. Ngọn đèn mờ sáng, sàn đi lát bằng chất liệu gỗ, một công viên nho nhỏ, một quán cà phê nhẹ nhàng truyền ra tiếng nhạc du dương khiến không khí trở nên mềm mại, dễ chịu vô cùng.

Có nhiều người ngồi uống cà phê dưới khu ngoài trời của quán, có một cặp vợ chồng già nắm tay nhau đi tản bộ, có những cặp tình nhân hôn nhau say đắm. Còn bọn họ thì chỉ lẳng lặng bước đi.

Đột nhiên có một thanh niên chơi trượt ván thiếu chút nữa đụng trúng cô, Ung Tuấn Triển đứng lúc cầm lấy tay cô, giúp cô đứng vững lại nhưng sau đó anh không buông ra, vẫn tiếp tục nắm. Một khắc kia, anh

không nói chuyện, cô cũng im lặng. Dưới ngọn đèn mờ nhạt, cô cứ để mặc bàn tay to lớn, ấm áp của anh bao lấy tay mình, cảm giác như bồi rối, như mãnh liệt nhưng không ai lên tiếng phá vỡ thứ không khí đó.

Cô đã ước nhiều hơn một lần, nếu thời gian ngừng lại khoảnh khắc đó thì thật tốt.

Ở đây không ai biết họ, anh và Trọng Hàm đều thuộc về cô. Cô có thể hoàn toàn thư giãn, không cần lo lắng chuyện đối mặt với thực tế. Ba người giống như người một nhà, một gia đình hoàn hảo, ngay cả nhân viên khách sạn cũng đã nghĩ như vậy...

– Ba ba, cô ơi, tối nay con muốn ăn khoai tây chiên và cả kem nữa...

Họ mang bao lớn bao nhỏ đi về khách sạn và Trọng Hàm liền nhanh chóng lên kế hoạch cho bữa tối.

Vô tình hai người phát hiện lúc này trong miệng nó toàn là khoai tây chiên.

Một buổi tối, họ đang chưa biết nên ăn cái gì thì trông thấy một quán ăn đêm nhỏ chật kín người. Và dĩ nhiên họ đã bị hấp dẫn bởi không khí náo nhiệt kia, lập tức đi vào bên trong.

Đêm đó, quán ăn nhỏ này đã chinh phục được dạ dày của ba người, nhất là mấy món ăn kèm khoai tây chiên; khi nhai thì giòn tan, lúc vào miệng có thể cảm giác được vị đậm, mềm. Bọn họ còn thử qua một vài món với Mayonnaise, hương vị không tồi chút nào. Sau này họ mới biết, thịt gà ở quán này thuộc hạng siêu ngon, khoai tây chiên được làm từ loại khoai tây nổi tiếng ở châu Âu. Ngoài ra, còn có cuộc thi dành cho người ăn khoai tây chiên, thế nên Trọng Hàm mới gọi nó là phần thưởng khoai tây chiên.

– Trọng Hàm của chúng ta thật tinh mắt, đoạt giải thưởng ăn khoai tây chiên rất tuyệt đúng không? Cô cũng rất thích nha! – cô cười khúc khích xoa xoa đầu thằng bé, nói xong còn liếc nhìn đầy khiêu khích với Trọng Hàm.

Anh còn dám nói là Trọng Hàm không thích ăn thức ăn nhanh! Kết quả chính là sự thật đang diễn ra trước mắt đây, đứa nhỏ nào cũng thích thú với thức ăn nhanh, Trọng Hàm cũng không ngoại lệ, thậm chí nó còn thích thú vô cùng.

Ung Tuấn Triển không để ý tới cái nhìn đầy khiêu khích của cô, anh thích cảm giác này.

Từ trước tới nay, anh và Trọng Hàm sống nương tựa vào nhau, tuy người trong nhà luôn ở bên cạnh giúp đỡ nhưng vẫn có cảm giác thiếu thốn thứ gì đó.

Giờ khắc này anh cảm thấy chỗ thiếu khuyết kia đã được lấp đầy, Tử Tầm mang tới hạnh phúc, làm cho cha con anh được đủ đầy đời sống tình cảm. Anh tin vào đôi mắt mình, cô yêu Trọng Hàm, không phải là hư tình giả ý; và cô cũng có tình cảm với anh, điều đó càng ngày viết càng rõ trên mặt cô.

Anh sẽ không tiếp tục khống chế tình cảm của mình với cô nữa, anh muốn cô trở thành người phụ nữ của anh, người vợ của anh, người mẹ của Trọng Hàm...

– Tuấn Triển!

Suy nghĩ của anh bị đánh gãy, có người gọi anh, là giọng một phụ nữ. Ung Tuấn Triển đưa tầm mắt nhìn qua.

– Ba ba ... – Trọng Hàm vội vã kéo tay anh, trong mắt hiện rõ sự không vui. Vạn Tử Tầm cảm giác hô hấp của mình ngưng trệ, không khí hạnh phúc, vui vẻ vừa nãy bỗng bay biến đi mất.

Trương Cảnh Viện đi tới, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng kia.

Ung Tuấn Triển nhìn cô ta, không thể hiểu nổi đáng nhẽ cô ta phải ở Đài Loan, sao lại xuất hiện ở nơi này? Tình cảm giữa bọn họ không tới mức khiến cô ta đuổi theo tới tận New York chứ?

– Sao lại ở đây?

Trương Cảnh Viện đứng trước mặt anh, giải thích mục đích mình tới đây.

– Em đi cùng ba tới dự một đám cưới của người thân. Em có hỏi qua thư ký Lương thì được biết anh đang ở trong khách sạn này. Bọn em cũng thuê phòng ở đây, ba nói tối nay muốn chúng ta cùng nhau ăn cơm.

Ông cũng muốn gặp Trọng Hàm, và hy vọng ngày mai anh đi cùng em gặp gỡ vài người thân. Ba muốn giới thiệu anh với mọi người.

Lông mày anh nhíu lại:

– Vậy bác trai cũng đang ở đây?

Trương Cảnh Viện gật đầu:

– Vâng, ông cảm thấy mệt nên đang ngồi uống cà phê trong quán.

Nói xong, cô ta nhìn sang Vạn Tử Tầm, ánh mắt lạnh băng:

– Cô Vạn, xin cô chú ý thân phận của chính mình. Vừa rồi thật không hay chút nào, một người nắm tay trái đứa nhỏ, một người nắm tay phải đứa nhỏ, sẽ làm cho người ngoài hiểu nhầm ba người là người một nhà.

Bị Trương Cảnh Viện trực tiếp chỉ trích như vậy khiến Vạn Tử Tầm có cảm giác yết hầu mình bị một hòn đá chẹn ngang, thật lâu sau mới nói ra tiếng:

– Là tôi không nghĩ chu đáo, thật xin lỗi!

Ung Tuấn Triển đang muốn lên tiếng ngăn lại thái độ bất lịch sự của Trương Cảnh Viện với cô thì đột nhiên thoáng nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc quần áo quý phái đi tới. Người kia đúng là cha của Trương Cảnh Viện, viện trưởng của bệnh viện Hoa Dương.

Cho dù anh có muốn kết thúc mối quan hệ với Trương Cảnh Viện thì vẫn phải tôn trọng vợ chồng viện trưởng. Dù sao Trương viện trưởng cũng là người có danh tiếng, Trương phu nhân là một người phụ nữ có vị trí trong xã hội, con gái của viện trưởng hội Phụ Nữ; huống chi bọn họ đều là trưởng bối, theo lý là phải tôn trọng.

– Bác trai! – anh lễ phép chào hỏi.

– Ta rất vui vì được gặp cậu. Cậu sẵn sàng chấp nhận Cảnh Viện của chúng ta, thật sự phải cảm kích cậu. – viện trưởng Trương thoải mái nói. – Nếu được ta khi vọng hai đứa mau mau kết hôn đi, tránh để người ngoài nói ra nói vào... Cậu cũng biết đó, bọn họ rất không công bằng khi chỉ biết phê bình Cảnh Viện, đó không phải là lỗi của nó.

– Cháu biết! – đối với chuyện Trương Cảnh Viện không có khả năng sinh con thì anh cũng có đồng quan điểm, đó không phải là lỗi của cô.

– Đây là Trọng Hàm sao? – viện trưởng Trương nhìn con trai anh một cái rồi lại nhanh chóng quay lại trên người chàng rể. – Cảnh Viện là con gái một, sau khi hai đứa kết hôn ta sẽ yêu thương Trọng Hàm như cháu nội của mình. Tương lai của ta tất cả đều dành hết cho Trọng Hàm. Cậu có hiểu ý ta chứ?

Vạn Tử Tầm mơ màng nghe bọn họ nói chuyện. Cô không hiểu ý tứ của cha Trương Cảnh Viện, vì sao lại là tương lai của ông ấy lại dành hết cho Trọng Hàm?

Cho dù Trương Cảnh Viện là con gái một thì ông ta nên lo lắng, quan tâm cho đứa nhỏ do chính con gái ông sinh ra chứ?

Hay là một người lãnh đạm như Trương Cảnh Viện đã có một người cha rất phóng khoáng, có thể đại công vô tư đem tất cả tương lai, tài sản của mình tặng ột người ngoài không chung quan hệ huyết thống?

13. Chương 13: Chương 7.1

Tối nay bọn họ không đi ăn khoai tây chiên được. Ung Tuấn Triển đã đưa Trọng Hàm tới khách sạn Four Seasons ăn cùng cùng cha con Trương Cảnh Viện, chỉ còn một mình cô. Một người giúp việc nếu cũng đi theo thì trông rất kỳ quái, thế nên cô ở lại phòng sắp xếp mấy tấm ảnh chụp trong những ngày qua. Bức nào cũng ghi rõ tên, phân loại ngày, địa điểm chụp rồi cho vào một thư mục chung.

Thực ra, Trọng Hàm không muốn đi, là cô khuyên giải, giải thích mãi, còn phải hứa với nó là vào kỳ nghỉ hè năm sau sẽ dẫn nó đi xem bóng chày thì nó mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý đi ăn cơm.

Đứa nhỏ này không thích Trương Cảnh Viên, ai cũng có thể dễ dàng cảm nhận được nhưng nếu Trương Cảnh Viên thật sự trở thành mẹ kế của nó thì nó sẽ thế nào đây?

Cô có thể nào tình nguyện làm một người bảo mẫu suốt đời cho Trọng Hàm sao? Nếu đưa ra đề nghị này thì Ung Tuấn Triển liệu có nghi ngờ gì không? Cô vẫn không thể nào hiểu nổi vì sao anh lại chọn Trương Cảnh Viên, ngoại trừ gia thế xứng đôi với anh thì bọn họ căn bản không tương xứng chút nào hết.

Nếu người phụ nữ mà anh thích là một người dịu dàng, tốt bụng, biết chăm sóc gia đình, biết yêu thương hay là nhiệt tình thì cô còn dễ hiểu, đằng này Trương Cảnh Viên...

Một người phụ nữ lãnh đạm như cô ta.. họ thực sự sẽ tâm linh tương thông ư?

Nhưng đó không phải là chuyện cô có thể thay đổi, anh thích Trương Cảnh Viên, bọn họ kết hôn vì từ trước đã có giao ước và họ cũng thường xuyên hẹn hò ăn cơm cùng nhau. Đó là sự thật, một sự thật làm cô thấy khó chịu.

Cô cũng thường hỏi chính mình, nếu năm cô 17 tuổi không giận dỗi chạy tới vùng núi đó, không gặp anh, không sinh ra Trọng Hàm thì cuộc đời của cô sẽ thế nào?

Nghĩ tới nghĩ lui thì cô vẫn tình nguyện được gặp anh, ngu ngốc bí mật sinh một bản sao hoàn hảo của anh; cho dù đời này không thể để cho họ biết cô là ai thì cô vẫn không hối hận...

Nghĩ tới mệt mỏi, bụng đã có cảm giác đói, cô không gọi phục vụ phòng lên, mà ăn cũng không có ngon miệng nên đành ghé vào bàn rồi ngủ thiếp đi.

Đang mơ mơ màng màng thì có tiếng động khiến cô giật mình.

Vạn Tử Tầm dụi dụi mắt, cố gắng mở to mắt ra nhìn thì thấy có một chiếc áo khoác trên người mình, bên cạnh bàn có người...

– Tôi đánh thức em sao? – Ung Tuấn Triển nhìn cô, trong mắt có thứ ánh sáng kỳ lạ. – Vẫn chưa ăn tối, có đúng không? Tôi gọi phục vụ mang chút đồ ăn lên cho em nhé!

– Ồ.. không cần đâu. Tôi không đói bụng. – cô ngồi lên, nâng mắt hỏi. – Trọng Hàm đâu? – cô đã ngủ bao lâu rồi nhỉ? Cha mẹ ơi, hình như đã lâu lắm rồi.

– Nó đã ngủ rồi. – anh dịu giọng đáp, tầm mắt vẫn chưa rời khỏi cô.

Vạn Tử Tầm lập tức đẩy ghế ra, đứng dậy:

– Tôi đi nhìn nó một chút.

Trương Cảnh Viên cũng ở trong khách sạn này, nói không chừng sẽ bất ngờ tới kiểm tra, tốt nhất cô không nên ở một mình với anh trong phòng. Tuy đây là phòng cô và anh cũng chưa được cô đồng ý đã bước vào nhưng nếu thực sự bị bắt gặp thì cũng hết đường chối cãi.

– Khoan đã! – Ung Tuấn Triển đột nhiên giữ cô lại, thỉnh thoảng ôm cô vào lòng, khóa chặt trước ngực.

Cảm giác được ôm cô thật tuyệt, anh đã sớm muốn làm thế này từ lâu rồi!

– Anh ... anh làm cái gì vậy? – cô bị dọa, tim đập như trống đánh.

Anh có thể cảm nhận được cả người cô cứng ngắc, ánh mắt đầy hứng thú quan sát cô, giọng điệu cực kỳ ôn nhu:

– Tiểu thư giúp việc của tôi, em quan tâm Trọng Hàm như vậy khiến một người làm ba ba như tôi cũng phải ghen tỵ. Em không thể chia sẻ một chút cho tôi sao?

Vạn Tử Tầm nuốt khan nước miếng, trộm nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh:

– Không phải là anh uống rượu đó chứ? Uống nhiều lắm sao? Anh không sợ tiểu thư Trương đột ngột chạy tới đây...

– Không cần lo lắng. – anh tăng thêm lực tay, trong mắt cháy lên hai đốm lửa như thiêu như đốt. – Tôi muốn nói chuyện rõ ràng với em. Chúng tôi sẽ không kết hôn nên cô ấy sẽ không bất ngờ chạy tới đâu.

Mặt cô ngệt ra, cứ như đang nghe anh nói tiếng nước ngoài.

– Có ý gì? Hai người không kết hôn?

Không phải bọn họ đi ăn cơm chung à? Còn có cả cha của Trương Cảnh Viện nữa, sao ăn cơm về anh lại nói là sẽ không kết hôn? Bữa cơm không thoải mái hay cãi nhau ư?

– Nhất định là em không hiểu, cũng khó trách. Chuyện này nói ra dài dòng lắm. – Ung Tuấn Triển ôm cô càng chặt hơn, cúi đầu nhìn cô bằng đôi mắt đầy mê hoặc. – Kỳ thật tôi và Trương Cảnh Viện không có chút tình cảm gì với nhau cả, đó chỉ là một hợp đồng hôn nhân thôi.

Anh chậm rãi nói ra nguyên nhân, bao gồm chuyện Trương Cảnh Viện ly hôn vì không có khả năng sinh con, chuyện các trưởng bối trong nhà hy vọng anh kết hôn và sau đó là Trọng Hàm.

Vạn Tử Tầm kinh ngạc với những gì cô nghe được.

Thì ra anh không thể để ông bà nội mình đau lòng tới chết nên mới xem xét tới chuyện kết hôn.

Thì ra anh chọn Trương Cảnh Viện vì để bảo vệ Trọng Hàm...

Những điều này cô hoàn toàn không biết, vậy mà con thầm trách móc anh không quan tâm cảm thụ của Trọng Hàm, chỉ lo lắng tới tình yêu của riêng mình. A, cô luôn miệng nói yêu thương anh nhưng sao lại hiểu lầm anh một cách vô lý như vậy?

– Tôi xin lỗi! – Vạn Tử Tầm bật thốt thành tiếng.

Ung Tuấn Triển bật cười nhìn cô:

– Xin lỗi cái gì? Sao em lại xin lỗi tôi? Là tôi phải xin lỗi em mới đúng chứ nhỉ? Rõ ràng biết tâm ý của em, rõ ràng không che giấu được tình cảm đối với em nhưng lại vin vào Trọng Hàm, chần chừ không chịu đưa ra quyết định, tra tấn cảm xúc em.

Mấy ngày nay tình cảm của bọn họ đã sôi trào tới cực điểm.

Sao anh không hiểu lòng của cô đều đặt hết lên mình, anh ích kỷ muốn được hưởng thụ sự dịu dàng của cô nhưng lại không chắc chắn cho cô một lời hứa hẹn.

Đêm nay, lúc anh ngồi ăn với cha con Trương Cảnh Viện, anh đã không ngừng nghĩ xem cô ở phòng có ăn cơm không? Nghĩ tới cảm nhận của cô khi ở lại một mình, lo lắng không biết cô nghĩ gì về mọi chuyện giữa anh và Trương Cảnh Viện?

Anh nóng lòng muốn kết thúc bữa cơm, thầm muốn đưa Trọng Hàm về phòng tìm cô, cùng nhau tới cửa tiệm lần trước ăn khoai tây chiên; thầm muốn ở bên cạnh bảo vệ cô để cô không phải chịu đựng cái thái độ kèn kiệu, vênh mặt hất hàm sai khiến của Trương Cảnh Viện.

Rốt cuộc anh cũng hiểu được, anh không thể nào bỏ cô lại để kết hôn với Trương Cảnh Viện. Tận sâu trong lòng anh sớm đã công nhận tình yêu của cô đối với Trọng Hàm, thế nên anh không có lý do nào để ngó lơ tình cảm của chính mình cả.

Vì vậy anh đã làm ra một chuyện rất thất lễ, trước mặt viện trưởng Trương anh đã chủ động đề nghị chấm dứt chuyện kết hôn. Trước sự kinh ngạc của cha con họ Trương, anh đã thẳng thắn thừa nhận mình đã yêu thương một người phụ nữ khác.

– Vậy nên... – đôi mắt Vạn Tử Tầm nhất thời sáng bừng lên, ánh sáng tỏa ra bốn phía. – Anh yêu tôi? – Làm ơn! Nói đúng đi! Nói đúng đi! Trái tim cô đã nhảy nhót điên cuồng, cơ hồ muốn phá tan lồng ngực. Giấc mộng bao lâu nay cuối cùng tới thành hiện thực, nhưng cô lại không dám tin đó là sự thật.

– Anh đã sớm yêu em rồi. – anh nhìn sâu vào mắt cô. – Không biết bắt đầu từ khi nào, anh không có cách nào ngăn mình không được chú ý tới em, em hấp dẫn ánh mắt anh, khiến tim anh loạn nhịp, khiến lòng anh rung động, khiến anh khốn đốn. Anh muốn giữ chặt lấy em, rồi lại lo lắng tình yêu của chúng ta sẽ làm tổn thương Trọng Hàm, lo lắng khi em có được đứa con của mình sẽ không còn yêu thương Trọng Hàm nữa...

– Không có chuyện đó đâu. – cô lập tức khẳng định. – Em cam đoan với anh, không bao giờ có chuyện đó!

Ung Tuấn Triển mỉm cười, vươn tay mơn trớn khuôn mặt xinh đẹp của cô:

– Anh tin em!

– Hãy nghe em nói, không phải là em nói suông đâu, em thật lòng đó! – Vạn Tử Tầm mở tròn hai mắt, nhìn anh không chớp mắt, vội vàng nói lời thật lòng. – Em yêu anh, em yêu Trọng Hàm. Em thà để mình bị thương chứ vĩnh viễn sẽ không làm thương tổn hai người, vĩnh viễn sẽ không...!

Anh mắt như có lửa của anh quán lấy cô, miệng giơ lên nụ cười:

– Cũng giống như em sẽ không làm tổn thương bọn anh thì anh cũng sẽ làm hết sức mình để bảo vệ em, không để em phải chịu bất cứ một thương tổn nào.

14. Chương 14: Chương 7.2

Đôi mắt có hồn của cô nhìn thật đẹp, anh nhìn không được lập tức cúi xuống bao phủ cánh môi cô, đưa lưỡi vào, từ từ nhưng kiên định giữ lấy cô. Rất nhanh, miệng lưỡi hai người quán quít cùng một chỗ, sự đam mê và lửa tình hòa hợp bốc lên. Tim cô đập nhanh, hơi thở hỗn hển, thân thể mềm mại vô thức buông lỏng hưởng ứng cùng anh; những nụ hôn sâu của anh khiến tâm hồn cô bay bổng. Ngoài anh ra, thế giới quanh cô đã không còn tồn tại nữa, cô phản ứng vụng về, hai tay vươn lên quán chặt cổ anh; trong người như có lửa đốt.

Ung Tuấn Triển ôm cô đặt lên giường rồi nhanh chóng cởi bỏ quần áo. Cô nằm cứng ngắc ở đó, trong lòng thấp thỏm không yên.

Chỉ cần nhìn anh như thế này thôi mà cả người Vạn Tử Tầm đã run lên rồi.

Mười năm trước cô đã cùng cơ thể này thân mật sao?

Mười năm trước, trong căn phòng tối đen, cô không nhìn thấy gì; trong chăn bông cô vô tình đụng phải một cơ thể hoàn toàn bất động. Cô chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh không ngừng tăng lên một cách kinh người; còn bây giờ nhìn anh...

Ông trời ơi, nếu mười năm trước trong phòng có ngọn đèn thì cô nhất định sẽ rút lui. Cơ thể cơ bắp của người đàn ông trước mắt đây cứ như có thể giết chết cô vậy.

– Sao lại nhìn anh như vậy? Hải lòng không? – anh nhìn ra trong ánh mắt mê mang kia của cô có thoáng giật mình, giống như một cô bé chưa hiểu chuyện đời.

– Hải lòng! – hai mắt cô gắt gao nhìn anh, giọng nói thì thầm, quyến rũ khiến chính cô cũng bị thứ thanh âm đầy khao khát này dọa cho sợ. Đây là giọng nói của cô sao? Ung Tuấn Triển hải lòng nở nụ cười rồi nhanh chóng kéo cô lại gần mình. Khi hai người nằm áp lên nhau trên giường, bụng của cô dán vào dục vọng đầy nam tính của anh; ngón tay anh không ngừng cọ xát bầu ngực cô. Tiếng tim đập hỗn loạn dường như đã che đi toàn bộ thanh âm khác.

Vạn Tử Tầm khép hờ mắt lại, cảm nhận anh không ngừng hôn cô, âu yếm cô; cảm nhận dục vọng của mình đang khát cầu anh. Trời ơi! Cái đêm kích tình đầy đam mê khiến cô nhớ suốt mười năm qua cũng không đủ để cô chuẩn bị tốt cho hành động thân mật giờ phút này!

Cô rất lo lắng, anh không biết cô là ai, cũng không biết lần đầu tiên của cô đã dành cho anh, liệu anh có cảm thấy thất vọng vì cô không còn là trinh nữ?

Cuối cùng thì anh cũng chịu rời khỏi môi cô, đôi môi nóng bỏng chạy dọc từ môi tới cằm, cổ, một đường trượt xuống.

Anh say đắm hôn vùng bụng run rẩy của cô, hai bên đùi cô, không ngừng tuần tra trên da thịt mềm mại của cô. Cô như bị lạc trong thế giới nóng rực, mê muội do anh tạo ra, ngoại trừ sự âu yếm của anh thì không cảm nhận được bất cứ thứ gì khác. Mỗi tối khi hai người đều bị cảm xúc, đam mê thiêu cháy...

– Tuấn Triển! – thời khắc môi anh ngậm lấy nụ hoa cứng cáp kia, cô vừa đau đớn vừa thỏa mãn thầm kêu tên anh. Thân thể ấm áp, thân mật không ngừng, cơ thể anh ép chặt trên người cô, đôi chân khếp chặt của cô từ từ mở ra dưới sự vuốt ve của anh.

Khi anh tiến vào trong cô, Vạn Tử Tầm nín thở, móng tay bấm chặt vào đầu vai anh.

Thân thể này ngoại trừ lần anh tiếp xúc thì chưa có thêm chút kinh nghiệm nào khác. Cô căng thẳng tới mức tứ chi cứng ngắc, đầu óc trống rỗng. Cô không phải trinh nữ, cũng từng sinh đứa nhỏ nhưng vẫn cảm giác đau đớn một cách vô lý.

– Rất đau sao? – anh nhướn mày, do dự nhìn cô. – Không phải là đã lâu rồi .. em chưa...?

Biểu hiện như bị tra tấn kia của cô khiến anh cảm thấy mình như một kẻ xâm lược xấu xa rồi lại cảm giác như mình vừa ngắt hái được một nụ hoa mới nở.

Cô từ từ nhắm mắt lại, cả người run run:

– Ừm, đã lâu không có... Mười năm rồi!

Ung Tuấn Triển mê đắm nhìn cô:

– Em lúc nào cũng khiến anh bất ngờ.

Một người phụ nữ xinh đẹp động lòng người vậy mà mười năm qua chưa từng quan hệ...

Tạm thời anh bất động, để cho sự nóng ấm của cô bao chặt lấy anh, để cô làm quen với sự tồn tại của anh; mãi tới khi thấy cơ thể cô đã bắt đầu hưởng ứng cùng mình, giống như đang cầu xin thì anh mới từ từ chuyển động, và cuối cùng tiến vào thật sâu trong cô.

Vạn Tử Tầm si mê nhìn anh, bám chặt vào hai vai anh. Ồ! Chính là thứ cảm giác này, nhưng anh luật động một cách nhịp nhàng trong cơ thể cô, ký ức như nước lũ tràn về chạy tán loạn trong lòng cô. Thì ra cô đã không thể nhớ rõ được lần đầu tiên đó, lúc này cứ như đang được làm sống dậy.

Đêm đó, anh cũng giữ lấy cô, thân thể cường tráng, to lớn không ngừng dán chặt vào cô, từng tác da tác thịt, khiến dục hỏa trong người cô thiêu đốt cạn.

Giờ phút này cũng như vậy nhưng khác hơn là có tình yêu.

Mười năm trước nếu chỉ là sự tiết dục của một chàng thanh niên mới lớn thì hiện tại, từng động tác của anh, từng nụ hôn của anh đều chất chứa một tình yêu mãnh liệt. Có điều niềm hạnh phúc, vui sướng đêm ấy được anh ôm ấp so ra không kém thời khắc này.

Thì ra được người đàn ông của mình yêu thương, ôm ấp lại tuyệt vời như vậy; mười năm trước, lúc làm bấy hình như cô đã quá lỗ mãng và quá can đảm rồi.

– Anh yêu em! – Ung Tuấn Triển thì thầm bên tai cô.

Tay cô lướt qua, quần lẩy thắt lưng anh, anh dịu dàng hôn môi cô, triền miên không dứt. Bàn tay lo lớn cố định hông cô, thâm nhập càng thêm sâu vào bên trong.

Cô nghe thấy từ trong cổ mình không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ mơ hồ, thanh âm của sự khao khát. Tay cô đan vào mái tóc dày đen của anh, hai bầu ngực dán chặt vào khuôn ngực anh, điên cuồng khát cầu anh. Anh mãnh liệt tiến lên, dẫn cô tới đỉnh điểm của khoái cảm, hai người lạc lối trong sự cuồng dã nguyên thủy nhất...

Vạn Tử Tầm thấy hình như mình đã ngủ thật lâu, khi tỉnh lại có chút sợ hãi, nỗi sợ giống mười năm về trước.. Cô sợ khi tỉnh lại không thấy anh đâu, anh cứ thế biến mất không một dấu vết.

Cô bất an mở mắt ra, tuy cảm nhận rõ ràng mình đang gối lên khuỷu tay anh nhưng vẫn không xua tan được bất an trong lòng. Mãi tới khi nhìn thấy gương mặt say ngủ của anh thì cô mới nở nụ cười, lòng nhẹ nhõm.

Cô bước thật nhẹ nhàng xuống giường sợ làm anh thức giấc rồi khoác thêm áo ngủ. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô là đi nhìn Trọng Hàm.

Phòng khách yên tĩnh, cô cẩn thận mở cửa ra, đứa nhỏ vẫn còn ngủ. Thấy vậy cô mỉm cười đóng cửa lại, gọi điện cho phục vụ phòng chuẩn bị đồ ăn sáng sau đó đi vào phòng tắm rửa, chải đầu.

Trên người cô đều là vết hôn, cái này thật ra rất quen thuộc.

Mười năm trước cũng như vậy, lúc cô tắm rửa cũng giật mình khi nhìn đầy những vết hôn trên người mình, quả thực rất dọa người. May mắn lúc đó là mùa đông nên cái áo khoác có mũ và một chiếc khăn quàng cổ đã có đất phát huy tác dụng; bằng không thì cô sớm đã bị phát hiện rồi.

Bây giờ thì không cần phải che giấu nữa vì hai người đã thấu hiểu nhau... Ồ, không, vẫn nên che đi, không thì khi Trọng Hàm hỏi cô có phải bị muỗi cắn không thì biết trả lời sao? Tắm xong, cô vội vàng tìm một chiếc áo cổ ặc, dùng phần che đi những chỗ không thể che. Có lẽ vì tiếng động khi tìm quần áo quá lớn nên đã đánh thức Ung Tuấn Triển.

– Em đánh thức anh sao? – cô đóng cửa tủ quần áo lại, nhìn anh đầy xin lỗi.

Đôi mắt đen sâu của anh chuyên chú nhìn cô, tay vỗ vỗ vị trí bên người:

– Lên đây đi.

Cô nghe lời leo lên giường, ngay lập tức bị anh ấn xuống dưới người. Hơi thở đầy nam tính thổi phất qua tai cô, trong lúc vô tình cô đã chạm phải dục vọng đàn ông đã cương cứng của anh. Một bên ngực ngừng, một bên không ngừng giãy khỏi những nụ hôn nhờn nhợt của anh rơi trên cổ mình.

– Không được... Không được... Em đã gọi phục vụ phòng lên rồi, chờ lát nữa sẽ có người đưa bữa sáng lên...

Ung Tuấn Triển không thêm quan tâm, dục vọng buổi sáng đã chiến thắng tất cả. Tay anh trượt theo mạn sườn cô xuống, mơn man chiếc eo nhỏ nhắn, đôi môi nóng rực chặn chiếc miệng nhỏ nhắn lại với ý đồ phá hư thành quả trang điểm của cô. Đương nhiên, quần áo vừa được cô mặc vào cũng nhanh chóng bị anh cởi vứt đi.

– Anh sẽ cho em đủ thời gian ra mở cửa! – anh dịu dàng chôn vùi mình vào trong cơ thể cô, còn cô chỉ kịp hô nhỏ lên một tiếng thì đã bị anh khống chế hoàn toàn.

Dù vậy anh cũng tuyệt đối không qua loa, liên tiếp tiến vào một cách dững mãnh; mãi tới lúc cô đạt tới đỉnh cao trào thì mới phóng thích chính mình.

Anh nằm phịch xuống người cô, ôm cô, trùi mền vẩn lộn tóc bên má cô, hôn nhẹ. Hô hấp của cô vẫn chưa bình phục nên chỉ có thể lẳng lặng nằm trong người anh, hưởng thụ sự thân mật tuyệt vời giữa hai người. Thứ hạnh phúc này cô đã bỏ lỡ mười năm trời; nếu mười năm trước mẹ anh không nhập viện thì anh cũng sẽ không xuống núi, nếu mười năm trước giữa hai người có kết quả...

Tiếng gõ cửa làm hai người giật nảy. Phục vụ phòng sao không thông báo qua điện thoại nội bộ mà lại trực tiếp tới gõ cửa phòng khách?

– Ai thế? – Vạn Tử Tầm rụt rè lên tiếng hỏi.

Một giọng nói yếu ớt vang lên:

– Cô, con đói bụng, con muốn ăn sáng.

Đôi mắt Ung Tuấn Triển sáng bừng lên, vui vẻ:

– Là Trọng Hàm...

Cô lập tức bịt miệng anh lại, sợ anh lên tiếng sẽ nói ra những thứ không nên nói, sau đó vội vàng cao giọng đáp:

– Cô đã gọi phục vụ phòng đưa bữa sáng lên rồi, trước tiên con đi đánh răng rửa mặt, chờ một lát là có thể ăn.

– Dạ! – Trọng Hàm ngoan ngoãn đáp.

Vạn Tử Tầm thở phào một tiếng, anh nhẹ nhàng kéo tay cô ra khỏi miệng mình, thuận tiện hôn một cái, cười hỏi:

– Sao lại không cho anh lên tiếng? Chờ chút nữa Trọng Hàm cũng đi tìm anh thôi, nó nhất định sẽ cho rằng anh đã mất tích.

Cô căng thẳng nói:

– Vậy còn tốt hơn so với việc để nó biết anh đang trong phòng em.

Anh cười tươi:

– Trọng Hàm sẽ rất vui nếu biết anh ở trong phòng em. Nó với anh là nó mong em trở thành mẹ nó, nó hy vọng chúng ta sẽ kết hôn.

– Từ từ hãy nói. – cô lo lắng đáp. – Trước tiên chúng ta phải xác định xem cảm nhận thực sự của Trọng Hàm là gì, nếu không nó sẽ cảm thấy người lớn thật rắc rối. Lúc thì muốn kết hôn với người này, lúc thì muốn kết hôn với người kia. Sau này nó lớn lên sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ, biết đâu lúc muốn kết hôn với chị này, lúc thì lại muốn kết hôn với em kia.

Ung Tuấn Triển không cho là đúng, hàng mày giương lên:

– Nói cứ như đang ám chỉ anh là người lộn xộn, ba phải ấy. Thực ra, em không nghĩ là chỉ cần nó không nói muốn kết hôn với học trưởng là được rồi..

Anh trừng phạt cô bằng cách cắn một ngụm bên gáy.

– Đừng có hôn nữa! Phấn của em không đủ để che chúng đi đâu! – cô cười trốn tránh đợt công kích hôn của anh. Thật đáng sợ.. đáng sợ nhưng hạnh phúc...

Ding dong ~ chuông cửa vang lên.

– Là phục vụ phòng lên đó. – cô giật mình nhảy dựng lên.

– Tốt nhất nên để anh đi. – Ung Tuấn Triển cười giữ cô lại, áp cô nằm xuống giường rồi đứng lên chiêm ngưỡng biểu tình bối rối của cô. – Anh chỉ cần mặc quần đùi vào là được rồi, em cứ thông thả tìm cách che dấu vết hôn của em đi, chuẩn bị cho tốt rồi hãy ra nhé!

Lúc này gấp quá Vạn Tử Tầm mới sực nhớ:

– Nhưng mà... Trọng Hàm đã dậy rồi, nó đang ở bên ngoài!

– Em không tin Trọng Hàm chấp nhận chuyện chúng ta ở với nhau sao? – anh cúi đầu hôn cô một cái, dịu dàng mà kiên định tuyên bố. – Cứ giao cho anh, chờ lát nữa anh sẽ nói với nó.

15. Chương 15: Chương 8.1

Đúng như lời Tuấn Triển nói, Trọng Hàm có vẻ hứng thú, vui vẻ với chuyện hai người họ ở chung một chỗ. Thậm chí nó còn liên tục hỏi bọn họ khi nào thì kết hôn, lại còn giục họ mau mau kết hôn đi. Vạn Tử Tầm mỉm cười trìu mến nhìn bảo bối đáng yêu của mình. Con trai cô đang kêu ba mẹ nói nhanh kết hôn, cảm giác này thực sự rất tuyệt vời!

Buổi tối, ba người vui vẻ đi thi ăn khoai tây chiên. Trọng Hàm ăn rất nhiều và lúc nào cũng cao giọng trò chuyện.

Những lúc như vậy Ung Tuấn Triển lại thỉnh thoảng nhìn sang cô, nhướn mày như đang muốn nói: Nhìn đi, anh biết là nó đang rất vui vẻ mà.

Cô đương nhiên cũng chú ý tới những hành động vui vẻ dị thường của Trọng Hàm, điều này cũng thể hiện một sự thật là nó rất sợ hãi và không muốn ba mẹ mình kết hôn với tiểu thư Trương ư?

Cô cảm thấy may mắn vì mình đã kịp thời biết được sự thật; kịp thời tới bên cạnh nó, kịp thời bảo vệ nó, khiến cho nó tránh khỏi cuộc sống chung với một người mẹ kế lạnh lùng.

Rồi những ngày nghỉ vui vẻ cũng phải kết thúc, còn có rất nhiều công việc đang chờ Ung Tuấn Triển trở về giải quyết. Đây là đêm cuối bọn họ ở lại New York, hành lý đã được sắp xếp gọn gàng để sẵn trong phòng khách.

– Anh biết không, em thật sự mong chúng ta có thể ở lại nơi mãi mãi. – đêm xuống, cô im lặng gối đầu lên cánh tay Ung Tuấn Triển, hạnh phúc và thoải mái nhưng trong lòng vẫn có điểm tiếc nuối.

– Sang năm chúng ta lại tới, không thì tết này cũng được. Lúc đó New York đang có tuyết rơi, rất tuyệt để đi ngắm cảnh. Anh nghĩ là em sẽ thích chúng.

Vạn Tử Tầm thầm tưởng tượng tới cảnh tuyết rơi như lời anh nói:

– Anh hứa đó, không được quên. Mùa đông một nhà ba người chúng ta lại tới đây chơi!

“Một nhà ba người”... lời nói thuận miệng của cô lại khiến cho tim anh rung động không thôi. Anh hưng phấn ôm chặt lấy cô, hôn xuống mái tóc cô:

– Cảm ơn em, cho dù là mẹ đẻ của Trọng Hàm cũng không có khả năng làm tốt được như em.

Tim của cô chợt ngưng trệ.

Nếu anh đã chủ động nhắc tới mẹ đẻ của Trọng Hàm.. có lẽ cô có thể thử một chút, thử xem anh có cái nhìn như thế nào về mẹ đẻ của Trọng Hàm.

– Mẹ của Trọng Hàm đang ở đâu? Vì sao Trọng Hàm nói chưa từng nhìn thấy mẹ?

Biểu tình của Ung Tuấn Triển chợt trầm xuống:

– Anh không biết mẹ của Trọng Hàm là ai. Chắc là em cảm thấy chuyện này thật vô lý, vô lý nhưng thực sự là bọn anh không biết mẹ của Trọng Hàm là ai.

Về mặt của anh khiến cho lòng cô chìm xuống; đó không phải là biểu tình có thiện cảm với người đã sinh ra con trai anh, tuyệt đối không phải.

Không, anh không vô lý, vô lý chút nào, người vô lý chính là cô mới đúng! Có một người phụ nữ ngu ngốc nào lại vì tình một đêm mà kiên quyết muốn sinh ra một đứa nhỏ chứ?

Là cô, cô chính là người phụ nữ ngu ngốc đó. Cô đã khóc lóc cầu xin dì để ình được sinh đứa nhỏ, nói gì cũng nhất quyết không chịu bỏ cái thai. Nếu có ép thì cô sẽ dùng cách tuyệt thực hoặc là lấy cái chết ra để uy hiếp lại.

Cuối cùng, dì cũng đầu hàng trước sự bướng bỉnh, cố chấp của cô. Dì đã tới nói với cha cô là để cho cô nghỉ học một năm ở lại trên núi và dì hứa sẽ khuyên giải, thay đổi cách suy nghĩ của cô, giúp cô chấp nhận sống chung hòa thuận với mẹ kế.

Khi đó cha cô đang hao tâm tổn trí với người vợ nhỏ, còn ước không được tiền cô tới chỗ nào đấy cho rảnh nợ để mẹ kế được an tâm dưỡng thai.

Đúng lúc đó đề xuất của dì như một pha cứu cánh, ông vui mừng còn chưa kịp, không chút do dự liền đồng ý, thậm chí thoải mái đưa cho dì số tiền phí sinh hoạt trong vòng một năm của cô.

Cũng vì thế mà dưới sự che giấu của dì, cô đã bí mật sinh hạ đứa nhỏ, thần không biết quỷ không hay ...

– Khi đó anh đang du học ở California. – Ung Tuấn Triển nhăn mày, kể. – Anh chưa tốt nghiệp đại học, và có một người bạn gái quen nhau được gần một năm. Gia đình cô ấy cũng rất thích anh, bọn anh từng lên kế hoạch sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn ngay. Tuy nhà ở tận Hồng Kông nhưng cô ấy lại đồng ý theo anh về Đài Loan.

– Rồi một hôm, người nhà nói cho anh biết, có một đứa nhỏ được đưa tới tận cửa, trong phong thư để lại có ghi ngày sinh của đứa nhỏ và còn khẳng định đứa nhỏ là của anh. Bọn họ muốn anh lập tức trở về để xét nghiệm quan hệ cha con.

Nghe tới đó, tim Vạn Tử Tầm đập nhanh hơn. Điều này hoàn toàn khớp với những gì mà dì kể lại cho cô nghe.

Dì đã lần theo số chứng minh nhân dân tìm ra nhà anh, sau đó lén lút để đứa bé ở trước cửa lớn nhà họ Ung, nhấn chuông cửa và bỏ chạy. Dì còn ngồi trong xe, xa xa trông thấy có người đi ra ôm đứa nhỏ vào rồi mới chịu rời đi.

– Anh trở về rồi tới bệnh viện xét nghiệm DNA, kết quả cho ra độ tương khớp tới 99%, điều đó chứng minh đứa nhỏ chính là con của anh.

Cô trở nên căng thẳng, cổ nén lại nhịp tim bất thường của mình:

– Chắc là anh rất sợ...

– Không chỉ như vậy thôi. – một tia cảm xúc mơ hồ lóe lên trên gương mặt anh, duy trì vài giây. – Sự xuất hiện của đứa nhỏ đã khiến cho cuộc sống của anh vốn yên tĩnh bị đảo lộn, nó đã khiến kế hoạch của cuộc đời anh vỡ nát, thảm hại. Bạn gái vì không thể chấp nhận chuyện anh tự nhiên có một đứa con không rõ lai lịch nên đòi chia tay; cô ấy quá tức giận mà ngay sau đó liền kết hôn với một người đàn ông khác đã yêu mến cô từ lâu.

Vạn Tử Tầm nghe mà ứa mồ hôi lạnh:

– Anh không... không thử nói chuyện với cô ấy sao...

Trời ơi, cô không biết lúc đó anh lại có bạn gái; đêm ấy rõ ràng là anh đã nói là không có mà. Hay là, sau đó anh mới hẹn hò? Là sau khi cô hoài thai đứa nhỏ của anh ư? Biết là anh không có lỗi, chỉ là mọi thứ thay đổi nằm ngoài tầm kiểm soát nhưng cô vẫn không tránh khỏi nếm thử mùi vị chua xót. Lúc cô mang thai vất vả thì anh lại ở bên người khác nói chuyện yêu đương.

– Ngay cả anh cũng không biết ai mà người sinh ra đứa nhỏ thì sao ngồi nói chuyện với cô ấy được? – trên gương mặt Ung Tuấn Triển phủ kín một bóng tối. – Sau khi có giấy xác nhận quan hệ cha con thì cô ấy đã giận điên lên rồi lớn tiếng trách mắng anh. Cô ấy là một người coi trọng chuyện tình cảm, thủy chung, và nói rằng không có cách nào ở bên cạnh anh nữa. Và cô ấy cho rằng, nếu sau khi hai đứa kết hôn mà có tiếp đứa thứ hai, thứ ba, thứ tư... những đứa con ngoài giá thú xuất hiện nhiều không thể đếm nổi thì phải làm sao?

Vạn Tử Tầm mở tròn mắt nhìn anh, hô hấp ngưng lại.

Sao cô lại không nghĩ tới điều này? Khi bạn gái trách mắng anh, nhất định là anh hận người phụ nữ đã vụng trộm sinh hạ đứa nhỏ, người vô tình phá hoại cuộc sống của anh tới chết, mà người phụ nữ đó chính là cô!

– Anh... anh không thể tha thứ ẹ của Trọng Hàm sao? – cô hơi hơi nhú mồm, nhìn anh. – Có lẽ lúc đó cô ấy còn quá trẻ, có khi chỉ là một con bé mới lớn, ngây thơ không hiểu chuyện. Biết đâu cô ấy không đủ trưởng thành để suy nghĩ thấu đáo; hoặc là bản thân cô ấy nghĩ rằng từ bỏ cốt nhục của mình là một chuyện quá tàn nhẫn.. Cô ấy chỉ muốn có đứa con của mình, biến nó thành gia đình riêng và nghĩ đơn giản việc sinh đứa nhỏ ra là một biểu hiện của tình yêu đối với anh...

Lúc đó thật sự là cô đã nghĩ như vậy. Cha lựa chọn mẹ kế và đứa em trai trong bụng bà ấy mà bỏ quên cô, không sao, cô cũng không cần bọn họ phải quan tâm. Cô có thể có được đứa con của riêng mình, có gia đình của riêng mình. Cô đã hứa là sẽ yêu thương đứa nhỏ trong bụng thật nhiều, sẽ cho nó những tình cảm tuyệt vời nhất, sẽ chú ý tới cảm nhận của nó; cô sẽ không rời xa nó, không bỏ rơi nó... Tóm lại, cô sẽ không để con cô phải buồn tủi và khó chịu giống như bản thân cô đang hứng chịu...

– Anh không biết cô ta là ai thì sao lại phải thông cảm với lập trường và suy nghĩ của cô ta chứ? – anh nghiêng đầu nói. – Nghĩ lại, một người phụ nữ lạ hoắc không biết tên tuổi tự nhiên sinh con cho anh, không phải là anh nên sợ ư? Anh là người thừa kế của tập đoàn nhà họ Ung, chẳng phải anh cần lo lắng rất cuộc cô ta sinh đứa nhỏ có là mục đích gì?

Anh kích động, nói tiếp:

– Lúc ấy ông bà nội và bố mẹ anh vì chuyện này mà phiền não mấy ngày mấy đêm. Nói bọn họ sao không lo lắng sau lưng đứa nhỏ này liệu có phải là một âm mưu nào đó; thậm chí mọi người còn nghi ngờ là anh

bị chuốc thuốc nên mới có đứa nhỏ này. Nghiêm trọng hơn là họ sợ trong tay mẹ đứa nhỏ đang nắm những nhược điểm của anh, thí dụ như ảnh khỏa thân hoặc là clip nóng.

Cô bị những suy luận của anh dọa cho sợ khiếp và hoàn toàn không ngờ bọn họ lại nghĩ về cô như vậy. Cô chỉ đơn thuần muốn sinh đứa nhỏ của hai người nhưng đối với anh mà nói nó không khác gì một quả bom nổ chậm hạng nặng.

Vạn Tử Tầm cắn cắn môi, hạ giọng:

– Em nghĩ, biết đâu cô ấy không biết anh là người thừa kế gì gì đó...

– Điểm ấy không ai có thể khẳng định. – Ung Tuấn Triển tiếp lời.

Cô thì thào thành tiếng:

– Có lẽ cô ấy có nỗi khổ riêng.. Biết đâu cô không biết đứa nhỏ còn sống, và không có ý định giao đứa nhỏ tới tay anh khiến anh phải sợ hãi... – dì nói với cô rằng đứa nhỏ đã chết, là dì đã nói là đứa nhỏ chết rồi...

– Sự ích kỷ của cô ta đã biến Trọng Hàm thành một đứa nhỏ lúc nào cũng sống trong cảm giác cô độc, thiếu an toàn. – anh lạnh giọng lên án. – Khi anh biết được Trọng Hàm rất sợ anh kết hôn thì anh đã không còn duy trì lâu dài mối quan hệ với phụ nữ. Anh không muốn một đứa bé còn quá nhỏ như nó phải lo nghĩ nhiều, mãi tới lúc bệnh tình của bà nội chuyển nặng thì anh không thể không đối diện với chuyện hôn nhân.

– Ngay cả như vậy thì anh vẫn cố gắng chọn lựa một đối tượng sẽ không thể làm thương tổn tới Trọng Hàm. Tất cả những điều này đều có thể tránh được, nếu khi ấy anh là một thằng đàn ông bình thường, nghiêm túc thì anh đã có thể kết hôn, có được một gia đình và đứa con của mình, chứ không phải điên đầu lo đối phó với những vấn đề kia.

– Nhất định là cô ấy cảm thấy rất có lỗi với anh. – giọng cô run run. – Em nghĩ cô ấy không có chủ ý biến Trọng Hàm thành một đứa nhỏ mồ côi cha, nhất định là cô ấy không ngờ tới mọi chuyện lại thay đổi theo chiều hướng này. Không có một người mẹ nào lại muốn vứt bỏ con của mình...

– Dù thế nào thì anh cũng chưa có cách tha thứ cho người phụ nữ đó. – giọng nói và biểu tình của anh vẫn lạnh lùng, không chút thay đổi.

Vạn Tử Tầm bắt lực nhìn anh:

– Anh có nhất thiết phải cố chấp như vậy không? Không thể tha thứ cho cô ấy.. một chút sao?

Ung Tuấn Triển lắc đầu:

– Em không cần nói thay ẹ của Trọng Hàm! Loại phụ nữ chỉ vì ham muốn ích kỷ của mình mà phá hủy cuộc sống của người khác thì không đáng để em đồng tình.

Ánh mắt cô tràn ngập sự cầu xin:

– Nhưng có thể là cô ấy không cố ý...

Anh nhìn cô chăm chú:

– Nếu em biết thân thế của anh, anh nghĩ em sẽ không thông cảm với người phụ nữ đó và cũng sẽ không vì cô ta mà nói thay đâu.

Tim cô chợt nhảy dựng lên:

– Thân thế? Cái gì mà thân thế?

Ung Tuấn Triển chậm rãi nói:

– Anh không phải là cốt nhục nhà họ Ung.

Cô cảm thấy sốc vì cái tin này.

Anh tiếp tục nói:

– Anh không hề biết mình không phải là huyết mạch nhà họ Ung. Ông bà nội, ba mẹ đối xử với anh vô cùng tốt và hết lòng che chở. Nhất là mẹ anh, bà chăm sóc anh rất chu đáo. Anh không thể ngờ được có một ngày phát hiện ra chuyện anh không phải là con của bà!

Đầu óc Vạn Tử Tầm loạn thành một đoàn:

– Nếu vậy... làm sao mà anh biết được?

– Vô tình một lần anh tìm thấy một tập giấy tờ nhận con nuôi và anh không thể nào chấp nhận sự thật anh chỉ là một cô nhi. – anh vẫn còn nhớ rõ cảm giác chết điếng như sét đánh ngang tai lúc đó.

Giọng anh khàn khàn, trầm thấp:

– Anh bỏ trốn khỏi nhà, lang thang tới một vùng núi không biết tên, tùy tiện tìm một nhà trọ bình dân ở lại. Trong vòng ba tháng anh đã cắt đứt liên lạc với người nhà, mãi tới khi thám tử tìm thấy anh, báo tin mẹ nhập viện, tình trạng rất tệ thì anh vội vàng xuống núi.

Ha gò má cô nhất thời nóng rực lên, cũng chính lúc đó hai người bọn họ đã gặp nhau. Tới lúc này cô mới biết lý do vì sao anh lại ở trên núi lâu như thế.

– Sau này, anh đã phải dành khá nhiều thời gian để tập thích ứng với điều đó, dần dần anh bước ra khỏi cuộc sống một mình khép kín, xác nhận sự tồn tại của bản thân. Đúng lúc đó lại xuất hiện một đứa bé, một đứa bé không rõ mẹ là ai... – Ung Tuấn Triển đau khổ lắc đầu, cả người trở nên căng thẳng. – Anh là một kẻ không rõ thân thế, con trai của anh cũng là một đứa nhỏ như vậy.. Lúc ấy anh thực sự không thể chấp nhận nổi, cảm giác như chút tôn nghiêm đã bị giẫm nát. Anh thấy thẹn với bố mẹ, anh đã tạo ra cho họ một đứa cháu nội không rõ lai lịch. Có lẽ vì anh không có được dòng máu tốt đẹp của nhà họ Ung nên mới có thể làm nên những chuyện vô lý, đáng xấu hổ như vậy.

Tâm trạng Vạn Tử Tầm làm vào sự bất an, uể oải chưa từng có.

Anh không có một chút cảm kích đối với việc cô đã sinh ra Trọng Hàm, ngược lại, anh còn vô cùng oán hận người phụ nữ đã hạ sinh Trọng Hàm.

Cô sao có thể nói với anh rằng cô chính là người phụ nữ làm hồng tương lai của anh, là người phụ nữ khiến anh đau đớn khôn cùng kia?

16. Chương 16: Chương 8.2

Trở về Đài Loan, Ung Tuấn Triển lập tức bắt tay vào việc chuẩn bị hôn lễ.

Anh muốn tự mình lo liệu mọi thứ nhưng thực tế lại không cho phép anh để tâm nhiều tới hôn lễ.

Dù sao còn quá nhiều công việc chờ anh giải quyết, ai cũng biết tập đoàn Ung thị ngày càng mở rộng thị trường. Anh cần bản không có thời gian rảnh rỗi, cũng vì thế hôn lễ bị hoãn lại. Trong thời gian này, anh tranh thủ đưa cô đi gặp người mẹ ruột đã mất của mình rồi giới thiệu cô với những trưởng bối trong nhà họ Ung. Các trưởng bối đều thích cô. Cô đã rất cảm động khi thấy bọn họ có cách suy nghĩ “yêu ai yêu cả đường đi” và yêu thương một đứa nhỏ không có quan hệ huyết thống như Trọng Hàm.

Khó trách Ung Tuấn Triển có cảm giác hổ thẹn với cha mẹ khi có một đứa con ở bên ngoài như vậy.

Hơn một lần cô đã đứng trên lập trường của anh để suy nghĩ. Đột nhiên biết được thân thế thật sự của mình, đang có cuộc sống tự lập muốn biểu hiện thật tốt để cha mẹ vui lòng thì bỗng dưng nhảy ra một đứa nhỏ phá hỏng tất cả. Nếu là cô thì cũng khó mà chấp nhận.

Giờ chỉ có thể từ từ tìm cơ hội nói với anh. Chờ sau khi kết hôn, chờ Trọng Hàm lên trung học, chờ hai người có thêm một bảo bối thứ hai, tới lúc đó dù anh có bị sốc thì cũng chỉ có thể tha thứ cho cô, liệu có được không?

Được rồi, việc đó quá dễ hèn, muốn dùng cách “gạo nấu thành cơm” để che tội trong quá khứ. Cô thừa nhận mình là một kẻ nhát gan, không dám nói ra sự thật với anh.

Nói thật, cô rất lo, sau khi biết được sự thực Tuấn Triển sẽ đuổi cô đi, không cho cô được nhận và gặp Trọng Hàm; khi ấy cô sẽ không thể ở bên cạnh chăm sóc hai cha con anh nữa.

Vậy nên cô tình nguyện làm một kẻ tiểu nhân, đê hèn, ích kỉ; đợi tới khi anh không thể để cô rời khỏi anh thì mới nói ra chân tướng mọi chuyện.

Nếu cần thiết thì cô sẽ mãi mãi không nói ra, chỉ cần để cô được ở bên cạnh họ thì dù cả đời không được nghe Trọng Hàm gọi một tiếng mẹ cũng cam tâm tình nguyện....

Vạn Tử Tầm đem tin mình sắp kết hôn báo cho dì biết nhưng không đề cập tới vấn đề khiến cô phiền não. Cô không muốn dì lại tự trách mình. Năm đó, dì cũng vì muốn tốt cho cô nên mới nói là đứa nhỏ đã chết. Sao cô lại không hiểu nỗi khổ tâm của dì chứ!

– Thật là tốt quá! Con nhất định phải hạnh phúc đó! – trong điện thoại, tiếng dì vô cùng vui vẻ. – Hôm nào sắp xếp để dì gặp Trọng Hàm đi, chắc là nó đáng yêu lắm nhỉ?

– Dạ, nó rất giống ba ba!

Dì cô cười khúc khích:

– Ba ba là một người đàn ông đẹp trai thì dĩ nhiên con trai cũng là một tiểu mỹ nam rồi. – bà tạm dừng một chút rồi mới hỏi. – Khi nào thì con mới báo cho ba con biết mình sắp kết hôn?

Nghe thấy chữ “ba” khiến mày Vạn Tử Tầm nhúchặt lại.

– Chuyện đó để con suy nghĩ đã, cũng có khi con sẽ không nói với ông ấy. Nhiều năm rồi con chưa có về nhà, ông ấy có cuộc sống riêng, và nhất định sẽ không chấp nhận để con cưới một người đàn ông đã có con. Con cũng không muốn nói đứa nhỏ đó chính là cháu ngoại của ông ấy. Hơn nữa, năm đó ông ấy vì cô vợ mới mà không thèm quan tâm tới con, nên con mới biến thành một đứa trẻ chưa hiểu chuyện đời mà có con ngoài giá thú.

Sau khi quay lại bên cạnh Trọng Hàm, cô vẫn không thể nào hiểu nổi ba mình. Cũng là người làm cha làm mẹ, cô lúc nào cũng khao khát từng phút từng giờ được ở bên chăm sóc Trọng Hàm; nhưng ba cô thì lại vì cô không thể sống chung hòa hợp với người vợ mới của mình mà quay sang cầu ước cô mau mau rời đi.

Nếu năm đó ba quan tâm cô nhiều một chút thì cô cũng không nảy ra cái suy nghĩ kỳ lạ là muốn sinh một đứa nhỏ, muốn xây dựng một mái ấm gia đình cho riêng mình.

Dù vậy, nếu không có hành động cả gan làm loạn đó thì giờ cô làm gì có được một bảo bối đáng yêu như Trọng Hàm chứ?!

– Aizzzz... – dì cô thở dài. – Khúc mắc giữa hai cha con vẫn chưa được cởi bỏ sao? Được rồi, đều do con quyết định. Lúc nào định ngày tổ chức hôn lễ thì phải báo cho dì biết nha, dì nhất định sẽ tham dự.

Lúc cô tắt điện thoại thì đồng hồ đã điểm hơn mười giờ. Ngày mai là buổi thi thường niên đầu năm học, không biết Trọng Hàm đã ngủ chưa? Ở trường, đứa nhỏ này học khá giỏi các môn và những bài tập về nhà của nó không khiến cô phải lo lắng.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, quả nhiên là nó đã lên giường nằm.

Vạn Tử Tầm mỉm cười bước lại gần, giúp nó đắp lại chiếc chăn; đột nhiên cô nhìn thấy một tấm thiệp đặt dưới gối đầu, trên mặt giấy viết “Tặng cô!”

Cô vui vẻ cầm tấm thiệp đi ra phòng khách ngồi đọc.

Mở tấm thiệp ra, một dòng chữ nắn nót hiện lên khiến cô xúc động!

Mẹ! Cảm ơn vì mẹ đã làm mẹ của con! Con yêu mẹ lắm!

Nước mắt cô nhỏ giọt xuống tấm thiệp xinh xắn; cô đọc lại một lần nữa và trong lòng thâm hạ quyết tâm: Cho dù có chuyện gì xảy ra thì cô cũng sẽ luôn ở bên cạnh con trai mình!

Phía cửa vào truyền tới tiếng động, nam chủ nhân đã trở về. Trong tay Ung Tuấn Triển là một bó hoa lớn rất đẹp, vừa mới bước vào cửa đã thấy hai mắt cô đầm lệ, vẻ mặt mờ mịt.

– Làm sao vậy? – anh đặt bó hoa xuống bàn, ôm hai bờ vai cô, nhìn thẳng vào đôi mắt ngập nước kia, nghiêm giọng hỏi. – Là ai khi dễ em? Là anh sao? Vì anh bận quá không quan tâm tới em nên em mới khóc?

Cô chôn mặt vào lòng anh, vươn tay ôm anh thật chặt:

– Hứa với em, không bao giờ được đuổi em đi!

– Có chuyện gì xảy ra à? – anh lặng im đón nhận sự kích động của cô, bàn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn.

Vạn Tử Tầm rúc mặt vào ngực anh, giọng nói run rẩy:

– Anh có đồng ý với yêu cầu của em không? Cho dù có chuyện gì xảy ra thì anh cũng sẽ không đuổi em đi.

– ... Em còn đang lo lắng chuyện Trương Cảnh Viện sao? – anh dùng bàn tay rộng ấm của mình nâng gương mặt đáng yêu của cô lên, cúi đầu khẽ hôn lên môi cô.

Ung Tuấn Triển mê đắm hôn cô, đôi môi nóng bỏng như khao khát cô không ngừng nghỉ. Anh hôn cô thật lâu, thật lâu.

Khi anh buông cánh môi ra thì cô đã thở gấp khó khăn.

Anh ôm cô, nhìn cô thật sâu và nở một nụ cười:

– Đừng suy nghĩ bậy bạ nữa, anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh. Nếu em lo lắng thì bây giờ có muốn “chế tạo” một đứa em gái hoặc em trai cho Trọng Hàm không? Nhất định là Trọng Hàm sẽ rất vui vẻ.

Cảm xúc của cô không thể khống chế được, hai gò má nhiễm một tầng mây đỏ. Cô dùng sức đẩy anh ra:

– Đừng có nói linh tinh nữa, anh mệt rồi, hình như có uống rượu phải không? Em đã chuẩn bị nước ấm, anh đi tắm cho thoải mái trước đi.

Anh cười khúc khích nhìn cô:

– Được rồi, anh đang muốn tắm đây. Tiểu thư giúp việc của anh, anh thực sự mong đợi ngày em trở thành vợ của anh đó.

Nói xong, anh buông tay cô ra, cô rời đi nhưng thân hình mảnh mai kia vẫn quá hấp dẫn khiến anh không cưỡng lại được.

Thế nên anh lập tức bước nhanh từ phía sau, vươn hai tay nắm chặt thắt lưng cô.

Cả người Vạn Tử Tầm thoáng cái cứng đờ, cô dựa vai vào ngực anh. Đã lâu rồi hai người chưa nói chuyện với nhau và không có cơ hội thưởng thức bầu không khí yên tĩnh này.

Sau một lúc lâu, anh mới nhẹ nhàng lên tiếng:

– Tuy thời gian này anh rất bận nhưng chúng ta sẽ vẫn kết hôn đúng dự kiến, điều này tuyệt đối sẽ không thay đổi.

– Ừm! – cô thở phào một tiếng, xoay người dựa vào lồng ngực kiên cố kia, hai tay tự nhiên ôm chiếc lưng rắn chắc, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều đổ hết lên người anh. – Đừng lo lắng, thật sự là em không có chuyện gì đâu.

Anh ôm cô chặt hơn, cúi đầu hôn lên trán, xuống cổ, cuối cùng là ngăn lại cánh môi cô. Đầu lưỡi anh tảo bạo xâm lược vào miệng cô, cơ thể dâng lên những phản ứng chân thực nhất. Cô hưởng thụ nụ hôn, sự âu yếm của anh; thân thể hai người dính sát vào nhau không có lấy một chút khe hở. Hai tay anh không ngừng vuốt ve sau lưng khiến cô lười động đậy. Cô không muốn rời khỏi cái ôm ấm áp này, cứ như nó khiến cô đang dần tan chảy trong lòng anh. Anh có một thứ ma lực khó cưỡng lại.

– Chúng ta tắm chung đi. – cả người Ung Tuấn Triển căng cứng, anh cố hít vào một hơi thật sâu rồi bế thốc cô lên, đi vào trong phòng tắm.

Mặc kệ ngày mai có bận thế nào, anh phải bố trí lại để có thời gian đi xem khách sạn tổ chức tiệc cưới. Thời gian này Tử Tầm thường bất an, lo lắng, nhất định là vì để ý tới chuyện của Trương Cảnh Viện.

Anh sẽ khiến cô an tâm, anh sẽ dùng hành động để nói cho cô biết: Trên đời này người phụ nữ anh yêu chỉ có duy nhất mình cô!

Lúc trời vào thu, cuối cùng bọn họ cũng chuẩn bị xong cho hôn lễ.

Trọng Hàm là người rảnh hoa, vị trí phù rể vốn là của Thành Hạo nhưng anh chàng đột ngột phải nhập viện phẫu thuật vì chảy máu dạ dày; tạm thời do Hạ Duẩn Hạo – một người bạn thân của Ung Tuấn Triển đảm nhiệm. Còn có hai người bạn tốt của anh cũng tới chung vui, đó là Kỷ Hằng Hi và Hách Liên Kỳ.

Vạn Tử Tầm chỉ mời dì, dượng và một vài người bạn cũ thời đại học; còn có người trong nhà xuất bản sách mà cô hợp tác. Bạn bè, thân hữu của nhà họ Ung khá đông nhưng cũng không chê trách gì về chuyện nhà gái quá vắng vẻ.

Địa điểm hưởng tuần trăng mật là Florence ở Ý, kéo dài trong mười ngày. Hai người muốn đưa Trọng Hàm theo nhưng Trọng Hàm lại làm về mặt trường thành nói nó coi việc học là nhiệm vụ quan trọng; cũng nhân dịp này nó muốn tới chơi, nói chuyện với ông bà nội. Nó không muốn biến mình thành kỳ đà cản mũi hai người.

Tiệc cưới còn chưa có bắt đầu, trong phòng cô dâu, Vạn Tử Tầm tiến chân các bạn học, chỉ còn lại cô và dì.

– Trông đứa nhỏ thật đáng yêu...

Nhìn đứa bé khi còn đang nằm trong tã lót đã bị mình nhấn tâm bé đi bỏ trước cửa nhà ba ba nó nay đã khôn lớn, đáng yêu thế kia khiến Hàn Ngọc nhin không được, hai hốc mắt hoe đỏ.

Mười năm trước, nha đầu Tử Tầm này không hiểu chuyện, chưa kết hôn mà đã mang thai làm bà sợ chết khiếp. Nó còn cố chấp, búồng bình muốn sinh đứa nhỏ, càng dọa bà liên tục gặp ác mộng.

Bà lên điều tra thân thế Ung Tuấn Triển thì phát hiện nhà họ Ung không phải là nơi họ có thể trèo cao. Điều dĩ nhiên là bọn họ sẽ không dễ dàng gì chấp nhận một con bé mới mười bảy tuổi như Tử Tầm làm cháu dâu mình.

Quan trọng hơn, Ung Tuấn Triển không hề yêu cô, bà thực sự không hiểu Tử Tầm đã lấy dũng khí ở đâu mà tin tưởng cậu ta. Chỉ là tình một đêm rồi muốn sinh đứa nhỏ, lại còn ngây thơ nghĩ rằng có đứa nhỏ thì sẽ có thể kết hôn, sẽ thành người một nhà, sẽ có một gia đình mỹ mãn, hạnh phúc!

Bà lên kế hoạch gạt Tử Tầm, khi dự tính tới ngày sinh, bà đã sắp xếp một bà đỡ có kinh nghiệm tới khu nhà trọ của mình. Một ngày sau khi đứa nhỏ sinh, bà nói với Tử Tầm là đứa nhỏ có bệnh tim bẩm sinh, đã chết rồi. Rồi bà xuống núi, tự mình đưa đứa nhỏ tới trước cửa nhà họ Ung, để lại một tờ giấy ghi ngày giờ sinh và còn viết rõ đứa nhỏ chính là con của Ung Tuấn Triển, mong bọn họ xác nhận quan hệ cha con để nuôi dưỡng nó.

Lúc đó bà cho rằng chỉ có làm như vậy thì cuộc đời của Tử Tầm mới không bị hủy hoại.

Dù gì nó vẫn còn nhỏ, thậm chí còn chưa tốt nghiệp trung học. Nó không ý thức được mình đang làm gì, phía trước vẫn còn một con đường rất dài mà nó phải đi, không thể chỉ vì một đêm tình tuyền hứng mà cả tương lai bị hủy.

Giờ nhìn cảnh ba người họ cuối cùng cũng trở thành người một nhà thì một người dì như bà cũng vui mừng không thôi. Trong lòng bà cũng không khỏi thở dài, có lẽ hai đứa nó có duyên có phận, thế nên mười năm trước mới vì những lý do khác nhau mà chạy tới vùng núi hẻo lánh kia để rồi gặp gỡ.

Duyên phận kia sâu sắc tới mức dù chúng đã chia rời suốt mười năm trời mà vẫn dùng cách riêng của mình để quay trở về bên cạnh nhau, và còn có đứa nhỏ làm sợi dây liên kết.

Tóm lại, đây đúng là chuyện đáng mừng, vừa được trở lại bên cạnh con mình, vừa được ba của đứa nhỏ yêu thương. Đó cũng chính là ước mơ tha thiết bấy lâu nay của Tử Tầm, bà thực lòng vui thay cho cô.

– Đừng buồn nữa dì. Hiện giờ con rất tốt cho nên dì đừng khóc.

– Được, dì không khóc. – Hàn Ngọc lau nước mắt đi. – Hôm nay là ngày vui, đáng ra dì không được khóc mà nên cười mới đúng. Mẹ con ở trên trời có nhìn thấy thì nhất định sẽ rất vui và yên lòng.

– Đúng rồi... – Vạn Tử Tầm háng giọng. – Dượng ... gần đây có làm chuyện gì không?

Hàn Ngọc vội vàng lên tiếng:

– Không có!

– Công việc của dượng...

Hàn Ngọc nở một nụ cười như không có gì:

– Dượng con nhìn có vẻ tùy hứng nhưng khi nào có cảm hứng sẽ vùi đầu vào vẽ. Những lúc không có cảm hứng thì dù có ép ông ấy cũng không được, thậm chí ông ấy còn phát giận.

– Tình hình kinh tế của hai người thế nào? – Vạn Tử Tầm đi thẳng vào vấn đề.

– Chuyện đó con không cần lo lắng; giờ cửa hàng của dì đã có chút danh tiếng. Những ngày lễ hoặc kỳ nghỉ thường rất đông du khách, hơn nữa tranh của dì bán cũng không tệ lắm, cuộc sống của chúng không đến nỗi nào.

– Dì, dì cũng đừng tin tưởng dượng quá, đôi khi phải chú ý một chút.

Cô biết dì thuộc dạng người lãng mạn, một khi yêu sẽ toàn tâm toàn ý; sẽ không ràng buộc hay nghi ngờ người chồng, và đây cũng là điều khiến cô không an tâm.

Ngày cô mang thiệp cưới tới cho dì thì dượng liền gọi điện cho cô, cũng không nói rõ ràng là có chuyện gì, chỉ muốn mời cô đi uống cà phê. Là người dưới, cô cũng chỉ biết đồng ý cho hợp đạo. Lúc đến thì mới biết ông ấy đang đầu tư vào một công ty bên lĩnh vực công nghệ sinh học nhưng cổ phần công ty vẫn chưa đưa ra niêm yết trên thị trường. Hiện tại công ty đó cần tài chính và ông hy vọng cô có thể góp thêm vốn khoảng năm trăm ngàn. Thực sự thì cô đã bị dọa cho sợ, chưa nói tới chuyện cô không có số tiền lớn như vậy, mà dù có thì sao cô có thể tùy tiện đầu tư vào một công ty mình không hề biết tới.

Ông ta mở một đồng tài liệu ra, mồm miệng láo liên thuyết trình. Cô đã rất khéo léo tỏ vẻ mình không có số tiền lớn như vậy thì ông ta lại cười nói một tập đoàn lớn như Ung thị sao lại không có nổi năm trăm ngàn chứ; nếu cô không có thì ông ta sẽ trực tiếp đi tìm Ung Tuấn Triển để đề xuất việc đầu tư.

Cô rất sợ nên đã nói với ông ta rằng cứ để cô suy nghĩ thêm đã.

Sau đó, thỉnh thoảng ông ta gọi cho cô hỏi xem đã suy nghĩ thế nào và tỏ vẻ có nhiều người rất muốn đầu tư vào công ty của ông, nếu cô không nhanh chân sẽ mất cơ hội vàng.

Cô thực sự là tình nguyện đánh mất cơ hội, đó giống như một công ty ma chuyên lừa đảo vậy. Dĩ nhiên là cô tuyệt đối sẽ không bao giờ đầu tư nhưng cũng lo lắng sẽ làm tổn thương tới dì.

– Con không cần lo lắng đâu. Chúng ta cảm thấy cuộc sống rất ổn, dượng con đối với dì rất tốt. Còn con đó, đừng dùng thuốc tránh thai nữa, mau mau tận hưởng tuần trăng mật tạo ra một cục cưng nữa đi. Lúc đó có thể đem chuyện con là mẹ của Trọng Hàm nói cho Tuấn Triển nghe, có vậy thì hai đứa mới sống với nhau lâu dài được.

– Dạ! – cô cũng nghĩ như vậy. Có thêm một cục cưng trong tuần trăng mật này, lúc đó hai người sẽ cùng nhau nhìn cục cưng lớn khôn, tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ thời khắc quý báu nào và sẽ không phải tiếc nuối nữa!

17. Chương 17: Chương 9.1

Vạn Tử Tầm thức dậy từ sớm, miệng bắt giác cong cong mỉm cười. Đây là buổi sáng thứ 7 cô tỉnh giấc ở Florence, như thường lệ, tấm lưng trần của cô áp vào lồng ngực của Ung Tuấn Triển, một tay anh để ngang cho cô gối đầu, còn một tay ôm chặt lấy vòng eo cô.

Hai chân anh mạnh mẽ quán lấy người cô, như thể sợ cô nửa đêm chạy đi. Mặt anh nép vào hõm vai cô, hơi thở ấm áp thổi vào da thịt khiến cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể và cái ôm của anh.

Cô sẽ không bao giờ quên được thành phố nhỏ đầy nghệ thuật này. Đây là một thành phố rất đẹp và bình yên, ngày đầu tiên tới đây, tâm trí của cô đã chuyển từ New York tới Florence và thậm chí hàng trăm lần nhất định cô sẽ trở lại nơi này.

Hai người thuê phòng trong một khách sạn bậc nhất trong thành phố, mỗi ngày đi lang thang đâu đó với chiếc máy ảnh. Họ không có bất kỳ một kế hoạch cụ thể nào cho những chuyến đi chơi, lúc nào thấy mệt thì chỉ cần tìm một cửa hàng nào đó rồi ngồi xuống nghỉ chân.

Cứ đi lung tung như vậy thực ra đã giúp họ phát hiện được rất nhiều món ăn ngon, thú vị. Đáng nhớ nhất là một quán bít-tết không có tên nằm trong con phố cổ, mới chỉ ăn một lần đã muốn trở thành khách quen của cửa hàng. Hai người đã tới đây tận ba lần và hôm nay vẫn muốn đi. Nếu Trọng Hàm cũng đi cùng thì tốt biết mấy, nhất định là nó sẽ thích quán nhỏ với món bít-tết kia! Aizzz, đáng nhẽ hai người nên kiên trì khuyên nó đi cùng, học lực của nó rất tốt, dù mười ngày có không đi học cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới sự tiến bộ...

– Vợ anh đang nghĩ gì thế? – cái giọng ngái ngủ của Ung Tuấn Triển vang lên, chốc chốc cánh tay thắt lại phía eo không cho cô nhúc nhích.

Cô nhanh chóng thả lỏng mình, nhẹ nhàng quay đầu nhìn anh:

– Em nhớ Trọng Hàm, lẽ ra chúng ta nên đưa nó đi cùng. Nơi này rất tuyệt, nhất định là nó sẽ bị cuốn hút bởi cái không khí đầy nghệ thuật này.

Một nụ cười gợi lên bên miệng anh:

– Trọng Hàm nói với anh là nó không thích nghệ thuật, nó muốn một đứa em gái thật đáng yêu. Chúng ta nên cố gắng hoàn thành nguyện vọng của nó nhỉ?

– Ý cười trong mắt Vạn Tử Tầm tràn ra, giọng nói dịu xuống:

– Còn chưa đủ cố gắng sao?

Bắt đầu từ ngày đầu tiên của tuần trăng mật, ngày nào anh cũng cố gắng, thậm chí là cố gắng quá. Trước khi đi ngủ và mỗi sáng sớm đều cố gắng một lần, đôi khi hai người về khách sạn để tắm rửa, thay quần áo để đi tới một nhà hàng cao cấp nào đó ăn cơm thì anh cũng sẽ lấy lý do đêm nay trông cô ăn mặc quá tuyệt mà khó kìm lòng “cố gắng”!

Cô cũng thuận theo tự nhiên, không dùng cách tránh thai; nếu mang thai được thì tốt, không thì cũng không sao. Cô đã quyết định sẽ đem mọi chuyện nói cho anh biết. Cô không muốn sống với anh mà phải ôm theo một bí mật, nếu hai người đã kết hôn thì nên thẳng thắn với nhau. Trước đám cưới cô không có đủ dũng khí để nói ra, hiện tại đã tới thời điểm cô nên nói. Cho dù anh có muốn đuổi cô đi thì cô vẫn phải chấp nhận...

– Tuấn Triển, em có chuyện muốn nói với anh...

– Mười phút sau hãy nói nhé!

Anh kéo cô vào ngực, tặng cô một nụ hôn thật sâu khiến cô suýt bị hòa tan trong nụ hôn của anh. Hai tay anh không ngừng chuyển động trên người cô, cơ thể quẩn luyến, và anh lại bắt đầu cố gắng...

Mười phút sau, hai người nằm ngả trên giường, hô hấp vẫn dồn dập vì trận kích thích khi nãy.

Qua một lúc lâu, tiếng hít thở đã dần dần bình ổn, anh ôm cô sát vào người, mỗi hai người cách nhau không tới một tấc. Anh mỉm cười mê hoặc.

– Vừa rồi không phải em bảo có chuyện muốn nói với anh ư? Giờ có thể nói rồi.

Tim cô nhảy dựng lên, cô nâng mặt nhìn đôi mắt đầy ý cười của anh, bất giác muốn rút lui.

Không khí tốt thế này, cô muốn phá hỏng nó à?

Nhưng nếu không sớm nói cho anh biết thì lỡ anh phát hiện ra thì sao? Nhất định là anh sẽ có cảm giác bị lừa dối, tốt nhất nên nói ra.

Cô nhìn anh, cắn cắn môi:

– Chuyện đó.. Anh không cảm thấy kỳ lạ ư? Anh không thắc mắc em là người thế nào, vì sao lại đối xử tốt và yêu thương Trọng Hàm như vậy à?

– Em muốn nói chuyện này hả? – Ung Tuấn Triển bật cười, cúi đầu hôn cô. – Anh đã sớm biết rồi.

Cả người Vạn Tử Tầm chấn động:

– Anh ... đã biết?

Anh cười sáng lạn, gật đầu:

– Đúng vậy!

Vạn Tử Tầm cảm thấy một trận choáng váng, cả người như mất hết sức lực.

Ông trời ơi, anh biết cô là mẹ của Trọng Hàm, thì ra anh đã sớm biết rồi. Sao cô lại không nghĩ tới điều này nhỉ?

Cô thật ngốc, thật khờ, anh là ai chứ? Anh chính là người nối nghiệp của tập đoàn Ung thị, là cha của Trọng Hàm.

Anh thông minh như vậy, chỉ với cái đầu của anh đã khiến một công ty nhỏ phát triển một cách chóng mặt. Cũng vì thế, khi muốn thuê một người giúp việc thì điều tất nhiên là anh sẽ điều tra cẩn thận lý lịch của cô. Sao anh lại không biết cô là người đã sinh ra Trọng Hàm?

– Vậy anh nói xem ... em là ai? – cô nín thở, cả người căng cứng chờ đợi câu trả lời của anh.

– Em là thiên thần hộ mệnh của anh và Trọng Hàm. – anh dịu giọng đáp.

Cô ngẩn người:

– Cái gì?

Ung Tuấn Triển mỉm cười:

– Thượng Đế thấy thương hai cha con anh nên đã phái em xuống làm thiên thần hộ mệnh. Đán án này không sai chứ?

Cô không thể thốt ra một lời nào, chỉ gật đầu.

– Đúng rồi, anh thấy dì của em trông rất quen, hình như giống một bà chủ mà anh từng biết trước kia.

– sSao... sao kia? – sắc mặt cô nhất thời tái nhợt đi.

– Anh nói là nhìn dì em rất quen. – anh lại nở một nụ cười. – Hôm nhìn thấy bà ấy ở tiệc cưới, anh còn nghĩ là tại sao bà chủ nhà trọ lại tới tham gia hôn lễ của bọn mình. Thực ra anh đã giật mình, sau đó mới biết đó chính là dì của em.

Vạn Tử Tầm tròn mắt nhìn anh, tim đập dồn dập.

Anh cảm thấy nhìn dì quen là đương nhiên, dì của cô dường như không hề thay đổi. Mười năm qua đều giữ mái tóc đen thẳng dài tới thắt lưng, cũng không ốm đi hay béo lên. Dì không giống cô, con gái 18 tuổi tới lúc dậy thì đã biến từ một con nhóc gầy khô thành một người phụ nữ.

– Em từng nói dì em là họa sĩ đúng không? – anh nhớ tới gì đó lại nói tiếp. – Nói ra thật trùng hợp, bà chủ nhà trọ mà anh quen cũng là một người trong giới họa sĩ. Anh còn nhớ trong phòng trọ đều treo đầy tác phẩm của bà ấy, thế nên anh mới có ấn tượng sâu sắc tới vậy.

– Vậy sao? – cô miễn cưỡng cười. – Đúng là trong nhà trọ vẫn thường treo đầy những tác phẩm tự kỷ của dì, anh nhớ rất rõ.

– Bà chủ ấy còn có một cô cháu gái, cả ngày chạy đến nhà trọ chơi. Lúc thì tới sau núi lấy măng, lúc thì cầm củi làm ổ cho chó, thỉnh thoảng hăng hái xung phong dẫn đường cho khách. Mọi người đều gọi cô là Tiểu Tử Điệp.

Ung Tuấn Triển nói ra rất thoải mái nhưng với cô thì như sét đánh bên tai, cô chỉ biết ngồ bắt động trong lòng anh.

Anh vẫn còn nhớ cô, anh vẫn còn nhớ tới cô!

Cô vốn cho rằng anh không còn nhớ gì nữa, và cũng không có khả năng sẽ nhớ, vì vậy mới không nghĩ ra được mẹ Trọng Hàm là ai. Nếu đúng là anh còn nhớ cô thì sao lại không căn cứ vào ngày sinh Trọng Hàm mà đoán ra chứ?

Nhưng thực tế là như vậy, anh chẳng những nhớ rõ mà còn nhớ rất rõ ràng cô đã làm gì ở nhà trọ trên núi ấy!

Vạn Tử Tầm hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh. Nếu anh vẫn nhớ cô thì cô rất muốn biết suy nghĩ của anh về cô!

– Tiểu Tử Điệp... cái tên đẹp quá! – cô nuốt khan nước miếng. – Cô ấy tên là Tiểu Tử Điệp sao?

– Hình như không phải. – anh cười cười. – Vì tên cô ấy có một chữ “Tử” giống em, cả ngày cứ bay tới bay lui như một con bướm cho nên mọi người mới gọi cô ấy là Tiểu Tử Điệp.

Cô nhìn anh không chớp mắt, cố làm tròn cái cổ mình:

– Hai người — rất thân nhau ư?

Anh cười, lắc đầu:

– Bọn anh... Không nói nữa, đó là một chuyện rất hoang đường. Nếu nghe xong nhất định em sẽ ghen cho xem. Tốt nhất là không nên biết.

Hoang đường? Nghe hai chữ này mà lòng cô phát lạnh. Đêm đó... cái đêm hai người họ tạo ra bảo bối Trọng Hàm đáng yêu.. vậy mà đối với anh chỉ là một chuyện hoang đường, vớ vẩn?

Còn về chuyện cô là mẹ Trọng Hàm.. thực sự cô rất khó để mở miệng.

Theo kế hoạch bữa tối đã bàn trước, hai người tới quán bít-tết kia lần thứ tư, sau khi ăn xong lại cùng nhau đi dạo trên một con phố nhỏ. Rất ăn ý, họ cùng nhau chọn một quán cà phê có phong cách cổ điển, cùng lúc đẩy cửa bước vào rồi đắm chìm trong bầu không khí lãng mạn, thư thái.

Quán cà phê này rất yên tĩnh, trong không khí phảng phất mùi cà phê; các vị khách cũng rất có ý tứ, họ nói chuyện rất nhỏ, cười rất nhẹ. Thứ ánh sáng dịu dịu của ngọn đèn vàng càng làm cho bầu không khí trong quán thêm ấm áp, dễ chịu.

Họ gọi bánh Tiramisu [một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của Ý, cái tên nghĩa là “Món ăn của thần thánh”] và hai ly cà phê rồi ngồi xuống, không phải đối diện mà ngồi cùng một phía. Họ quay mặt về phía cửa chính của quán để có thể thưởng thức khung cảnh đường phố náo nhiệt, đầy ấn tượng.

– Chỉ còn hai ngày nữa. – cà phê được đưa lên, Vạn Tử Tầm dùng thìa khuấy đều, giọng nói có chút luyến tiếc. Tuần trăng mật sẽ kết thúc trong hai ngày nữa, cô thực sự không muốn chút nào.

– Thành Hạo đã xuất viện, cậu ta có thể chia sẻ bớt một phần công việc. Có lẽ chúng ta sẽ ở thêm vài ngày nữa. – anh thoải mái nói.

– Chẳng phải vậy rất tàn nhẫn sao? Anh ta mới phẫu thuật xong mà. – cô cười, hỏi.

– Em có tin là cậu ta đã có thể đi tán tỉnh vài cô nàng rồi không? Vậy nên gọi cậu ta tới công ty xử lý giấy tờ không tính là quá đáng. Đó là công việc, trách nhiệm, và dĩ nhiên cũng giúp cậu ta không lâm vào cảnh vui thú quá độ. – anh chớp mắt, thản nhiên đáp.

– Anh nên đối tốt với anh ta hơn, đó là một người tốt. Anh ta nói với em là, nếu cuộc hôn nhân của em và anh có vấn đề thì có thể tìm anh ta để xin giúp đỡ. Anh ta nhất định sẽ dành thời gian để lắng nghe em nói và cho em những lời khuyên bổ ích. – cô cười khúc khích.

Ung Tuấn Triển nhìn cô chăm chăm, mày nhíu lại:

– Tên kia nói chuyện vớ vẩn này với em lúc nào thế?

Anh đang ghen sao? Ánh mắt kia như muốn nhìn thấu tâm tư cô:

– Hôm anh đi mặc thử đồ chú rể, lúc anh đi vào đổi bộ lễ phục màu trắng thì anh ta đã tới nói chuyện phiếm với em.

Anh gật gù, trong mắt ánh lên một tia ma mãnh:

– Được rồi, xem ra cậu ta không cần phải tỉnh dưỡng nữa mà nên tới công ty để vận động một chút. Chúng ta đổi vé máy bay lùi lại một tuần nữa.

Vạn Tử Tầm bật cười, đôi mắt hấp háy sáng. Nếu cô không cố lấy dũng khí để tới tìm anh và Trọng Hàm thì bọn họ sẽ không có ngày hôm nay. Cô thật muốn cảm ơn dũng khí của mình, vì nó mà cuộc sống của cô mới trở nên tốt đẹp như thế này.

– Em còn muốn uống thêm một ly cà phê, còn anh, chồng yêu?! – cô cười khúc khích một bên hỏi anh, một bên chụp món bánh ngọt trắng miệng đẹp mắt để về cho Trọng Hàm xem.

Tiếng chuông gió vang lên, cánh cửa gỗ bị đẩy ra.

Một cô gái phương Đông ăn mặc rất thanh lịch bước vào, người đàn ông đi bên cạnh trông không hề xứng đôi với cô ấy. Trông anh ta to lớn và rất thô lỗ, mái tóc nâu rối tung, cái mũi cao thẳng, đúng tiêu chuẩn của một người đàn ông Ý.

Người đàn ông này trông rất bình thường nhưng cô gái kia trông thật tuyệt. Ngay cả một người phụ nữ như Vạn Tử Tầm cũng bị cô ấy thu hút.

– Cô gái kia trông thật xinh đẹp, vừa có vẻ thanh nhã cổ điển vừa toát ra một khí chất lạnh lùng. Không biết có phải là một ngôi sao hay không?

Cô nhẹ giọng tán thưởng, lúc quay sang thì tình cờ phát hiện Ung Tuấn Triển cũng đang nhìn chăm chú cô gái kia, nhưng biểu tình của anh rất kỳ quái.

Cái gì vậy trời, thì ra chồng yêu của cô cũng là một người dễ bị người đẹp hấp dẫn sao?

Kỳ quái, người đẹp kia cũng nhìn chồng cô, thậm chí còn nhìn không chớp mắt. Sau đó cô ấy ghé tai nói gì đó với người đàn ông kia rồi anh ta đi trước tìm một chỗ ngồi xuống còn mình thì đi tới gần hai người bọn họ.

– Chúng ta gặp lại nhau rồi! – Liễu Doanh Bối nhìn thoáng qua Vạn Tử Tầm. – Nghe nói anh đã kết hôn, đây là vợ anh à?

Ung Tuấn Triển vẫn tiếp tục nhìn cô ấy không chớp mắt:

– Đúng vậy, đây là vợ anh!

Cô gái lạnh giọng hỏi:

– Cô ấy chấp nhận con trai của anh?

– Đúng vậy! Cô ấy chấp nhận, và cô ấy rất yêu thương đứa nhỏ. Hai người sống chung với nhau rất vui vẻ. – anh lại gật đầu lần nữa.

Lần này Liễu Doanh Bối đột nhiên nhìn sang cô:

– Cô thật vĩ đại!

Vạn Tử Tầm không biết mình nên nói cái gì. Cô nên nói cảm ơn hay là gì đây?

Không khí thật quái dị, cô gái xinh đẹp này là ai? Cô ấy có quan hệ gì với Tuấn Triển?

– Con em? Em và Yayson thế nào? – anh nhìn cô gái, câu hỏi xuất phát từ sự quan tâm tận đáy lòng.

Trong mắt Liễu Doanh Bối thoáng hiện qua một tia kích động:

– Ly hôn rồi! Chưa tới một năm thì chúng tôi ly hôn, đơn giản vì tôi không hề yêu anh ấy!

– Vậy người đàn ông khi này..?

– Chỉ là chơi đùa chút mà thôi. – Liễu Doanh Bối nói rất tự nhiên. – Tôi không còn đủ tin tưởng tình yêu nữa... Bây giờ nói những chuyện đó có ý nghĩa gì không? – cô ấy hừ nhẹ một tiếng. – Tôi hy vọng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại, vĩnh viễn không!

Cô gái đẩy đi ra, thậm chí không thèm báo với người bạn kia một tiếng. Người đàn ông cuống quýt đứng dậy đuổi theo cô gái, thoạt nhìn rất chật vật.

– Tuấn Triển! – Vạn Tử Tầm bỗng chồm hỏi anh. – Cô gái đó là ai vậy? – cô lơ mờ đoán được chút nhưng lại không chắc chắn lắm.

Về mặt anh thật phức tạp:

– Cô ấy chính là người bạn gái năm đó vì sự xuất hiện của Trọng Hàm mà quyết định rời khỏi anh. Tên cô ấy là Liễu Doanh Bối, cha là một doanh nhân giàu có ở Hồng Kông. Anh nghe nói mấy năm nay cô ấy ở châu Âu, không ngờ lại gặp cô ấy ở nơi này.

Sau một lúc lâu, hai người vẫn chưa mở miệng nói chuyện, cảm giác hạnh phúc, vui vẻ ban nãy chốc chốc tiêu biến.

Sau khi tính tiền hai người rời khỏi quán cà phê. Không có ôm vai, không có nắm tay, hai người đi bên cạnh nhau, cùng đón cơn gió đêm trên cầu đường bộ lâu đời nhất Porto Vecchio ở Florence.

Phải mất một thời gian khá dài, Vạn Tử Tầm mới chủ động lên tiếng:

– Nếu không có Trọng Hàm thì anh sẽ kết hôn với cô ấy sao?

Ung Tuấn Triển chậm chậm gật đầu:

– Ừm, anh sẽ kết hôn với cô ấy. Bọn anh đã vạch khá nhiều kế hoạch sau khi kết hôn, đều là ý tưởng của cô ấy. Thậm chí cô ấy còn tự mình vẽ một bản thiết kế về ngôi nhà dành cho hai người.

– Trọng Hàm đã phá hư mọi chuyện.. – giọng cô đầy tự trách.

– Có thể nói là như vậy! – anh thở dài một tiếng. – Năm đó anh đã phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều, từng nghĩ có nên vì cô ấy mà từ bỏ Trọng Hàm hay không. Nhưng khi anh nhìn thấy Trọng Hàm thì liền yêu thương nó rồi, nó là con trai của anh, sao anh có thể bỏ rơi nó. Mẹ nó đã đưa nó tới bên anh, anh có thể nào đẩy nó đi nữa? Lớn lên, nếu nó biết được chuyện này nhất định sẽ rất buồn.

Nói tới đây anh liền nở nụ cười, chủ động đánh võ không khí nặng nề kỳ quái giữa hai người. Ung Tuấn Triển cầm tay cô nhét vào trong túi áo mình, mặt mày rạng rỡ:

– Nói cũng lạ, chắc là cha con tâm tư tình thông nên Trọng Hàm vừa thấy anh đã dính lấy anh như keo. Lúc đó nó cũng chỉ là một đứa bé chưa đủ tháng nhưng nếu không nhìn thấy anh thì nhất định sẽ khóc văng lên.

Vạn Tử Tầm bị chủ đề này hấp dẫn. Cô cũng không biết nhiều về cuộc sống trước đây của Trọng Hàm.

– Vậy lúc đó làm sao? Chắc là anh không biết cách chăm sóc một đứa trẻ đâu?

– Còn tệ hơn thế nữa. – ý cười anh trở nên sâu sắc. – Anh còn muốn quay trở lại California để hoàn thành khóa học nhưng đứa nhỏ lại không chịu rời anh. Mẹ anh cũng không yên tâm nên cả bà và nó đi theo anh, còn thuê một bảo mẫu tới California. Vì vậy mọi người đã mua một căn nhà ở đây, mãi một năm sau, khi anh tốt nghiệp thì bốn người mới quay về Đài Loan.

Cô lắng nghe với vẻ quan tâm và thích thú:

– Có mẹ và con trai theo anh đi học, nhất định là anh không cảm thấy cô đơn rồi.

– Đâu chỉ là không cô đơn, rất náo nhiệt ấy chứ! – anh cười lém lỉnh, nói như thật. – Ông bà nội nhớ Trọng Hàm nên thường xuyên bay sang thăm bọn anh. Mà Trọng Hàm thì càng ngày càng dính anh, nếu không thấy mặt anh sẽ không chịu ngủ. Cuối cùng anh đành chấm dứt cuộc sống thú vị về đêm, mỗi tối trước 10 giờ phải về nhà cho nó ngủ. Cũng vì thế mà từ đó trở đi anh không thể có bạn gái được.

Vạn Tử Tầm nhin không được bật cười:

– Em phải cảm ơn Trọng Hàm rồi vì nó đã “làm sạch” anh rất tuyệt!

– Cuối cùng thì em cũng chịu cười. – đột nhiên Ung Tuấn Triển dừng lại tại góc của bức tường gạch đỏ, kéo cô vào lòng, ánh mắt thâm tình. – Quên chuyện Liễu Doanh Bối đi, giữa anh và cô ấy đã kết thúc rồi. Cuộc sống của cô ấy thì cô ấy tự chịu trách nhiệm, hiện tại đối với anh cô ấy chỉ còn là một mảnh ký ức mơ hồ mà thôi.

Hơi lạnh về khuya mơn trớn hai gò má cô, ánh mắt sâu lắng nhìn anh:

– Chẳng lẽ ... anh chưa từng hối hận vì đã chọn lựa Trọng Hàm?

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt dịu dàng:

– Anh sẽ không bao giờ hối hận vì đã chọn Trọng Hàm, bởi vì thế mà anh mới được gặp em!

Tim cô đánh thình thịch.

Chờ tới khi anh biết được chân tướng mọi chuyện, liệu anh có còn nói như vậy không? Chính cô là người làm rối loạn cuộc sống của anh.

– Anh yêu em! – anh cúi đầu, hôn lên môi cô.

Tiếng xe cô ồn ào dần nhạt đi, cứ như cả thế giới này giờ chỉ còn sự tồn tại của hai người.

18. Chương 18: Chương 9.2

Kết thúc tuần trăng mật, Ung Tuấn Triển quay về công ty; vì có mấy dự án lớn quan trọng nên anh bận tới tận tối muộn. Tuy mỗi đêm anh đều về nhà ngủ nhưng thường phải tới khuya, và thường chỉ trong buổi ăn sáng anh mới được gặp mặt con trai mình. Đây cũng là lý do khiến Vạn Tử Tầm kiên trì muốn hai người nhất định phải ăn sáng ở nhà rồi muốn đi đâu thì đi. Bằng không, cha con sống chung dưới một mái nhà mà mấy tuần không thấy mặt nhau được một lần thì còn ra thế thống gì?!

– Cà phê và sữa của hai người đây! – cô chuẩn bị hai thức uống đưa tới trước mặt hai cha con rồi vội vàng cắt hoa quả để chồng đưa theo tới công ty.

Hàng ngày cô đều tự mình chuẩn bị một hộp đựng ít nhất năm thứ hoa quả tươi cho anh mang đi làm, nếu không cả ngày bận rộn thế này thì anh lại đi xã giao, uống cà phê, rồi hút thuốc, thức đêm. Dạy dỗ nếu không có chút hoa quả vào thì rất khó để điều hòa, bình thường.

Về phần Trọng Hàm thì không cần nói. Nó chính là bảo bối của cô, đương nhiên là cô cũng có ý định như vậy.

Sau bữa tối, bình thường nó sẽ có một giờ để giải trí. Lúc nó ngồi xem phim hoạt hình thì cô sẽ gọt hoa quả để ngồi xem cùng nó; hai mẹ con cùng nhau ăn.

Vì muốn bồi thường cho nó những thiếu hụt, thậm chí cô còn tự mình đưa đón nó đi học hàng. Ung Tuấn Triển từng ngăn cản, anh sợ cô sẽ mệt mỏi nhưng cô không cảm thấy mệt hay phiền chút nào.

Sau khi đưa Trọng Hàm tới trường, cô thuận đường đi mua thức ăn và còn có thể tới hiệu sách, xem phim hoặc tới nhà xuất bản nói chuyện.

Buổi tối, cô đi đón Trọng Hàm, hai mẹ con sẽ cùng nhau về nhà; cô sẽ hâm nóng đồ ăn đã nấu từ trước, chờ tới khi Trọng Hàm vệ sinh xong thì đã có cơm ăn. Cảm giác kia thật tuyệt diệu, sao lại nói là phiền được?

– Ba ba! – Trọng Hàm đợi tới khi bóng cô đi vào phòng bếp thì mới nhỏ giọng nói. – Ba ba nên tìm một người giúp việc mới đi, nếu vậy thì mẹ mới có thời gian để sinh em gái cho con chứ!

Ung Tuấn Triển ngấm vẻ mặt người lớn của con, thầm kinh ngạc. Ngay cả anh cũng chưa nghĩ tới chuyện này, thế mà nó lại nghĩ được.

– Là tự con nghĩ ra sao?

Trọng Hàm gật gật đầu:

– Vì con thấy mẹ rất vất vả. Ngôi nhà rất lớn, ngày nào mẹ cũng phải quét dọn.

Anh mỉm cười, tán thành:

– Được, ba ba đã biết. Ba ba rất vui vì con đã biết suy nghĩ, lo lắng ẹ. Nếu mẹ biết nhất định sẽ hạnh phúc lắm.

Buổi tối, anh đem suy nghĩ của Trọng Hàm nói cho Vạn Tử Tầm nghe, đúng là cô rất hạnh phúc.

– Là Trọng Hàm trộm nói với anh hả?

Thực ra cô không mệt chút nào, quần áo của mọi người đều được đưa tới cửa hàng giặt quần áo, công việc chỉ có chuẩn bị ba bữa cơm và quét dọn.

Nấu những bữa cơm ngon cho cha con anh là một niềm hạnh phúc lớn lao của cô; về chuyện quét dọn thì mỗi ngày làm một chút, không tính là vất vả. Huống chi phòng bếp cao cấp có công ty vệ sinh tới bảo trì thường xuyên, ngay cả cửa sổ cũng được bảo dưỡng, về cơ bản là cô không phải động tay tới.

– Đừng nghĩ gì về chuyện đó nữa, em thấy trong nhà chỉ có ba chúng ta là tuyệt nhất. Khi nào cần giúp đỡ em sẽ nói với anh. – hai người không biết thời gian của cô dư rất nhiều. Sau hai giờ chiều, cô thích được cầm bút ngồi ở quầy bar nhỏ trong nhà để viết lách; ánh mắt trời xuyên thấu qua ô cửa kính vào bên trong, cảm giác thật sự tuyệt vời.

Cô định viết một cái kết có hậu cho cuốn “Tiểu Triển tìm mẹ”, sau khi sắp xếp để Tiểu Triển đoàn tụ với cha mẹ, mẹ nó sẽ sinh cho nó một đứa em gái thật đáng yêu. Bốn người họ sẽ cùng nhau đi du lịch tới Sahara, cuối cùng sẽ du hành trong biển cát vàng cuộn cuộn để tiếp tục vào một cuộc phiêu lưu khác..

Bất giác, cô đưa tay sờ sờ bụng mình

Im lặng! Không! Động đây!

Tất nhiên là chuyện mang thai không phải mình cô muốn có là có được; dù sao cũng không vội. Cuộc sống mới cưới rất thoải mái, cô muốn hưởng thụ thêm vài tháng nữa rồi mới tính tới chuyện mang thai.

Tất cả mọi chuyện đều rất hoàn hảo, chỉ trừ bỏ sự làm phiền của dương với cô thời gian này.

Sau khi đi hưởng tuần trăng mật về, ông ta liền gọi điện cho cô, cô phải lấy lý do phải gặp mặt người nhà và bạn bè bên chồng nên không có thời gian. Sau đó ông ta còn gọi thêm vài cuộc nhưng cô không nhận.

Hai tuần trước, ông ta trực tiếp tới tìm cô, còn mang theo bản kế hoạch đầu tư và thuyết phục cô đầu tư vốn.

Cô lắc đầu, nói với ông ta rằng số tiền đó quá lớn, cô không có đủ. Ông ta lại quay sang đề nghị cô cho ông ta vay một trăm ngàn song cô vẫn từ chối. Tuy cuối cùng ông ta cũng chịu rồi đi nhưng vẫn khiến cho cô bất an. Cô đem chuyện này nói với dì thì dì tức giận nói rằng cô không cần để ý tới kẻ kia, gã đã rút hết tiền dì gửi trong ngân hàng, còn trộm trang sức đi bán, hiện giờ còn không thèm liên lạc với bà. Dì đã tính tới chuyện báo cảnh sát để giải quyết.

Cô cảm thấy tội cho dì, vất vả lắm mới kết hôn nhưng lại gặp kẻ không ra gì...

– Đang nghĩ gì vậy? – thấy mày cô nhăn lại, hình như đang lo lắng điều gì đó nên Ung Tuấn Triển lên tiếng hỏi.

– Không có gì. – Tuấn Triển bề bộn nhiều việc, cô không muốn làm anh lo lắng. Chuyện của dương đã có cảnh sát xử lý, cô chỉ cần không quan tâm tới ông ta là được.

– Vợ của anh à, khi nào em cần tới người giúp việc thì nhớ phải nói với anh đó. – anh gờ miệng cười. – Trọng Hàm lo lắng em bận quá không có thời gian sinh em gái cho nó.

Đề tài này làm cô cảm thấy thoải mái hơn chút, không muốn nghĩ ngợi tới chuyện đau đầu kia nữa.

– Chồng của em, có nói cho Trọng Hàm biết là vì anh bận quá, không có đủ thời gian cố gắng nên em chưa thể sinh em gái cho nó không vậy?

Trong mắt Ung Tuấn Triển đang đầy ý cười:

– Em đang trách anh sao, vợ yêu?

Cô vòng tay ôm cổ anh, hai má ửng đỏ:

- Không dám, đại - nhân - chồng - yêu!

Hai người nhìn nhau nhiệt độ cơ thể dần tăng cao, khát vọng trào dâng. Anh bế cô lên giường, dùng đôi môi mạnh mẽ mà hôn cô.

Đêm nay anh phải làm đủ “bài tập về nhà” mới được, hy vọng có thể hoàn thành nguyện vọng của con trai, sang nằm trong nhà tràn ngập tiếng cười con trẻ.

19. Chương 19: Chương 10.1

Hôm nay là một ngày đáng nhớ, tập cuối của cuốn “Tiểu Triền tìm mẹ” đã được tung ra thị trường. Nhà xuất bản chuẩn bị 500 cuốn sách cùng với những chữ ký dành tặng cho các khách hàng đầu tiên. Sau khi đưa Trọng Hàm đi học, Vạn Tử Tầm liền đi thẳng tới nhà xuất bản để ký tên sách.

- Cô càng ngày càng quyến rũ. - Kỳ Thiết - một biên tập viên cho sách thiếu nhi rất thân với cô đã giúp đỡ khá nhiều trong quá trình ký tên, thậm chí còn chu đáo chuẩn bị cả phê và một chút đồ ăn nhẹ.

- Thật vậy sao? - cô vui vẻ ký tên lên một cuốn sách.

Kỳ Thiết cười hì hì nói:

- Chồng của cô trông rất đẹp trai, hôn đám cưới tôi thấy tình cảm của cô và đứa con riêng của anh ta khá tốt. Cũng không khó hiểu khi cô là tác giả sách thiếu nhi được yêu thích nhất. Ngay cả con riêng của chồng cũng thu phục được.

Cô vội vàng lên tiếng phủ nhận:

- Hiện giờ nó chính là con trai của tôi, nó rất đáng yêu, và cũng rất thân thiện.

Cô không thích người ta gọi Trọng Hàm là con riêng của chồng cô, đương nhiên cũng không thích người khác dùng ánh mắt mẹ kế con chồng để nhìn cô. Có điều cô lại không thể nói ra mối quan hệ mẹ con ruột thịt của mình và Trọng Hàm cho họ biết, cô thật mong một ngày nào đó sớm được công bố bí mật này.

Tử Tầm, đã làm phu nhân của một gia đình giàu có rồi mà cô vẫn không từ bỏ việc viết sách phục vụ công chúng nhỉ?! - Kỳ Thiết hưng phấn ủng hộ. - Mọi người rất mong chờ tác phẩm tiếp theo của cô đó. Hy vọng cô vẫn tiếp tục lấy chủ đề phiêu lưu, nhân vật chính nếu đổi thành nữ sinh thì hay hơn. Rất nhiều độc giả gửi ý kiến về nói rằng họ muốn đọc những chuyện phiêu lưu của người hiện đại xuyên qua thời gian trở về cổ đại; hoặc là tới tương lai cũng được. Đề tài này hiện giờ đang được các bạn trẻ hoan nghênh đó.

Vạn Tử Tầm cười cười:

- Được, để tôi xem xét xem thế nào.

Cô muốn viết sau khi Tiểu Triền tìm được mẹ rồi dần dần bồi dưỡng tình cảm mẹ con, một nhà hòa thuận vui vẻ, coi như đó là một cuốn nhật ký về cuộc sống gia đình hạnh phúc. Nhưng chắc bạn đọc không có ai muốn xem một cuốn tiểu thuyết phiêu lưu đầy sóng gió liêu lĩnh của cô ngày xưa đâu.

Cô cứ từ từ ký đi, tôi đi thay một tách cà phê mới cho cô.

Kỳ Thiết đi ra ngoài, sau khi ký thêm mấy bản thì di động Vạn Tử Tầm vang lên.

Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, thờ dãi, lại là cuộc gọi tới của ông dưỡng gia.

Bốn hôm trước cô nhận được điện của ông ta, ông ta vẫn mặt dày nói cho cô cơ hội cuối cùng nếu cô đồng ý cho vay 100 ngàn thì sẽ không có chuyện gì xảy ra; nếu không, ông ta không cam đoan là cô vẫn vui vẻ được như lúc này. Đó rõ ràng là một kiểu đe dọa đòi tiền, cô giận điên tắt điện thoại nhưng rồi thấy lo lắng nên đã đem chuyện này nói với Ung Tuấn Triền. Nếu gã muốn gây bất lợi cho cô thì cô không mấy quan tâm nhưng cô lo cho an toàn của Trọng Hàm. Một kẻ chó cùng rứt giậu thì cũng dám làm chuyện bắt cóc tống tiền lắm.

Mấy hôm nay, Trọng Hàm được lái xe đưa đón, Ung Tuấn Triển còn cho thêm rất nhiều vệ sĩ tới bảo vệ con; về phần cô thì ban ngày mới ra khỏi nhà. Cô không tin trong một xã hội có pháp luật này gã có thể làm gì được cô; huống chi di đã báo với cảnh sát, hiện gã đang bị truy bắt.

Cô thật không ngờ gã còn dám gọi điện tới đây!

- Là thiếu phu nhân của Ung gia đó sao? - Một tiếng cười khiến người ta buồn nôn truyền tới.

- Hiện giờ tôi đang rất bận...

Đối phương lại bật cười khanh khách:

- Thiếu phu nhân, cô không cần vội dập điện thoại. Tôi gọi không phải để vay tiền cô, tôi chỉ muốn báo một tin là tôi đã tặng cho cô một món quà lớn. Cô trở về nhà sẽ nhận được ngay.

Vạn Tử Tầm nhíu mày:

- Món quà lớn gì?

Nhìn thì biết thôi, đó là một món quà rất rất lớn. Tôi không có nói ngoa, cô nhất định cô sẽ phải hối hận vì đã ngó lơ đề nghị đầu tư của tôi. Còn nữa, nói với bà dì ngu ngốc của cô, tôi chưa từng yêu bà ta, kêu bà ta không cần tìm tôi nữa. Hiện giờ tôi đang ở Ma Cao, ở đại lục thật tuyệt, bà ta không có khả năng tìm thấy tôi đâu.

- Này! Ông nói cho rõ ràng, ông đưa gì tới cho tôi chứ? Này.... - Đối phương đã tắt điện thoại.

Cô bất an nhìn điện thoại. Ý ông ta là gửi cho cô một quả bom hả?

Nhanh chóng ký hết sổ sách, Vạn Tử Tầm từ chối khéo đề nghị ăn cơm trưa của Kỷ Thiết rồi trở về nhà nhanh như một cơn lốc. Kế hoạch tới cửa hàng mua cho Trang Hàm mấy bộ quần áo của cô đành bị hủy bỏ.

Cô đỗ xe xong, vội vàng chạy lên quầy tiếp tân. Bảo vệ của tòa nhà này rất nghiêm túc, dù là thư từ quần áo ở cửa hàng giặt đồ hay giấy tờ được gửi tới đều được chuyển qua phòng quản lý để kiểm tra.

- Xin hỏi, có đồ gì gửi cho tôi không? - Lòng cô bất an vô cùng.

Nữ quản lý đứng lên đón tiếp cô:

- Vâng, Ung phu nhân, sáng nay có đồ chuyển phát nhanh tới cho bà. Tôi đã gọi điện thoại nhắn với gia đình.

Nữ quản lý lấy ra một túi giấy màu nâu đưa cho cô, cô nhìn chằm chằm vài chiếc túi to bằng tờ giấy A4. Trong này có cái gì chứ? Tuy rất lo lắng nhưng hành lang ở khu này luôn được camera ghi hình 24/24 giờ, cô đành chịu nhịn không mở ra vội. Mãi tới khi cô về tới cửa nhà thì mới lôi túi giấy ra, vội vàng xé vỏ bên ngoài.

Một cuốn tuần san!

Nhân vật bìa mặt là —

Gia đình ba người họ! Đó là tấm ảnh cưới của hai người, còn có cả Trọng Hàm cũng được ghép vào. Tuy hình đã được xóa mờ nhưng vẫn nhìn rõ ràng. Bí mật của một đám cưới đại gia — một cái tiêu đề giật gân.

Phu nhân của tập đoàn Ung thị tự biên tự diễn vở kịch gả vào một gia đình giàu có; Con riêng vốn là con đẻ.... — đây là những tit phụ đầy khiêu khích. Cô run run mở cuốn tuần san ra, hô hấp cũng nghẹn lại.

Rốt cuộc thì cuốn tuần san này.... nó viết lung tung cái gì vậy chứ?

Trong đó viết.... viết mười năm trước cô phát hiện ra nhà mà Ung thiếu gia ở trọ - người thừa kế duy nhất của tập đoàn Ung thị bạc tỷ nên bày trò yêu thương, quyến rũ. Cô bắt tay với dì mình diễn vở kịch một người mẹ chưa lập gia đình, sau đó đưa đứa nhỏ tới nhà họ Ung, dùng thủ đoạn “ván đã đóng thuyền” để buộc gia đình họ chấp nhận đứa nhỏ. Mười năm sau, hai người thấy thời cơ đã chín muồi liền lên kế hoạch để cô giả làm người giúp việc đặt chân vào nhà họ Ung, hết lòng chăm sóc, che chở cho đứa con đẻ của mình. Cuối cùng cô cũng chiếm được một vị trí trong lòng Ung thiếu gia, trở thành Ung phu nhân. Còn

Ung Tuấn Triển và đứa nhỏ hoàn toàn không biết mọi chuyện, cả cộng đồng đang lên án việc làm dê hèn, đáng phỉ báng của cô!

Sự thật không đúng như vậy, sao bọn họ có thể viết lung tung thế này?

Sao bọn họ lại biết Trọng Hàm là con đẻ của cô? Đột nhiên trong lúc đó, một giọng nói đầy ác ý xông vào trí óc cô.

Cô nhất định sẽ hối hận vì đã ngó lơ đề nghị đầu tư của tôi....

Là ông ta! Là tên vô lại kia đã cung cấp thông tin cho tuần san, chắc chắn gã đã nhận được một số tiền không nhỏ từ họ....

Đáng chết! Gã nên xuống địa ngục!

Điện thoại của cô rung lên, nhất thời cô giật nảy mình.

Trời ạ, đừng nói là anh., đừng nói là Tuấn Triển gọi tới....

Vạn Tử Tầm vừa nhìn thấy dòng chữ báo trên màn hình điện thoại thì thở phào, lá di cô gọi tới. Cô lập tức nhấn nút nghe:

- Dì ạ!

- Tử Tầm! Làm sao bây giờ? - Hàn Ngọc lo lắng cực độ hỏi. - Con đã xem tuần san chưa? Gã kia cũng gửi cho dì một cuốn.... Con phải làm sao đây? Tâm Vạn Tử Tầm trầm xuống, vô thức đi tới bên cửa sổ:

- Đúng là ông ta đã cung cấp tin cho tuần san? Sao ông ta lại biết quan hệ giữa con và Trọng Hàm?

- Đều do dì không tốt.... -Hàn Ngọc tự trách, khóc lóc nói. - Sau khi kết hôn, dì cứ nghĩ đã là người một nhà mà gã cũng quan tâm tới chuyện tình cảm của con với Tuấn Triển nên mới đem chuyện kia nói cho gã nghe. Dì không ngờ gã lại rắp tâm.... không ngờ gã lại làm ra loại chuyện này....

Dì, đừng khóc nữa. - cô hít sâu một hơi, cảm giác môi mình khô khốc. - Dì không cần lo lắng, con sẽ giải thích với Tuấn Triển. Dù sao sự thật không đúng như vậy, con không thẹn với lương tâm về những gì mình làm.

Cho dù giờ có trách móc dì cũng không thay đổi được gì, huống hồ dì không cố ý muốn hại cô. Cô không muốn người dì yêu thương của cô bị ảnh hưởng bởi chuyện này.

- Có được không? - Hàn Ngọc ngưng khóc, lo lắng hỏi lại.

- Dạ, cứ tin tưởng con. Tuấn Triển nhất định sẽ tin con, dù sao con cũng đã là vợ anh ấy, hơn nữa còn là mẹ của Trọng Hàm. Đứa nhỏ thực lòng yêu con, nhất định nó sẽ giúp con nói thay. Cho dù hai người đó có nổi giận thì cũng sẽ tha thứ cho con thôi. Và lại trong bụng con có lẽ đã có đứa nhỏ của hai người rồi.... Sẽ không có việc gì đâu! - Cô nhìn ánh mặt trời chói chang bên ngoài, trong lòng thầm gọi tên Ung Tuấn Triển, đáy mắt nhuốm một tầng âm u. - Vậy nên dì đừng lo lắng nhiều quá, ngày mai con sẽ gọi lại cho dì.

- Được, nhất định phải gọi cho dì đó. Phải nói chuyện rõ ràng với Tuấn Triển, nếu cần thiết dì sẽ tới giải thích với cậu ấy. Nói tắt cả những việc này đều do dì làm, không liên quan tới con.

Vạn Tử Tầm cắn chặt môi, giả bộ lạc quan:

- Đã biết, khi cần con sẽ tìm dì làm chứng. Chúng ta là dì cháu mà, là thông đồng, có đúng không nhỉ?

Hàn Ngọc nín khóc mỉm cười:

- Đứa nhỏ này, giờ là lúc nào mà còn tâm tư nói giỡn hử!

Cuối cùng thì cô cũng trấn an được dì mình, thực ra, cô không dám nắm chắc điều gì cả. Đừng nói là Trọng Hàm, mới nghĩ tới chuyện Tuấn Triển sẽ nhìn cô với ánh mắt như thế nào thì cô đã sợ run rồi. Có lẽ cha con anh sẽ không cho cô cơ hội giải thích....

Thì ra cô lại là loại đàn bà này!

Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền tới, lòng cô cả kinh, chiếc di động trên tay rơi bịch xuống đất.

Ông trời ơi! Anh trở về từ khi nào vậy? Anh đã nghe được bao nhiêu?

- Cô sợ tới vậy sao? - Ung Tuấn Triển nhìn bóng hình xinh đẹp của cô bên cửa sổ, một cơn lửa giận trong lòng bị thổi bùng lên. - Vạn Tử Tầm, quay lại nhìn tôi! Nếu tuần san không đưa tin thì cô định tới khi nào mới nói cho tôi biết sự thật? Cô định tiếp tục đóng vở kịch này để hưởng cái gọi là “mẫu bằng tử quý” hả?

Cô vô lực xoay đầu, cố làm cho cổ họng mình thanh đi rồi nâng mắt nhìn cặp mắt bốc hỏa ghê người kia của anh. Trời không nóng nhưng sao cả người cô bị mồ hôi làm cho ướt đẫm. Cô không nhớ là mình từng cảm thấy bất lực như thế này, thậm chí lúc một mình vượt cạn cũng không có. Cô nhìn sự giận dữ của anh, trong mắt anh ngàn ngạt hai ngọn lửa thiêu cháy, cứ như chúng sẽ thổi quét qua cô, đốt cô thành tro bụi.

Vạn Tử Tầm thất thần nhìn anh, cổ sức mở miệng:

- Hãy nghe em nói, sự thật không phải như những gì tuần san viết!

- Cô cho rằng tôi sẽ dành thời gian nghe cô bao biện cho chính mình sao? - Anh ngắt ngang lời cô, nói nhanh gọn, dứt khoát. - Cô chỉ cần trả lời tôi hai câu hỏi.

Cô khép mắt lại, trong lòng lạnh lẽo.

Anh không muốn nghe cô nói, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho cô. Làm sao bây giờ? Cô phải làm sao đây?

- Được, anh hỏi đi. - Có lẽ hai câu hỏi này sẽ có lợi với cô. Cô tự an ủi.

- Thứ nhất... - Anh nhìn cô không chớp mắt. - Cô chính là Tiểu Tử Diệp, mười năm trước ở nhà trọ trên núi đã leo lên giường của tôi?

Tim cô thất lại:

- Đúng vậy!

- Thứ hai.... - Anh cắn môi, rần giọng hỏi tiếp. - Cô đúng là mẹ ruột của Trọng Hàm?

Cô thật sự hy vọng mình ngắt đi ngay lúc này để không phải trả lời câu hỏi này của anh.

Nhưng cô không có quyền lựa chọn, anh đang đợi câu trả lời và cô gật đầu xác nhận.

- Đúng, em là mẹ ruột của Trọng Hàm. - Thoáng cái, ánh mắt anh trở nên sắc bén, lạnh lẽo, âm trầm, dường như những ngọt ngào, dịu dàng trước kia đều bị cuốn sạch đi mất.

- Tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy cô nữa. - anh dè giọng, nặng nề. - Cô đi đi! Mau đi trước khi Trọng Hàm trở về, cũng nhẩn với dì của cô, cho dù có bà ta có muốn thông đồng lừa gạt thì cũng miễn đi. Tôi sẽ không nghe các người nói nữa, không nghe bất cứ một điều gì.

Cô nghe như sét đánh ngang tai, cơ thể không ngừng run lên; miệng mấp máy nhưng giọng cứ nghẹn cứng trong cổ họng, chỉ có nước mắt đau đớn không ngừng tuôn ra khiến tầm mắt cô mờ mịt.

Nói rồi Ung Tuấn Triển mở cửa bỏ đi.

20. Chương 20: Chương 10.2

Đối với cái tin trên tuần san, Ung Tuấn Triển dùng thái độ lạnh lùng, phản ứng duy nhất đó là dùng pháp luật để truy tố hành động sai trái.

- Cậu thật sự không muốn mở một cuộc họp báo để giải thích à? - Hách Liên Kỳ hỏi. Khó khăn lắm anh mới lôi được cái tên Tuấn Triển lúc nào cũng bận rộn này đi uống rượu; song tình trạng vẫn chẳng có gì thay đổi.

- Tôi sẽ không theo hùa bọn họ đâu, vì tôi không muốn cái mặt mình bị lôi lên trang bìa. - Anh lại uống một ly. Anh quá hiểu cái thế giới truyền thông đó, càng cố phản ứng kịch liệt thì tin tức lại càng lớn thêm. Vì Trọng Hàm, anh phải hạn chế thương tổn tới mức thấp nhất; thực ra anh hy vọng sẽ không để Trọng Hàm biết được một chút thông gì về chuyện này.

Nếu nó biết mẹ ruột sinh ra mình vì có mục đích thì một đứa nhỏ miễn cảm như nó nhất định sẽ rất buồn. Nghĩ tới đây, anh lại càng không thể tha thứ cho người đàn bà kia, ngay cả con mình mà cũng lợi dụng. Cô ta còn xứng đáng làm mẹ sao?

- Vậy cậu tính tới khi nào mới để Trọng Hàm về? Vì muốn Trọng Hàm rời xa cái trung tâm giông bão này, ngay lập tức anh đã đón Trọng Hàm từ trường về, xin phép nghỉ dài ngày rồi nhanh chóng chuẩn bị đồ đạc mua vé máy bay cho nó sang Nhật Bản. Nhà họ Ung có một biệt thự ở đó, đi cùng với Trọng Hàm là ông bà nội và giám đốc phòng quan hệ công chúng của tập đoàn Ung thị.

- Để xem tình hình thế nào, nếu cần thiết sẽ sắp xếp cho nó học bên Anh. - Anh lại nốc cạn một ly.

- Còn hai người? Thực sự không còn liên lạc? Cô ấy không gọi cho cậu à? Không có lời nào để nói với nhau? Cô ấy là người đã sinh ra Trọng Hàm, dù gì cũng không nên tuyệt tình như vậy....

- Đưa tôi về nhà.

Cuối cùng thi Hách Liên Kỳ cũng không hỏi được gì, anh đành đưa Ung Tuấn Triển về nhà.

Thực ra anh không say, nội dung của cuốn tạp chí kia đã phá hủy cuộc sống của anh. Anh đau khổ gấp nhiều so với lần biết thân thể của mình, chuyện này không chỉ một hai chén là có thể gây mê được. Vậy nên anh giả say, không muốn đem cảm giác của mình nói cho bất luận một người nào. Muốn anh nói gì đây?

Nói anh rất nhớ cô, nói anh cũng muốn biết giờ cô đang ở đâu, nói anh thực ra không muốn tin cô là loại người như vậy, nói anh rất đau khổ - cực kỳ đau khổ....

Có nói ra những điều này cũng vô nghĩa, say đã buồn mà nhìn ngôi nhà này hỗn loạn thành một đống lại càng buồn hơn.

Nửa tháng sau, anh gọi thư ký Lương giúp anh tìm một người giúp việc mới nhưng không hài lòng với ai.

Có đúng là không hài lòng hay là anh không có ý định sẽ hài lòng. Là anh không cần có người tới thay thế vào chỗ trống của cô?

Anh còn lưu luyến cái gì nữa?

Người đàn bà chết tiệt kia! Nếu cô thật sự yêu Trọng Hàm, nhìn nó khao khát tình thương của người mẹ như vậy thì sao cô nữ nhân tâm không nói ra?

Cũng thế, nếu cô yêu anh, thì sao lại trêu đùa, lừa gạt anh lâu như vậy?

Đêm đó, dù có sự giúp đỡ của rượu nhưng mãi tới khi bình minh anh mới ngủ được; trong đầu lúc nào cũng hiện lên hình của người phụ nữ tên Vạn Tử Tầm kia!

Cảm giác khó chịu khi say rượu khiến anh phải uống một tách cà phê vào lúc sáng sớm rồi dùng đôi mắt nhức mỏi đảo quanh nhìn bốn phía. Cuối tuần không phải đi làm, không khí trong nhà trầm lắng đáng sợ, anh đã kéo tất cả các tấm rèm cửa lại nhưng chiếc đầu vẫn nhức nhối như muốn nứt đôi ra, không cách nào ngủ tiếp được. Hôm nay phải gọi điện cho công ty vệ sinh tới dọn dẹp nhà cửa, trước khi tìm được người giúp việc vừa lòng thì tạm thời cứ giao hết cho công ty họ.

Điện thoại nội bộ trong phòng khách vang lên:

- Ông Ung, dưới lầu một có khách của ngài, là một vị họ Hàn.

Anh mệt mỏi dựa vào ghế sofa, nhắm nghiền mắt, hàng mày nhíu chặt, mấy ngón tay không ngừng day day thái dương đau đớn:

- Tôi không biết vị nào họ Hàn cà.

Bà Hàn nói bà là dì của phu nhân ngài, có chuyện rất quan trọng muốn nói, mong ngài đồng ý gặp bà ấy một lần.

Mặt anh chợt lạnh đi:

- Nói với bà ta, tôi không muốn nhìn thấy bà ta, nói bà ta đi đi.

Hai người họ lại thông đồng với nhau để giải thích “chân tướng” với anh sao? Đó là chân tướng gì? Một sự thật có lợi với họ, một kịch bản tỉ mỉ khác của họ sao? Anh sẽ không tin tưởng hai người nữa.

Anh đã hạ quyết tâm sẽ quên người đàn bà kia đi! Anh đi vào phòng tắm xối một hồi nước ấm, sau đó uống một viên Panadol để giảm bớt cơn đau đầu, một tiếng sau những tạp âm kỳ quái trong đầu dần lắng xuống.

Đúng, chính là như vậy, anh có thể đứng lên, anh không cần người đàn bà kia, tuyệt đối không cần! Từ giờ trở đi, thế giới của anh sẽ không còn giống như trước nữa, anh sẽ lấy việc chăm sóc Trọng Hàm làm nhiệm vụ quan trọng nhất. Trừ điều đó ra, cái gì cũng là dư thừa.

Hàng mày đen dày của Ung Tuấn Triển khóa chặt lại, anh đi ra phòng họp còn thư ký Lương đi theo phía sau.

Hôm qua mẹ anh có gọi nói là Trọng Hàm đã nghi hoặc, nó không muốn ở lại Nhật Bản mà đòi về Đài Loan; nó nói muốn tới trường và quan trọng hơn là nó muốn gặp mẹ.

Mới có một tháng, những lời đồn đãi bàn tán vẫn chưa ngừng lại, liên tiếp những tạp chí tung tin nhảm về nhà họ Ung. Anh không muốn ngay cả thân thể của mình cũng bị lôi ra ném lên mặt báo, điều này sẽ tạo thành thương tổn cho cha mẹ anh. Trọng Hàm không thể trở lại trường học ngay được, anh phải sắp xếp đưa nó đến một nơi khác để tiếp tục học tập. Cái gọi là “một nơi khác” tức là càng xa Đài Loan càng tốt.

- Thư ký Lương, tìm hiểu về những trường học tư nhân ở Anh, càng xa càng tốt; ngoài ra giúp tôi đặt một vé máy bay tới Nhật Bản vào cuối tuần này.

Anh phải tới giải thích với Trọng Hàm vì có lý do bất khả kháng nên phải chuyển trường, về phần lý do là gì thì sau này nó trưởng thành sẽ hiểu.

Sau đó nhất định Trọng Hàm sẽ hỏi mẹ đang ở đâu? Anh không thể nói là mẹ hiện tại không thể làm mẹ Trọng Hàm nữa, lớn lên sẽ biết được nguyên nhân.

Chết tiệt! Đó là một vấn đề rất khó giải quyết, phải suy nghĩ thật chu đáo rồi mới đối mặt với Trọng Hàm được. Đứa nhỏ quá nhạy cảm, chỉ cần nói không hợp tình hợp lý thì nó sẽ biết được.

Trở lại phòng tổng giám đốc, Ung Tuấn Triển vừa ngồi xuống chiếc ghế da lớn thì thấy thư ký Lương vẫn chưa rời đi.

- Có việc gì sao?

Thư ký Lương có chút sợ hãi nhìn anh, giọng nói ảm ách:

- À.... là chuyện.... Là như vậy, dì của phu nhân vẫn đang ngồi chờ ngài....

- Ai để cho bà ta ở đây? - Lông mày anh nhăn lại thành một đường thẳng. - Bảo bà ta đi đi.

Thư ký Lương bất đắc dĩ nói:

- Tôi có thử khuyên bà ấy đi nhưng bà ấy nói, nếu hôm nay ngài không ra gặp thì bà sẽ nói nhiều thông tin cho tạp chí hơn. Vì không có cách nào khác nên tôi đành để bà ấy lên đây chờ.

Ung Tuấn Triển thỉnh linh đứng bật dậy, trong mắt ánh lên tia phẫn nộ cùng khinh miệt:

- Còn muốn đưa yêu sách hả? Được, tôi muốn xem xem bà ta còn muốn khùng bố cái gì nữa. Nếu có thêm đứa nhỏ thứ hai, thứ ba, thứ tư của tôi nữa thì để tôi dùng tiền mua hết từ bà ta!

- Không phải.... không phải như vậy.... - Thư ký Lương giống như không biểu đạt đúng ý tứ, thực ra người phụ nữ kia trông rất đáng thương. Cả mặt mũi đều đỏ hết cả lên, không biết đã khóc bao lâu rồi, bà cứ ngồi trên hành lang công ty tự trách mình là người có lỗi.

- Không cần nói nữa, giờ người đang ở đâu? - Anh nghiêm giọng hỏi, con người đen sâu như đang nhen nhóm một ngọn lửa sẵn sàng thiêu đốt mọi thứ, vẻ mặt cũng vì thế mà cứng ngạnh hơn. Thư ký Lương bị dọa cho sợ:

- Dạ, ở phòng họp....

Anh lướt đi như gió qua người thư ký Lương, đáy mắt giấu diếm một tia cảnh giác như đang chuẩn bị ột cuộc chiến tranh vậy.

Bà ta còn dám tới uy hiếp anh? Dám tới nữa sao? Ung Tuấn Triển đẩy cửa phòng họp ra, ánh mắt lợi hại bắn tới phía dãy ghế sofa, một phụ nữ trung niên giật nảy mình đứng lên cứ như một con chim sợ cành cong vậy.

Là bà ta, đúng vậy, người di mà anh từng gặp ở tiệc cưới, cũng là bà chủ khu trọ trên núi năm đó. Người đàn bà này đã bắt tay với Vạn Tử Tầm khiến cho cuộc sống của anh hỗn loạn hết cả lên. Anh nghĩ rằng, lên tiếng:

- Nói đi, bà Hàn, bà muốn bao nhiêu tiền?

A!!! Cậu.... trước tiên mong cậu không nên tức giận.... - Hàn Ngọc biết mình đã hơi quá khi dùng giọng điệu uy hiếp với vị thư ký kia nhưng bà hết cách rồi. Anh không chịu gặp bà, còn bà thì nhất định phải gặp anh một lần, dù có bị hiểu lầm là tên tội phạm đe dọa tống tiền cũng được.

- Được, tôi không tức giận, bà muốn bao nhiêu tiền? - Về mặt anh vẫn chưa đổi, giọng điệu giễu cợt.

Hàn Ngọc lộ sự bất đắc dĩ:

- Thực ra cậu đã hiểu lầm tôi và Tử Tầm rồi. Nó chỉ là muốn chọc cho ta yên tâm chứ không phải là thông đồng gì đâu.... Nhưng mà tôi biết cậu sẽ không tin nên tôi cũng không muốn giải thích nhiều tới chuyện đó, để tránh càng nói càng sai.

- Đúng là tôi sẽ không tin! - Anh lạnh giọng nói. - Bà còn muốn nói gì với tôi nữa?

Có! - Hàn Ngọc nuốt khan nước miếng. - Tôi chỉ muốn nói hai chuyện, hai người này tuyệt đối không thể bàn tính với nhau từ trước hay liên quan tới việc thông đồng gì đó, và cũng không có cách nào nói dối. Nghe xong cậu tin cũng được, không tin cũng được, chúng tôi sẽ không tới quấy rầy cậu nữa. Tử Tầm muốn tôi chuyển lời với cậu là nếu muốn ly hôn thì cô sẽ đồng ý vô điều kiện; hơn nữa Trọng Hàm sẽ thuộc về cậu.

Tim anh căng cứng, giọng nói lạnh như ướp đá:

- Trọng Hàm vốn là của tôi, các người không có quyền gì ở đây cả.

Hàn Ngọc lắc đầu:

- Azzzz, chàng trai trẻ, chẳng lẽ cậu thật sự không hiểu sao? Ý của Tử Tầm là nó không muốn dùng Trọng Hàm để yêu cầu bất cứ thứ gì từ cậu...

Ung Tuấn Triển rầu rĩ nhìn bà, ánh mắt không vui:

- Thứ tôi vô lễ, đây là chuyện thứ nhất mà bà muốn nói sao?

Được, chúng ta sẽ đi vào chủ đề chính vậy. - Hàn Ngọc lấy từ trong túi xách ra vài cuốn sách dành cho trẻ em và một tập giấy lớn.

Ánh mắt sắc bén của anh đưa tới nhìn, đó là series truyện “Tiểu Triển tìm mẹ”.

Chuyện tới nước này, bọn họ nghĩ muốn dùng mấy cuốn sách này bồi thường gì cho Trọng Hàm? Có thể thay đổi được gì ư?

- Tôi tin là cậu biết đây là cuốn sách thiếu nhi bán chạy nhất, “Tiểu Triển tìm mẹ”. - Bà cầm một cuốn sách lên giơ cho anh nhìn mặt bìa. - Tử Tầm chính là tác giả của “Tiểu Triển tìm mẹ”, Annie mama là bút danh của nó. Nhân vật chính Tiểu Triển trong câu chuyện này lấy một chữ “Triển” trong tên của cậu, đó là chỉ đứa nhỏ của hai người cũng chính là Trọng Hàm. Nếu cậu không tin thì có thể tới nhà xuất bản để xác minh.

Ung Tuấn Triển nhìn chằm chằm bà, vẻ mặt cổ quái, khóe miệng hơi giật giật.

Cô là tác giả của cuốn “Tiểu Triển tìm mẹ”? Cô chính là tác giả của cuốn “Tiểu Triển tìm mẹ” sao? Bộ sách này đã an ủi và bên cạnh anh và Trọng Hàm bao năm qua, vậy mà cô lại là tác giả?

Anh cảm thấy mờ mịt, mê hoặc.

- Bộ sách này được xuất bản mấy năm qua. - Hàn Ngọc tiếp tục nói. - Thực ra đây là nỗi nhớ con của Tử Tầm, mặc dù nó chưa thực sự được làm mẹ một ngày nào nhưng tình thương đều dồn hết vào cuốn sách. Cậu có thể nhìn cuốn sách cuối cùng mới xuất bản cách đây không lâu, nội dung viết Tiểu Triển tìm thấy mẹ, sau đó nó và cha mẹ sống bên cạnh nhau những tháng ngày hạnh phúc. Cái này vốn được viết sau khi gia đình cậu gặp lại nhau.

- Nó không biết đứa nhỏ còn sống nên trong lòng lúc nào cũng mang theo sự áy náy, hối hận. - Hàn Ngọc cầm một tờ giấy màu trắng, vỗ vỗ nhẹ. - Đây chính là những giấy chứng nhận do Quỹ dành cho những trẻ nhỏ bị bệnh tim bẩm sinh cấp, mấy năm qua, nó đều chuyển tiền nhuận bút vào Quỹ này, hy vọng có thể giúp đỡ một phần nào đó cho những đứa trẻ bất hạnh.... Chắc cậu không hiểu vì sao nó lại gửi tiền vào Quỹ này? Vì tôi đã nói dối nó là đứa nhỏ vừa mới sinh ra đã mất vì bệnh tim bẩm sinh.

Bà nâng mắt lên nhìn anh:

- Năm đó, cậu còn quá trẻ, Tử Tầm cũng vậy, tôi không muốn thấy nó phạm sai lầm hủy hoại cả cuộc đời. Tôi cũng đoán một gia đình giàu sang như Ung gia sẽ không chấp nhận Tử Tầm. Nhưng nó vẫn ngoan cố muốn sinh đứa nhỏ của cậu. Tôi nghĩ đem đứa nhỏ đưa tới cho cậu thì ít nhất gia đình cậu đủ điều kiện để nuôi dưỡng nó; tôi tin đứa nhỏ đi theo cậu sẽ có một cuộc đời sáng sủa và cũng yên tâm hơn. Có điều hành động mà không nghĩ tới lập trường của cậu là lỗi của tôi... Tôi thật lòng xin lỗi!

Ánh mắt Ung Tuấn Triển thẳng tắp chiếu vào bà, không hề chớp mắt lấy một cái, đáy mắt có chút dao động:

- Một khi đã như vậy, chuyện đã cách đây nhiều năm, vì sao bà không đem sự thật đứa nhỏ vẫn còn sống nói ra?

Hàn Ngọc thở dài:

- Từ khi Tử Tầm biết đứa nhỏ không còn thì trở nên tuyệt vọng. Nó quay về nhà với cha, hoàn thành trung học, lên đại học, tốt nghiệp và tiếp tục việc viết sách cho thiếu nhi. Nó có rất nhiều người theo đuổi nhưng cảm xúc của nó cứ như bị thui chột nên từ chối hết những người đàn ông tới gần mình. Nó nói với tôi là nó muốn dùng cả đời này tạ lỗi với đứa nhỏ đã mất, tương lai nó còn muốn xuất gia cầu phúc cho đứa nhỏ. Tôi nghe vậy cũng không nghĩ gì nhiều, vốn cho rằng sớm muộn gì nó cũng gặp được chân mệnh thiên tử, nhưng khi tôi nhìn thấy nó thật sự nghiêm túc đi tìm những ngôi đền thờ thì đúng là rất sợ hãi!

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, so với việc để nó phí hoài cuộc đời trong chùa thì chi bằng đánh cược một phen. - Bà nhìn anh khẩn thiết.

- Tôi nghe nói cậu chưa kết hôn và vẫn mang theo đứa nhỏ, có lẽ là nó vẫn còn cơ hội trở về bên cạnh hai người, nghe đứa nhỏ gọi nó một tiếng mẹ. Vì vậy tôi đã đem toàn bộ sự thật nói cho nó biết. Bà ngừng lại một chút. - Cậu tin cũng được, không tin cũng được, đây là toàn bộ mọi chuyện.

Anh nín thở vài giây, ánh mắt không tin tưởng nhấp nháy, thăm thẳm hơn trên gương mặt anh. Trong óc anh vang lên những âm thanh đã nghe được tự lúc nào....

“Thực ra không có một người nào cả, đó là tôi nói dối anh thôi. Tôi từng yêu một người nhưng đã là chuyện của mười năm trước; hiện tại tôi không biết là anh ấy đang suy nghĩ gì? Mà đúng ra mười năm trước tôi cũng không thể nào hiểu nổi anh ấy đang nghĩ gì? Duyên phận của chúng tôi.... quá ngắn ngủi.”

“Anh.... anh không thể tha thứ ẹ của Trọng Hàm sao? Có lẽ cô ấy khi đó còn quá trẻ, cùng chùi là đứa nhỏ nên không suy nghĩ được nhiều như vậy. Cô ấy chỉ cảm thấy không cần cốt nhục của mình rất tàn nhẫn cô ấy muốn có một đứa con của riêng mình, gia đình của riêng mình... Cô ấy nghĩ sinh đứa nhỏ là biểu hiện của tình yêu với anh...”

“Có lẽ cô ấy có nỗi khổ riêng, biết đâu cô ấy không biết đứa nhỏ còn sống. Cô ấy không có ý định đưa đứa nhỏ tới khiến anh sợ hãi...”

“Em nghĩ cô ấy không có ý biến Trọng Hàm thành một đứa nhỏ mồ côi cha, nhất định là cô ấy không nghĩ mọi chuyện lại biến thành thế này. Không có một người mẹ nào lại muốn vứt bỏ đứa con của mình...”

Hồi lâu sau Ung Tuấn Triển mới mở miệng:

- Cô ấy đang ở đâu?

KẾT

Sáng sớm, trời trong nắng ấm, trong rừng vang lên lờ lờ tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót, tiếng suối nước chảy róc rách; lá rụng phủ kín con đường nhỏ, thỉnh thoảng có cơn gió lướt qua khuấy động rặng tre trút lá. Mùi đất núi cùng hương hoa ngan ngát xông vào hai cánh mũi, tất cả đều khiến tâm trí anh xao động.

Ung Tuấn Triển chậm chậm đi tới một chiếc sân nhỏ trong vườn tre, vài cánh bướm dập dềnh, lá lướt trên đầu, một chiếc lá tre vàng ươm sương tình cờ đậu xuống bờ vai anh.

Nơi này không hề thay đổi, toàn bộ ký ức đang sống lại trong anh. Anh đã từng sống ở đây ba tháng, thậm chí Trọng Hàm đã được tạo ra từ chính đây.

Anh đi vào bên trong, xung quanh im ắng như không có ai ở, xa xa vang lên tiếng chó sủa inh ỏi. Cánh cửa chính của nhà trọ chưa có mở, phía trước có một khoảng trống rộng cỏ đầy những bông hoa màu tím.

Trong sân, dưới bóng cây đại thụ, có một cô gái trẻ đang đang ngồi. Cô mặc chiếc quần jean màu trắng, đeo tạp dề màu đen, tóc buộc cao đuôi ngựa, đang ủ rũ ngồi cắn móng tay bên một đồng hồ đặc; sợi tóc mai lay động theo gió nhẹ nhàng phiêu đảng, hàng lông mi dài tạo thành một đường cong trước đôi mắt buồn của cô.

- Khụ! - Anh hắng giọng. - Có người không? Vạn Tử Tầm còn chưa quay đầu lại:

- Thật xin lỗi, chưa tới giờ mở cửa....

Giọng nói này! Cô khựng người, tim đập như nổi trống, không tự chủ được từ từ đứng lên.

- Là.... anh sao?

Cô thành linh quay ngoắt lại.

- Trời ạ! Đúng là anh!

Tim cô đập nhanh kinh khủng, cô sợ mình sẽ ngất xỉu mất; thậm chí cô còn không dám thở mạnh vì sợ tất cả chỉ là ảo ảnh; chỉ cần cô động một chút thì anh sẽ biến mất như dải cầu vồng.

- Em đang làm gì ở đây? - Ung Tuấn Triển tới gần cô, nghi hoặc nhìn một chiếc nôi gỗ nhỏ. Cô đang đóng đinh dở một cái giá gỗ, còn có một chiếc xe tập đi cho trẻ nhỏ, một chiếc xe đẩy, một ngôi nhà gỗ nhỏ nhắn....

- Em xin lỗi.... - Nước mắt lập tức trào khỏi hốc mắt cô. - Em thực sự không biết đứa nhỏ vẫn còn sống, thật sự không biết....

Trán anh nhăn lại, đưa tay nâng cằm cô lên:

- Đáng ra em không nên sinh đứa nhỏ.

- Em biết.... - Anh từng nói, đứa nhỏ đã khuấy rầy cuộc sống của anh.

- Em biến cuộc sống của mình thành một đồng hồ hỗn độn và cũng khiến cuộc đời anh hỗn loạn thành đoàn.

- Em biết.... - Bộ dáng chật vật hiện giờ của cô chính là báo ứng tốt nhất.

- Ngay từ đầu em nên nói ra mọi chuyện.

- Em biết.... - cô cũng rất hối hận mà.

- Anh yêu em!

- Em biết... Ồ?! - Vạn Tử Tầm nhìn lên, mờ mịt, ánh mắt si ngốc, mê mê ảo ảo không dám tin.

Ung Tuấn Triển ôm cô hây còn đang ngây ngốc vào lòng, siết chặt vòng tay, giọng nói trầm ấm thì thầm bên tai cô:

- Anh từng nghĩ tới trăm ngàn khả năng xem ai là người đã sinh con trai của anh, xem rốt cuộc đó là một người phụ nữ gốc gác nào? Nhưng không thể nào nghĩ tới là một con nhóc trẻ con như em! Em đúng là gốc hết thuốc chữa, em lấy đâu ra can đảm vậy hả?

Lòng cô rung lên, cứ như ảo mộng; cô dựa vào lồng ngực anh, mân mê môi:

- Anh ôm em, đây là.... anh chịu tha thứ cho em sao?

- Không tha thứ được sao? - Anh giận dữ hừ một tiếng, bàn tay to lớn áp lên bụng cô. - Dĩ nhiên cho anh biết là em đang có em gái của Trọng Hàm.

- Đúng, là một đứa em gái hoặc em trai. - Cô ủ rũ nhủ mảy. - Em đang suy nghĩ xem có nên bỏ đứa nhỏ này đi không. Em rất muốn sinh nó nhưng lại sợ anh hiểu lầm em sinh con cho anh là có mục đích khác. Em đã đấu tranh có nên sinh nó ra hay là không nên, thực sự rất đau đớn.

- Chuyện này mà cần nghĩ nữa sao? - Về mặt anh nghiêm lại không cho là đúng rồi cúi đầu ngẫm nhìn đôi mắt buồn thiu của cô.

- Em không biết đây là bảo bối mà Trọng Hàm chờ mong đã lâu sao? Em muốn làm nó thất vọng ư?

- Trọng Hàm! Đúng rồi! Trọng Hàm - Cái tên làm cõi lòng cô tan nát.

Vạn Tử Tầm cắn cắn môi, hỏi:

- Trọng Hàm., nó.... nó không sao chứ?

Bảo bối của cô, bảo bối đáng thương của cô có phải bị cô làm tổn thương thảm hại rồi hay không? Chắc các bạn học ở trường sẽ chỉ trích với nó....

- Cho dù có chuyện thì cũng đã có “Tiểu Triển tìm mẹ” là liều thuốc tốt nhất rồi. Những yêu thương của em đối với nó đều biểu đạt hết trong cuốn sách, nó sẽ nhận ra thôi.

Ánh sáng vui mừng không xiết rọi lên gương mặt ảo não của cô, nước mắt cũng ngưng lại vô điều kiện

- Thật vậy chẳng?

- Em có thể tự mình xác minh. Nhưng thật ra em đang làm cái gì vậy? - Anh nhướng mắt về mấy món đồ kia. - Mấy chiếc giá gỗ trông xấu quá.

- Thật sự rất xấu hả? - Cô nghe vậy nhưng tuyệt không tức giận, ngược lại nụ cười tràn bên khóe môi. - Em muốn sửa sang quán trọ này lại rồi mở rộng thêm để buôn bán. Em muốn tạo nên một thư viện nhỏ, lấy “Tiểu Triển tìm mẹ” làm chủ đề, sau đó làm những món đồ gỗ có đề cập tới trong cuốn sách.

Về mặt Ung Tuấn Triển đầy hoài nghi:

- Em nghĩ là du khách sẽ bị hấp dẫn bởi mấy thứ đồ mộc do một người vụng về như em làm hả?

- Chắc là có. - Cô nhìn anh, lẳng lặng vòng tay qua ôm thắt lưng anh. Anh không hề cự tuyệt.... ý cười trải rộng từ đáy mắt tới đuôi mày cô. - Tuy xấu, tuy từng dấu khắc rất thô nhưng bên trong có tình yêu, tràn đầy tình yêu chân thành.

Cũng giống như cô, cái đêm mười bảy tuổi lớn gan lớn mật đó, dù rất vụng về, gốc gác chưa được anh đồng ý đã vụng trộm “tái tạo” một đứa nhỏ giống anh. Biết là không nên, biết là không đúng nhưng cô không làm vậy với bất kỳ ai khác! Cô yêu anh, bây giờ vẫn vậy! Yêu anh, thương anh, thứ tình cảm ấy trong cô rất sâu sắc.

- Một lý do rất tuyệt để che dấu cho sự gốc gác! - Anh ôm chặt cô, ngẫm nhìn đôi mắt đầy chờ mong của cô hồi lâu, cuối cùng cúi đầu áp môi mình xuống môi cô.

Anh nghe thấy cô thở phào một tiếng, như là chờ mong nụ hôn này đã rất lâu.

Anh cười, khiến nụ hôn thêm sâu. Người phụ nữ này, thực ra không thay đổi, dù chỉ một chút!

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/som-da-co-cuc-cung>